Kęstutis **Navakas**

stalo sidabras

Rinktiniai eilėraščiai

Nacionalinės kultūros ir meno premijos laureatai
SERIJOS KNYGA NR.13

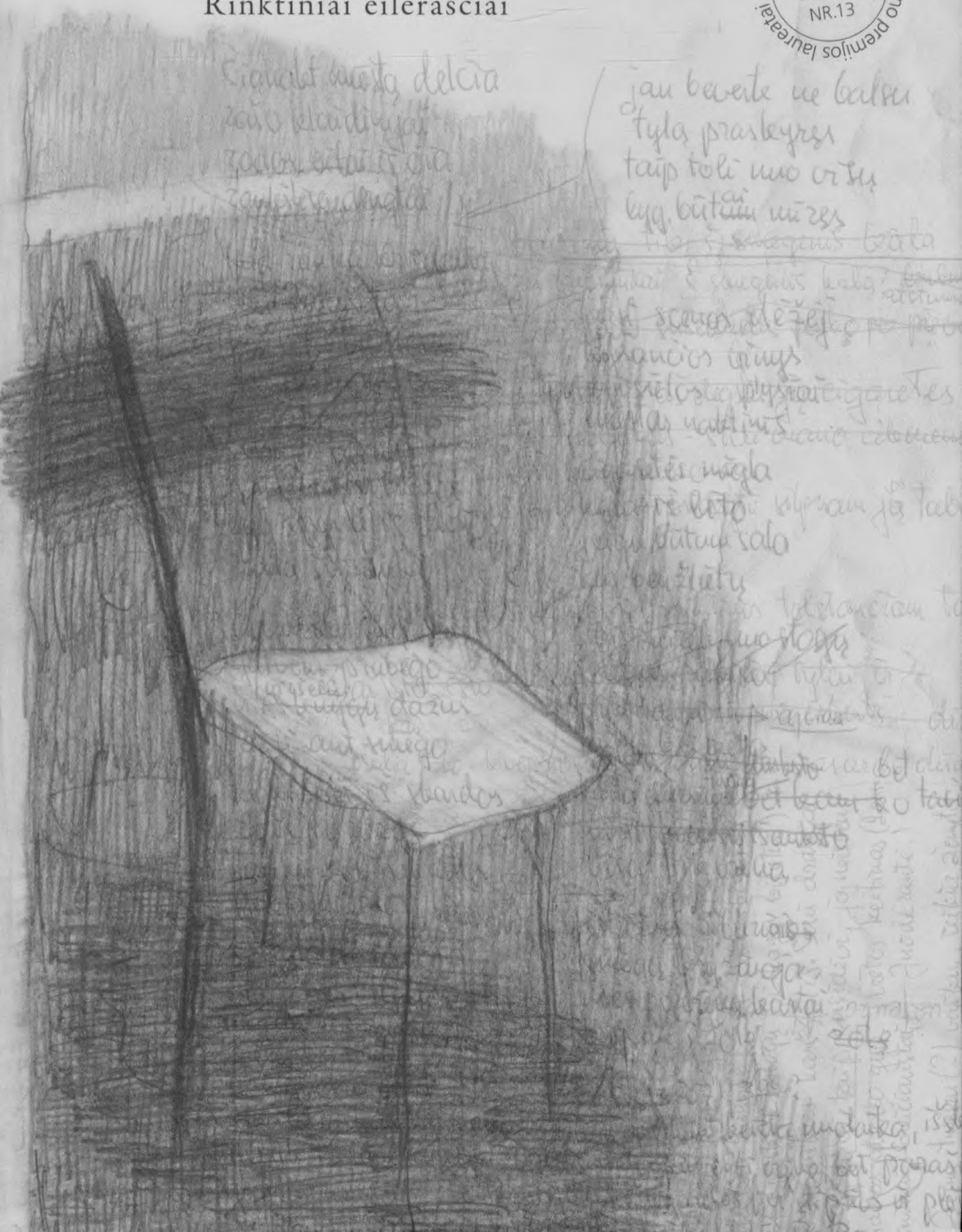

Kęstutis Navakas

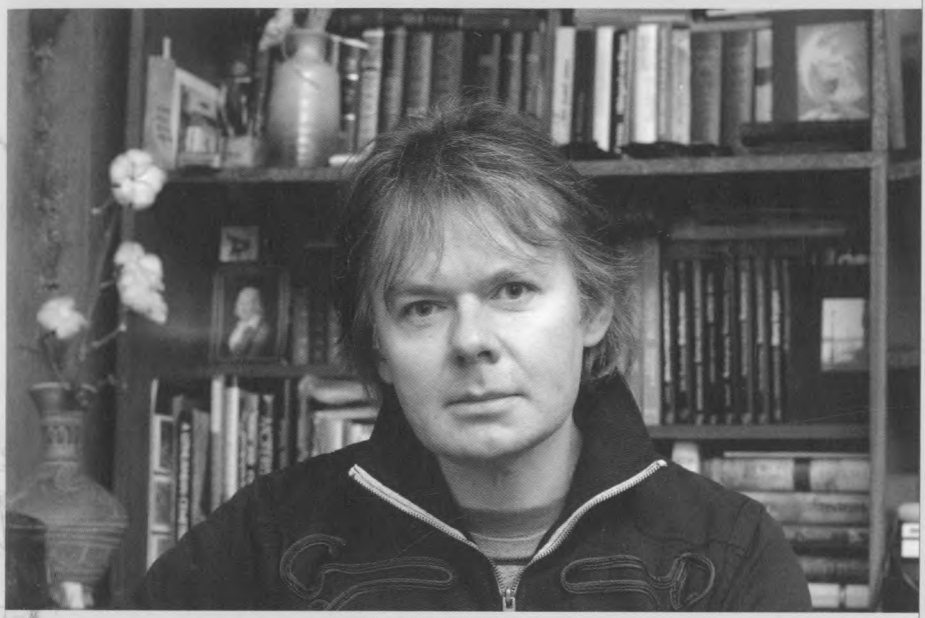

Nuotr. © Zenonas Baltrušis

Nacionalinės kultūros premijos laureatai
SERIJOS
KNYGA
NR.13

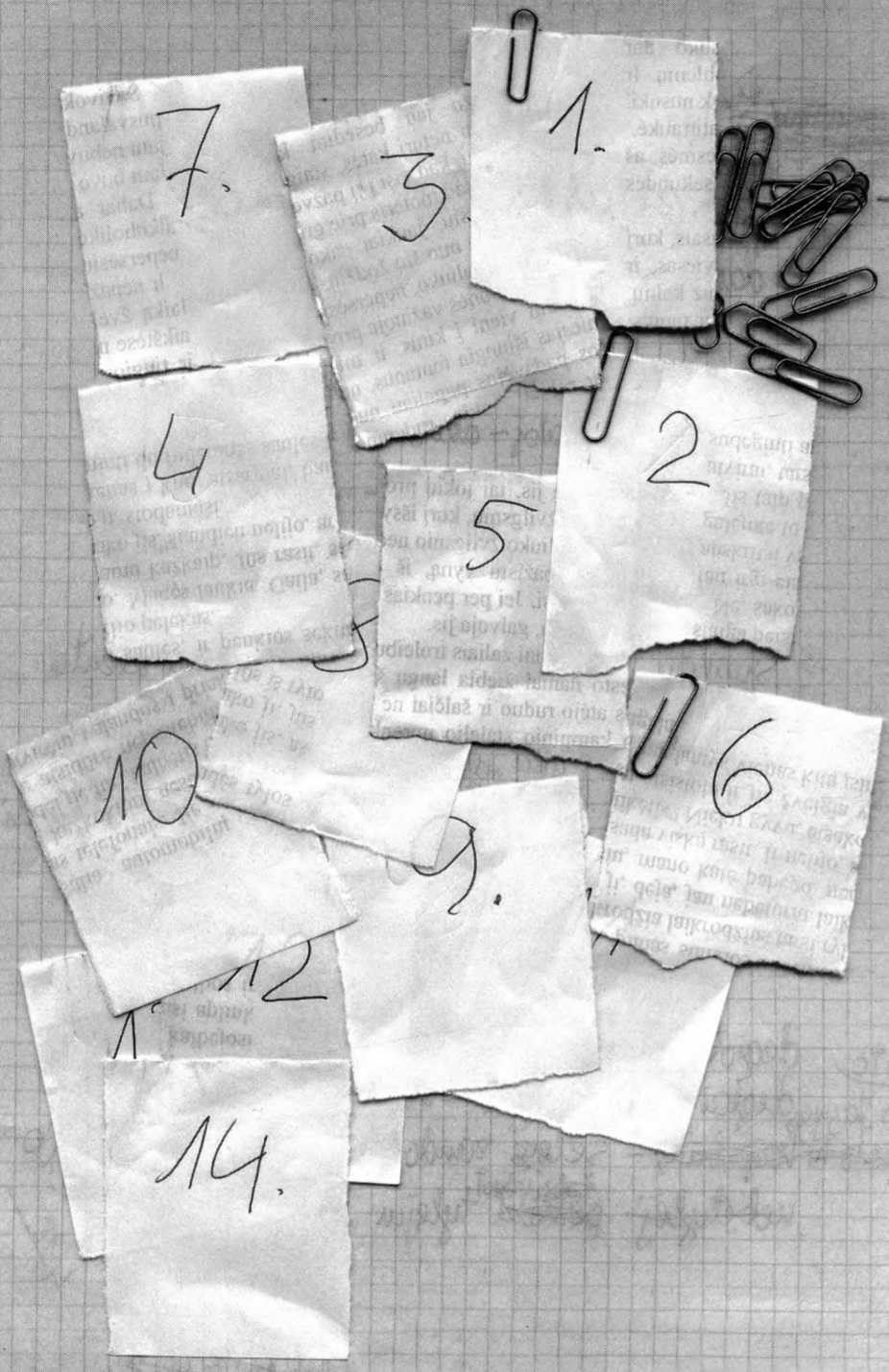
7.
3.
1.
4
2
5
10
6
9.
12
14.

Kęstutis **Navakas**

stalo sidabras

Rinktiniai eilėraščiai

Lietuvos
rašytojų sąjungos
leidykla
Vilnius

NACIONALINĖS KULTŪROS
IR MENO PREMIJOS LAUREATAI
KNYGŲ SERIJA NUO 2001 M.

KNYGOS IŠLEIDIMĄ RĖMĖ
KULTŪROS MINISTERIJA

KNYGOS APIPAVIDALINIMUI PANAUDOTI
KĘSTUČIO NAVAKO RANKRAŠČIAI IR
ROMUALDO RAKAUSKO NUOTRAUKA

UDK 888.2-1
Na282
ISBN 978-9986-39-569-0
© Kęstutis Navakas, 2008
© Apipavidalinimas, Romas Orantas, 2008
© Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008

pirmas

Taip baigėsi laikas, viena
įsiūtusi blaškės sekundė, kai sunkiai
nukrito nuo kojų keliai ir
man žvilgsnis į vidų užliuko: štai kniūbsčias
gulim priešais atvaizdą savo,
Echone:

lyg laidas jis leidžias tiriskiou
~~tolumos~~ tobulybėn ir kokie ~~kokios~~
didingųjų ~~[illegible]~~ ~~titaniškos~~ gelmės ir ~~jėgos~~ su juo
į tą pusę nutįsę, į darbai štai,
kurinos padaryti norėjau, ~~bijau~~, jog jie
~~dabar netesėsiu – tik vienas esu~~
prieš kintantį atvaizdą savo ir savo
nekintančią esmę,
Echone.
~~glūdi te~~ spindi tenai ~~padaryti~~ ir ~~iš ten~~ nuo jo mano kraujo
šiltumas ateina, o gyslose šalta:
ar šitiek tesėsiu dabar, kai
menkas esu priešais atvaizdą savo,
ar ~~at~~ jis yra mano, ar aš
esu jo, Echone.

87.05.02
6 25

sentimentalūs regėjimai

1

rytas ir rankos pilnos užrašų knygelių
kelissyk po nedidelį pasakojimą trumpą ir nerealų
iš kažkur balsas nežemiškas tartum paukščio

plieno ratų bildesys traukiniui riedant per sapno tunelį
ėjau vagonais akimis ieškodamas pašnekovo
bet nebuvo veidų tik spalvoti erdvės kvadratėliai

švininiame mėlyje iškilo knygos iliustruotos pieštuko smaigaliu
lapai išbyrėjusiais paraščių trikampėliais įvairiakalbiai rašmenys
svetima patirtis svetimi bildesiai per sapną

aš turėjau pirštus ir tarp jų popierinį pinigą
knygų išnašose mačiau savo vardą už jo stovėjo daiktai
nauji ir sterilūs nelytėti dulkių bei prakaito

mano pirštai pilni aistros rašomajai mašinėlei
jaučiu žodžius greta savęs labiau nei daiktus
jie degins ir klaidins lyg žiemą šešiakampis sniegas

kaip beviltiškai netinku šiam peizažui
aplinkui žmonės pilni drėgmės ir vitaminų
sotūs ir apvirtę mano akių tinklainėje

kadaise žaisdavau peiliais dabar jie surūdijo ir tapo nedailūs
tik balzgani paveikslėliai tepasiekia mane iš tų metų
sunkūs ir besikartojantys nei atsitiktiniai kelkraščių akmens

matau vaiko ranka nurašinėtas kambario sienas
mano pirštai mena tą braižą jis sugniužo slegiamas naujo
aplink riešą raumens vainikas anam pirštų judesiui

matau gatves kuriomis lydėjo nuožmūs sutiktųjų veidai
baimė bėgo priešais mušdama porceliano varpelį
lyg pėdos mane sekė begalinė klydimų virtinė

tylūs rūpesčiai stovėjo prie lovos miegant
mylėjau juos lyg vaikus nes tai buvo daugiau nei aš pats
nei padriki šio dienoraščio pradmenys

svetimi žmonės ateidavo į mane kai sapnuodavau
įprastiniai drabužiai pabudus slėpė kūną
stalą slėpė krakmolyto audinio raštai

už nepermatomų ekranų tūnau tyliau nei žolė
taip neįprastai toli vaikšto žmonės
kiekviename mano eilučių perfokortos

prakaito garai lyg nimbas ties mano galva
aš keičiu baltą spalvą juoda bei figūrom – nerangų įsiūtį
man padeda tai ko nėra – ramybė harmonija tavo antakių lūžiai

lyg atsitiktinė moneta krinta veidas statmenai į šviesą
figūras sustatau kryžiumi tuoj pat jos gula į atmintį
statmenai į atmintį pro klaidžius reginių atvašynus

nestabilūs sienų kontūrai kiek ryškesnis uždarumo lietus
ant pavargusios mano krūtinės ant akių ir ant rankų
kuriomis pašalinė jėga brėžia kreidos ratą eilėraščiams

niekas neatidaro lango šleikščiai nejudrūs kambario rakandai
inercija slypi juose aš išeisiu ir daiktai atsimuš į daiktus
nuo ribos ligi ribos smulkios alavinės bangelės

dangus pripaišytas žvaigždžių bet ir jis taip pat tiktai menamas
kaip be galo gražiai kalba stiklas kai ranka jį patrinu
kiekvienas judesys nesikartoja delnuose įpjautų pirštų kraujas

praeikite pro mane mano minutės palikdamos vis tą patį kartėlį
ateikite į rankas balti popieriaus lapai eilėraščiams
lyg balti daktarai diagnozuojantys mano būseną

prisimenant
pasivaikščiojimą Kuzmos gatve

pasibaigianti griuvėsių gatvė
lietaus vanduo žemyn – prisiminimai
pulsuojanti drėgmė nuo asfalto

nenupieštas manyje vaizdas kas kartą atgimstantis
naivūs paveikslai greitkeliuos nepažintos tarpinės stotys
žvilgsnį stabdantis negrotuotas vagono langas

jie be perstojo vaikšto siaurais šaligatviais
jiems užveriamos durys ir raktai sviedžiami po kojų
jaunystė nutrintais džinsais šalia ir iš visų kryžkelių

jie be galo oriai nueinantys į horizontą
laiptais ir starto aikštelėmis tarp ugnies ir tarp aguonų
juos užgožia miestai ir nukarpyti plaukai tesidraiko gatvėmis

auga tyki žolė vakaras ateina į plaukus
saulės spindulys prasprūdęs po tiltu apgauna akis
šnerves apgauna pinigų kvapas iš kišenių

niekas nepakyla nuo suolo kur sėdėjo merginos
jas mintyse glamonėjau ir kūnas tapo pilnas žaidimo
tai buvo lyg amuletas prieš akis pilnas graužiančio vandens

keista lapoja žolė naktis ateina į kūną
mano istorijų personažai aplenkia mane ir palieka
paskutiniai jų nustumia invalidų vežimėlius

baltomis alyvų kekėmis tarp pirštų
materializuojasi
vienatvė

saulėgrąža

atėjome į keistą vietą čia nebuvo lėbauta
tik saulėgrąža suko ratus ir siūbavo vėjyje
paklaikęs dantytas žiedas tarpe šviesos šaltinių
jo pirma dovana šis svaigus lyg nuodas geltonis

dovanų gėles keičia informacijos gėlės
nuolatinis jų srautas į smegenis brėžia intelekto lanką
kontaktas – begalinis švitinimas visomis medijomis
neišvengiamai į mus signalas po signalo

skaudžiai mes gulame į kultūrą mus menas išlošia
unifikuotą dienos racioną pasiima tunkanti atmintis
ir visa tik saulėgrąža valkirija šokoladinėmis lūpomis
likimo griežėjas atėjęs sugroti ***da capo***

užterštos upės nusinešusios praeitin luotą Charono
karštligiškai atiduoda savo chloruotus vandenis
begaliniai drėkinimo kanalai
saulėgrąžoms

pirmas mėginimas kilti

vorai turi savo sparnus palubėm juos išsvaidę
kasvakar apspjaudo kad svaigiai žvilgėtų bei skleistųsi standūs
ir glūdi tarp jų ir tarp būsto išdrikusių rykų
lyg juodos britaniškos žvaigždės nemiegančio naktį aptūpę

tarp tų juodmenų ir tesėdžiu jų žvilgsnių kiaurai suvarpytas
sparnų neturiu ir temoku išstumdyti sienas
štai vidunakčio vėjas kaip muša į kambarį urgzdamas
tirštai pripustydamas erdvę mažyčių vorų lėktuvėlių

jie skrenda viršum Ksanadu kiauromis akimis ir viršum Avalono
krintu tom kiaurymėm akių ir išauga sparnai mano sielai
lengvesnė už liepsną ji kyla pasvyra užkliudžiusi kūną
ir sminga kaip kardas į jį bei subyra į pasklidus žiburius

1987 04 28, 02.14

šešiolika tūkstančių pėdsakų

trečia nakties ir jau niekas nebepaskambins
tik orkestras dar griežia per radiją savo brangiais
instrumentais
užuolaidų sūpuoklės ant langų erdvus ir jaukus smuikų garsas
kur nors užsnigtuos keliuos vėlyvi keleiviai vangiai
dėlioja kojas

kuklus blizgesys už užuolaidų – sninga
besisklaidantis sniegas susminga į spindulį minkštą žibinto
mano gatvė pilna prabangos kambary transliuoja Sibelijų
viršum miesto naktis transliuoja miegą

išeinu į tave naktie atlapais kailiniais vienplaukis
kur jūs mano mergaitės ar atbėgsit iš priekio kvatodamos
namai lyg miegūsta giria aplinkui pasidabrintos aikščių
properšos
vandens nešamas upėje šiugžda ledas

nė paukščio šioje naktyje pusnyje nė brūkšnio gyvybės
kas ten stebi mane iš viršaus kas ten žiūri į mano
pramogas
kas ten sninga lėtai man į pėdsakus
nepabaigiamus
nesuskaitomus

Narcizas

Pirmoji buvo diena, kuri tempėsi lyg
horizontas: atrodė jau liaujasi – ir išsyk
atrasdavai kur užsislėpusį dar trupučiuką: tačiau
gi ne jos ieškojau, ėjau keisto atsako pėdsaku,
mane jis vadinos, nuslysdamas
lyg telefono stulpai tolumos tobulybėn,
Echone:

o dienai išdilus mačiau, jog su ja
kažkur išsisklaidė ir likusios dienos,
ir valandos stovi: stovėjau tarp jų: ir tada tik
trumpam pasimatė, kiek kartų
buvau iš daiktų padalintas: spyruokliškos moters
lingavo pro langus, bet stiklas
mane atspindėjo šion pusėn
netekusį tūrio,
Echone:

vis vien dar
girdėjau tą balsą, visai
nebelikus jau laiko, lekiojau laukais,
kirtausi pro miestų brūzgynus, knygas
laikiau palei stalą akims panardinti,
kitokių manydavaus būdų, tarytum
kelių, pastarieji
pamėtę po plotus nutrūkdavo kur prasidėję,
Echone:

taip valandos baigės, viena
įnirtusi blaškės sekundė, kai sunkiai
nukrito nuo kojų keliai ir
žvilgsnis į vidų užlinko: štai kniūpsčias
guliu priešais atvaizdą savo,
Echone:

lyg laidas jis leidžias tviskion
tolumos tobulybėn ir baugiai
didingi tie bruožai su juo
anon pusėn nutįsę: darbai štai
kuriuos padaryti norėjau, jie
spindi tenai ir nuo jų mano kraujo
šiltumas ateina, o gyslose šalta:
ar šitiek tesėsiu dabar, kai
menkas esu priešais tą, kurs tenai ribuliuoja,
ar jis yra mano, ar aš esu
tavo, Echone?

1987 05 02, 06.25

lengva monotonija

1

daugsyk matytas miestelis dažytom langinėm
iš atsivėrusios angos kliokia vanduo
parmušdamas augmeniją
nuolat besikartojantys motyvai toli
ligi pat horizonto

iš ten

ateina Donaldas Kajokas basas ir palaidais
marškiniais
daiktų įvairumas ateina kartu su juo

dienos slenka viena paskui kitą pilkos
ir pilnos prakaito
tai ne jūs mano pirštai paklydę
tarp popieriaus
viena paskui kitą dienos krinta ant alėjų
asfalto
lengvą drabužį keičia avikailis
miestą keičia spalvotos afišų vertikalės
salės atviros muzikai efemeriškai
viršum parketo
tiktai liūdesį keičia
liūdesys

ateina Donaldas Kajokas nešinas vyno buteliu
ir įsuka į kamštį blizgantį stalčiaus
metalą

pavasariais gatvės gražios tartum knygų
nugarėlės
daugybė moterų jose nužymėtų
svetimais pirštais
moterys skleidžia jaukumą aplink save
moterys praeina sužeisdamos savo klubais
parduotuvės ir kino teatrai pilni mūsų
vienatvės sidabro

taip elegantiškai keliaujame scenomis
įkvėpti neturėjimo
dainuojame
grojame smuikais bei
elektriniais vargonėliais

ateina Donaldas Kajokas ir sėdasi tylėdamas
viso pasaulio gražuolės matronos kokotės
rimtis ir susikaupimas sėdasi šalia jo

ir štai sykį eisi Vilniumi
Trakų bei Muziejaus gatvėmis genamas sielvarto
užsuksi į neapšviestą kiemą ir visi
žmonės kuriuos norėjai sutikti praeis
pro šalį
atverdami burnas kalbai neskirtai tau

galbūt liks vienas jų nors patsai
negražiausias
glostys tave savo rankomis
gležnas ir trumpalaikis

ateina Donaldas Kajokas ir žiūri į visas
mano išmones
geromis savo akimis
ir mąstydamas kraipo galvą

daug sykių šmėkščios namai dažytom
langinėm
vis naujų knygų eilutės rinksis
mūsų sąmonės taikinius
eisime tarp gelžbetonio su delnais
pilnais linijų
nusmailinta lazdele Kukutį aprašys
Marcelijus

ateis Donaldas Kajokas ir sakys šypsodamas:
– Na, štai ir aš jau personažas...

vabzdžių viešpatijoj

vaiskioj vabzdžių viešpatijoj abu
gulim paėmę kits kitą į delnus – žvelki
kiek virš mūsų trapios gyvybės
pašinuotam ore tyvuliuoja – žvelki
jie stebi mus akimis kurias matėm
andai pilkšvuos popieriniuos žurnaluos
žvelki
jie aprašo mus trajektorijų vingiais atkliūdami
į kiekvieno snūdulio epicentrą jie nyksta
nejuntamai – kyla sunkūs bei pilni žvelki:
po visą kambarį sklando mūs kraujas

1988 10 23, 01.20

akys tamsoje

vienas iš tokių atsibudimų
kai kambarys kietai prigrūstas tamsos
kai jau daug ko nesutalpiname
savo nusekusiuos pojūčiuos
laikrodžių virbalai mezga valandas
nebe mums

1988 03 11, 5.37

...plaukus ženklais iš sapno.

...skaitytos knygos ~~diskut~~ diskutuoja

...žiūrėdamos mane ~~tik~~ iš ~~praeities~~ ramiųjų [?], ne-

...į akis švilpdamos leidžiamais pro

...išlapintų

...skaitytos knygos kariasi sienomis,

...ntyklelas dulkėse – šalti bambarių

...i.

...skaitytos knygos ~~žiūriasi~~ stabteli ~~apie~~ šalia

...vistą.

13

13

...Tu verkei verkei. nepažįstam.

...akmene! ~~vaike~~ smuikas [?]! Dievo dažena! ir toliau

...laisvysis mūsų tėvai ~~be~~ su mūsų produktais ir vis...

...tes! ir visteas ~~bus parkelsi~~ [illegible]. ir marmuros lauke.

...lyg akmenų tave visu. ir traiškysi mano kau-

...ir bučiuosi mano datas. ir ~~[illegible]~~ šoksi ant mano ~~bučiavimo~~ tiltų.

...okt. su degtine, Schubert / Mahler / Mendelssohn.

O gal niekad nebuvo dienos, kai gimiau – šitiek daiktų ją užstoja. Susitraukusi tėviškė, iš atminties teataidinti akmenų kritimu į tvenkinį ir atkvepianti savo šienu. Vienų tiesų užmarštis šlamesys ir kitų suradimo litaurai. Metlaikių kaita, vainiku aprietusi mano krutėjimus ir suteikusi jiems kryptį bei pagreitį. Taipgi kėdė nepatogiu atlošu, kurioj sėdžiu, stebėdamas, kaip ant torto trumpėja žvakės.

O gal aš ir negyvenu – gal mane kas išsiuvinėjo rupioje drobelėje, nutapė lietaus fone, sklandžiais sakiniais pranešė per radiją. Gal visai nėra ir tos vietos, kur tūnau su savo sufalsifikuota savimone.

O gal niekados ir nemirsiu – stovėsiu už stalo tylus, išsiplėtusiais veido kapiliarais ir pūsiu savo torto žvakes. Juk numirėliai žvakių neužpučia.

1986 04 06

laikas kai tu toli

Laikas kai tu toli, bet netvirtas ryšys ir iš ten atsidriekia, lyg rėžis, abipus kurio plyti dulkės. Alsuoja kažkas iš kertės, pilna burna ironijos, smerkiančiai smakso pro baldų kojas, girdžiu, kaip suvirpa tie žvilgsniai, lyg stygos spineto, ir stukteli į grindis pieštukas.

Kaip staigiai nususo dvasia, šauniai sruvusi ateitin, štai per griežtą parketo grafiką atsirita nuotraukų skivytai ir pundai sudulkėjusių laikraščių, primargintų mano ranka, atmintis juos sulipdo, ir stukteli į grindis pieštukas.

Ir iš kur tiek prirašėte muzikos, daužausi į ją kaip į savo ribas, o iš kur tų kelių mano kojoms pririnkot ir kelrodžiams tiek svetimų biografijų. Protas ima šias dovanas, ankšta tarp jų, dar girdžiu, kaip sudunda vyriai ir stukteli į grindis pieštukas.

Bet nėra čia tavęs, aštrūs tavo plaukai man neapveja pirštų, lyg degina kas, kai regiu, kaip siūbuoja kutai namuose, kur ir vėl būsim dviese, kamuosime vienas kitą ir pieštukas iš pirštų kris.

1986 12 02, 06.01

eilinįkart ruduo

Ksilofonai išaugo ant šitų medžių. Aš peiliu vainikus išnaršysiu ir atskirsiu šakas, ir lapus savo pirštais nugriebsiu.

Štai girdėt jau duslus dundesys po peiliu, štai jau oras įkaitęs sprogdina plaučius – juo medieną džiovinsiu – štai jau skriedami lapai raukšlėjas.

Aš peiliu pradarysiu lapus, išlaižysiu jų syvus, lanku nuragausiu kaip kirmis kraštus ir susuksiu trimitais. Teapskleis jie vabzdžius, sraigių kiaukutus tenešios, tečežės sau į šluotražio taktą.

Nepailstantis brolis ridena pro šalį dienų statines, kiek jau daug iš jų purvo išbiro. Apgailėtina glituva pagrioviais – lapija sumaišyta su mudviejų prakaitu.

Ksilofonai išaugo šitam miške, juos išskirsčiau, nusvidinau lygiai, suduokite savo lazda – ims raudoti.

Kaip gūdžiai čeža numetamas kario skydas, kaip žvanga lapai, krisdami nuo skroblo, kaip tvenkinys šito vaizdo išalkęs... nepailstantis brolis ridena dienų statines, tolyn ir tolyn jas ridena. Visi kraštai klusnios medienos pilni, tiktai eglės spyglių smaigaliais dar žalsvuoja.

Štai guli lapas delne, andai vartęs vėjus, atmušdavęs vandenį, gaubęs savim tylią medžio gyvybę. Ir tų laikų nebeatmena.

Vargšas išniekintas ginklanešys...

pasijos

Ratai ir skrituliai sutirštėjusiame ore, viename jų sukas plokštelė. Kituose – laikas laigo po keturis kambario ciferblatus, kertamas vargonų botagais. Melodijos turi savo trukmę, štai adapteris jau sliuogia atgalios lyg geležinkelio užkardas, mėgindamas grąžinti tau daiktų materialumą bei sprendimų skaidrą.

Ilgai dar sėdi, grimzdamas į savo paties dugną, su virpančiais būgneliais ausyse ir akyse gaisruojančiu paveikslu. Jame kantorius Bachas prakaituotu peruku iš lėto anka nuo mėnulio šviesos, kandžioja gaidas ir rauda parkniubęs ant manualų.

Iš jo kilnaus raudojimo atplūsta šita muzika, nelyg svidus vanduo iš pelkių, dosniai skalaujantis šerpėjančias tiltų apačias, braižantis braidančių odą. Ir tūkstančiai braidytojų blaškosi naktimis po erdvėjančius patalus ir merdi savo žiogaičiuose bei kalvarijose. Ir sekantys tūkstančiai plečia įsčias kremzlėjančiais skeletėliais ir byra pro raumeningą pasaulio angą ant ištiestų delnų, o valandų varnai jau rėžia ratus virš drėgnų jų viršugalvių.

Ilgai dar sėdi tyloje ties jau tuščiu paveikslo rėmu, kliudai neatsargiu žvilgsniu plokštelių vokus, jie pabyra ant grindų lentų, suskirstydami tavo kambarėlį rombais bei kvadratais.

1986 10 07, 07.07

kamėja lange

langas lekia naktin ir tamsa taip prie stiklo prilimpa, kad girdime girgždant, anapus dar vaikšto kažkas per dienas išsitampiusiais žingsniais, anapus dar vėjai gyvybės pilni, radę plyšį pripūs pilną kambarį angelo kvapo, vabzdžiai, radę plyšį, ore pribraukys apskritų ratilų, pusę stalo nubers išnaudotais kūneliais, kad plunksna įklimptų, antai

langas lekia naktin, pusę jo jau mėnulis užtvėrė ir žvaigždės jau dangų klijuoja tapetais, kairiam pakrašty antras langas dar švyti, šviesa jame profilį tavo iškirto, matau jį ir kam man žvaigždžių, ir mėnulio, ir plunksnos, deja,

langas lekia naktin ir tamsa palei pašalius vaikšto, ir stoja kairiam pakrašty pailsėti, tarytum regiu tavo profilį sklendžiant, kai nuneša jį prie krūtinės tvirtai prisisegus.

1987 08 11, 03.48

neperskaitytos knygos

Neperskaitytos knygos traukia mane iš mano ramybės, tveria kelius nugarėlėm, akyse stojasi piestu įšilę jų šriftai.

Neperskaitytos knygos ginčijasi, pažindamos mane tik iš rankų, nepažvelgusios į akis, švilpdamos leidžiamais pro pirštus šimtais puslapių.

Neperskaitytos knygos sienomis lipa į viršų, randa gulyklas dulkėse – popieriniai kambarių lizdai.

Neperskaitytos knygos stabteli šalia mano karsto.

1988 09 13, 01.53

angelas

Sykį, turgaus dieną, eidamas pro griežiančius prekystalius, pastebėjau Barborą Radvilaitę kapo šaltumo insignijom, stovinčią tarp prekeivių. Kiti poetai sau ėjo, dairydamiesi toliau.

Jų žvilgsnius tebelaikė turgus, ir tai buvo antras mano nustebimas.

neaiškių nuojautų kambariai

1

Štai gyveni vitražuose, jais ugnį gaudai, šimtus liepsnelių virpini ant Heinės raštų: prieš miegą štai krenti ant auskarų, ropštiesi akinių meniskais, taurėm: atrodo daugel pridegiota žvakių, pridaužyta stiklo, prižėruota, štai ir stojies iš visų anų žibėjimų, nelyg iš kapo, prieš išstypusius betono miestus, ir šimtai kelių tenlink nurieda nešini keleiviais.

Keleiviams po liepsnelę atlape, mieste po dulsvą kambarį ir prakaito ant lūpų.

Kiti šimtai kelių ateina link manęs ir juos užtemdo marios: tai mano viešpatystė – lipnūs lietūs, smingantys į smėlį, tartum peilio ašmens žiemos: kadais iš sniego nulipdei mane, lyg prišalau prie žemės, o žiema pro šalį vežė rogėm Uhlandą: tų rogių provėžom tu nužvilgėjai, aš bandžiau pasekti: tuomet keliai iškilo iš po sniego ir laukai suskirdo.

Ir po keleivį buvo tuos keliuos, jiems atlapuos po snaigę, ir po kambarį mieste, tuos kambariuos vėsaus prileista rūko.

Bandai įsivaizduoti kaip aš stoviu priešais langą, o už sienų lyg ne žmonės – žirklės arba metronomai – karpo ausimis, galvom kinkuoja: o galvose tose tose tose, tarp televizijos ir miego, ištaigaujanti gamta išdėstė savo dėmenis: tartum reikėjo nešti juos galybėje kitų galvų, dar nežinia iš kur, kad įsisukę virš trasos žvaigždynai stabteltų prieš mūsų langus.

Dabar stiklai tarytum vyno sklidini veidų, jie tartum džiūsta: jie gelsta lyg ruduo, tuojau pabirs ant žemės: mana žiema jau netoli, sušluosianti krituolius.

Kampuoti kambariai tarp šio pasaulio priešpriešų anodo ir katodo, replėm gniaužiantys numanomus žmonių gyvenimus: kažkas susieja dalykus tuos, lyg šaka, apie kurią mėginama stendališkai kristalizuotis: kurios įsitveriama sergintis nuo pažinimo ir nuo permainų, tačiau kažkas vis vien supurto, skelbdamas kitokią būtį: tuomet supuolama svaigintis, būti atspindžiu stikle, atskiestu kiemo, bei tekėt į žiemą nesibaigiančiais žiemos vamzdynais.

Štai priešais langą stoviu, tų veidų jau pusė kambario, kai naktį jie užmigs, aš mariomis užliesiu: tegu vartosi ir varto savo žmones, tegu slapstosi rytais, kai akys pilnos dumblo.

3

Bandau įsivaizduoti tavo būstą, jį tapau visais rastais teptukais, pamąstydamas, kaip dailė išnaikina voveres: daugiau įsivaizduot jėgų man neužtenka, neužtenka dažo, štai širdis tik sunkiai supasi ant gyslų: o po širdim, jos intymioj šviesoj, sukrovė pumpurus putotos Charles'o gėlės: jų žmonės bruzda ligi vėlumos klišais automobiliais, juos užkloja knygos ir šalia kiekvieno žiedlapio šimtai citatų: suvokčiau savo nemotorizuotu protu, bet ramiau netaptų.

Bandau įsivaizduoti tavo būstą tarsi magnis degdamas: sekundę tai tetruks, tačiau tik toj šviesoj galiu matyti: po to terūksta mano pusėn Kleisto pistoletai, sąsajos tetrūksta.

Be vargo gyveni vitražuose ir koks vaiskumas! atrodo tūkstančiai pasaulių guli juos sutilpę: tolygiai keičiasi stilistikos bei technologijos, prasmenga akmens: jų vieton iš dangaus naujų nukrinta ir išdaužo ežerus: iš lėto ropščiasi dugnu nauja gyvybė, krantuose nudžiūva, kuria ugnį, prasimano paraką: keli tik, kaip ir aš, tau būstą kuria nusislėpę, skliaučia kambarius: juose jauku bus tau sustoti neilgam, prieš ugnimi pavirstant.

Dabar čia stoviu aš, čežėdamas iš nuovargio, drebėdamas iš laimės bei netobulumo.

1987 04 10 - 16, 02.59

Alhambra

1

Mozartas mirė. nebėra – girtas mano prieše. tik tavo taure teka dvi dykos ašaros. niekas nepaišo katedrų tavo atvirukuose ir dykos tavo ašaros atkimštu buteliu kvepia. keliauk per kraštą! laužkis į kiekvieną premjerą! suk visas plokšteles ant šalikelės virbo! ištark savo šaknis bei priešdėlius. lėtai lėtai gatvė tau iš po kojų trauksis – tik rytui švintant pamatysi tą kolonadą išspardžiusią savus šešėlius – šie krūpčios nuo žvakių – šios nuo gedinčių verksmo – verksi?

Mozartas mirė seniai. amžiną atilsį aš išėjau dešimtą kartą ten pat. kažkas apvertė mano plokšteles – jau kita muzika. skambės kai susitiksim girtas mano prieše. dvi dykras atspindi tavo taurė – neprašyk mano atspindžio. bus dešimtas ruduo – nežinosim kas trankė medžius visą naktį. tik rytui virstant šiurpiais lašais mums uždės šalmus ir dviese rinksim tas arabiškas nuolaužas. klijuosim į keistą negotišką krūvą. mano triūsas nebus vertas dviejų pinigėlių krintančių prikalti tavo delnus prie stalo. verksi?

apnašos. kultūrų kalkės. nežinosiu ką tau sako tie neadekvatūs kraštovaizdžiai mano mylimas prieše. gal čia pat ėjus daužyti smuikų? tarsi man du žodžius – kam jie įdomūs? jau dešimt rudenų jie tave tebegimdo. dvi dykos balsės ritasi tavo sakiniu. sėdėsiu lyg pulkas krikščionių prieš islamo kolonadą jų žemėj. sudils vanduo tavo fontanuose. dar dešimtys rudenų nusimes pageltusius puslapius. verksi.

4

tu verksi verksi. akmenie! simurge! dievo dužena! nepasižįstam. ir toliau maišysis mūsų tėvai su mūsų produktais. ir viskas liks. ir viskas kas mirksnį keisis. ir marmuras lauks. ir lyg akmenį tave risiu. ir traiškysi mano kaulus ir bučiuosi mano datas. ir šoksi nuo mano tiltų.

1992

trečias

sielos norvegija prisiplėšus fiordo
visad gali paklysti – nesuskaičiuojamo laivyno
pas mane

ieškai manęs tik žvelki

vėjas pelenus sulėkė saulė supusto temišką

šalia
langas – miestas iš jo sutilpo
va diena mo galvų – vienas mo tavo kaip
vakaras dėvi Vilnių vakaras Vilnių tildo

ugną iš vario – ko gal tyla paraupo

nava". Kampinis stalinkas.

88.12.12.
4³⁰

valtim Tolstaučiuos valandos išplūskeno

tarytumei tarpdury tvyro kraštas dangaus raudonas
nuo jo ligi durų – pėdsakų čiurkšlės per molį
smulkūs mano svečiai klupinėdami suneša dovanas
glosto baldus delnais ir sėdi kaip iškrakmolyti

skalauja vynas taures lūpas – kalbos neskubios
siauras pasaulis draugų aplink stalo kvadratą siaurą
o viršum stalo kvadrato – kvadratą kartoja lubos
o virš lubų dar daugybė kitų pasaulių

1986 12 16, 07.09

✷ ✷ ✷

tylus saulėlydis ateina lig manęs
trumpam sustoja laikas liaujas liūtys
kai pamažu pro svirtis medines
lyg abejodamas jau leidžiasi rugpjūtis

tylus saulėlydis atsimuša lange
ir dūžta stiklas neatlaikęs tokio vaizdo
subyra atspindys bet aname laike
tiktai klevai šakas į šonus švaisto

meditacija prie arbatos puodelio

prieš akis citatų trasos
viena jų pataiko
į netvirtą tavo dvasią
mintys išsikraipo

nuo arbatoje šaukštelio
ratilėliai sklaidos
o ant jų paniuręs tavo
veiauaoeidas

1986 11 17, 05.50

nakties sukimasis

nakčiai nutyla kiemų metalas
kurtinančiai ramu
žvirgždas ir žvaigždės – iš jų po taką
tarpe ir virš namų

viena šių brydžių praeina laikas
mirksnį tylos nešąs
lyg randas kerta jo takas laibas
plynes nepanašias

ir aplink žemę įvairialypė
savo kely akla
lyg nenuilstantis satelitas
sukasi ta tyla

1987 01 12, 05.26

išvykimas

purvini traukiniai stggdn
retro stotys paklaikę nuo vėjo
nebaigta lagaminų naktis
vis dar šoka iš skausmo girti
mašinistai ir tarpstočių fėjos

nebaigta lagaminų naktis
retro ugnys pasklidę tarp bėgių
apleistos atminties kampuose
dar pulsuojanti kelio šviesa
ir mintis užgesinti bejėgė

retro bėgių garsai stggdn
vis dar šildo pelijantis rūbas
ešafoto tyla ausyse
ir lietus tarsi laiko tąsa
iš matyto kadais atviruko

paskutinis tylus *nevermore*
ir vaikystės ekspresas naktin
iš šaltos epizodų stoties
iš skurdžios praeities mus lydės
stggdn stggdn stggdn

✷ ✷ ✷

aukštai ant sienos kabinu paveikslą
gal bus jaukiau namuos gal bus ramu
šešėlis atkartoja mano veiksmą
toks pat juokingas savo naivumu

nebegaliu išbūt tarp šitų sienų
ir rankos pačios atveria duris
aukštai virš mano gatvės kybo mėnuo
lyg tolimas apšviestas kambarys

birželis

drėgmė pievų augalus muša iš žemės
karpytais peizažais ridena birželį
vestuvinis mėnuo fejeriškas mėnuo
atėjęs pakeisti sėslaus mūsų būdo
atskilęs nuo dylančio metų kamieno
nurieda nelyg iškratytas iš buto
birželio bute tarp palaikių dalykų
išėjus gyventojui kas pasiliko

štai užpernai metų durnystės ir šėlas
štai senos eilutės jaunučių rašėjų
o šičion įėjus išgąsdintos kilstels
ir vėlei nusvirs tartum lėkštės svarstyklių
tie tūkstančiai karščio dienų mūs vaikystes
išlydę geriau negu tūkstančiai tiglių
štai langas o varge! prie kryžkelės kryžio
suzmekusi tėviškė trupinio dydžio

tokia netikėta tarp kambario rykų
prieš keletą metų čia buvom parvykę
tuomet neberadom jos vėlėsi vielos
nubrizgę sprogdintojai kėlės nuo pultų
tie patys kur kaimą patraukė iš vietos
kur kirvį pakišo kad parkai parpultų
jų vietoje amžiams teliko palietas
tik valdiškų raštų metilvioletas

bejėgis birželi pro tavo buveinę
praeiname šiandien tiek kelio įveikę
iš kur esi kilęs kur tėviškė tavo
mūsiškę štai mėnesiai pievon įmynė
jų pėdsakuos trauklapių pilna ir tako
pro juos neberandam į savo tėvynę
o tu dar eini savo tėviškės pusėn
kur dyla taipogi nuo apavo mūsų

1987 04 01, 09.53

jotynių baladė

iš triukšmo grumtynių šaly tolimojoj
šarvuoti raitūzai bildėdami jojo

šarvuoti raitūzai garmėjo pavėjui
virš jojančių šlaistės kutai vėliavėlių

virš tų kur laukuos savo kraują išlaistė
šlamėjo vanduo jau ir klystžvakės lakstė

bernaitis šuoliavo atlikęs nuo kuopos
lyg būgno lazdelės stukseno kanopos

virpėjo į taktą ašmuo ieties galo
kuriuo priešo kūno stangrumą matavo

niaurus jisai žvelgė į lygumą niaurią
ir tampė marškonį suėmęs į saują

suėmęs į atmintį nešėsi vyrą
kuriam kalavijas krūtinę praskyrė

vabzdžiai dabar leidžias ant gulinčio lūpų
ten pergalės šūkis didingai parklupo

šuoliuoja bernaitis ir dairosi gūdžiai
o rankos vis glamžo kraštelį drabužio

drabužį kareiviai taip pat tebeglamžys
po ketverto amžių...

po šešeto
amžių...

1986 09 09, 05.24

senkantis senamiestis

šitos arkos Šimonio eskizuose
tiktai ten jos dar glūdi ir gūžiasi
mes pareinam kvartalais praskydusiais
ir pajuntame drėgmę drabužiuose

tylūs senbuviai senkančio Kauno
ramstom mūro romantišką rimtį
lyg studentai iš pasakos Kaupo
užmarštin šion parėję numirti

dar prisimenam eiseną lėtą
pro aikštynus aršius tartum rietenos
viršum žvilgsnio dryžavo tapetais
sienų skylės sušvelnintos prietemos

jas užklostė blizgėjimas matinis
tinko sluoksnis bei atspalviai skurdūs
tartum skersvėjis lekiame gatvėmis
kuriomis dabar driekiasi turgūs

pasipūtusius pašvitus užkuria
žibintuvų kepurės stiklinės
tik tamsoj kažkas tvyro ir užburia
ir sudyla lyg piešinio linijos

1986 11 03 – 12 10, 05.51

vidurnaktis Vaižganto gatvėje

vidurnaktis Vaižganto gatvėje
užmigusių uodžiamas oras
ir pyškantys vartai kur atveda
į plynes terasų geltonas

šneki ta šviesa rodos šnibžda vos
nustotų – ir šlaitas pasvirtų
štai šakos vyniojasi šnypšdamos
kai verpiasi vėjas į viršų

kažkas už užuolaidų kilsteli
tačiau negali įžiūrėti
jis rėkia sapne kaip vaikystėj į
siaurėjančius šulinius rėkė

sapnai išgaruoja nei kamparas
atgal sapnininkuosna puola
tik žvaigždės dar žvelgia į kambarį
kol lango stiklus prikvėpuoja

1987 02 10, 09.51

slėpynės

dangūs virš mūsų mąžta
sliuogia šviesa kamienu
klodamasis damastą
tolsta nuo miško mėnuo

slepias lietaus žilvičiuos
klonių kalba žodinga
štai vienas kito vyzdžiuos
mudu sekundei dingom

slenkam tarytum titrai
švintančia ryto rampa
landūs lemties arbitrai
visgi visur atranda

1987 01 03, 08.35

užtaisyti laiškai

šitaip traška plokštelė
tartum šaudytų kas į pakaušį
o ant apjaukto stalo
mašinėlė išgąsdinta kaukši

aš rašau savo laiškus
smuiko raktais savy užrakintas
sakiniai nebeaiškūs
o ir siela vos juntamai kinta

siųsiu draugui jis lauks jų
taip abu link viens kito judėsim
ir už tolių toliausių
laiškas rankoj kaip gyvas spurdės jam

bet po lapo kvadratą
raidės išsilakstys lyg sukultos
kai kliudys adresatą
mano kambario muzikos kulkos

1987 10 02, 12.48

naktinė medžioklė

taip iš tamsos išdildo mus
šūvių šviesa po tiltais
atspindžius nuplukdydamos
tęsiasi upių tildės

judina jūra jų vandenis
žuvį po juos paskleidus
brauko žuvautojai valtimis
suneštus mūsų veidus

jūra veidais tais mėtosi
permirkus kyla saulė
keičianti lanką mėnesio
kurs visą naktį šaudė

1987 04 15, 03.10

„Dainava“. kampinis staliukas

nekviesiu tavęs net valsui – orkestrui pritrūks akordų –
many tuštuma lyg urnoj – klausi: kas neįvyko? –
toliausia sielos Norvegija sau prisiplėšius fiordų
čia visad gali paklysti – nesiųsk pas mane laivyno

tiek būgnų ir vario – ko gi mano tyla parūpo?
šalia restorano langas – miestas už jo sutilpo –
nudžiūva diena nuo gatvių – vynas nuo tavo lūpų –
ir vakaras dėvi Vilnių vakaras Vilnių tildo

1988 12 12, 04.30

ant priemiesčių rytas parimo

ant priemiesčių rytas parimo
        nedrįsdamas net priartėti
ir miestas rūkus nunarino
        neradusius kur pasidėti

praėjo šlamėdamos šluotomis
        lyg atlasu kelios šlavėjos
o jis į jų veidus vėluodamas
        sunkėdamas vis dar stovėjo

vis vystėsi drapanom rūko
        mėgindamas įsikabinti
bent skverno bet visgi nusprūdo
        pasklisdamas gatvių dabinti

plasnoja kiemai atsigavę
        bet girdis greitoji pagalba –
iš kambario mano į gatvę
        iškrito tamsa stačia galva

langų šviesa

erdvūs nakties kiemai
kiekviename po langą
gulas šviesa žemai
tarsi strėlė į lanką

tarsi per erdvę strėlė
perkirtus purų miegą
galvą nukoręs kukliai
miestas pro naktį bėga

rodosi veikiai išdils
ir iš akių ir vietos
jį prasiskyręs kils
žvilgsny dangus lyg žiedas

skambūs kiemai naktyje
nors per dienas nualso
nuovargio tyloje
klausomės Dievo balso

1987 12 07, 05.02

laimė šitam vakarui

prirašinėtu troleibusu lėkti lig paskutinės stotelės
išlipus tiesiai per erdvų aptvertą per užrakintą
eiti iš tyko namo (kilnojasi kelias
kilometrai ant kojų pakimba)

jausti parėjus kaip laša nuo puspadžių kaip nebelieka
stebėt kaip taurėj šokinėja skivytai spalvoti
kišenėje dilinti nuotraukos gabalėką
apie reikalus nebegalvoti

1987 02 26, 01.32

ketvirtas

siapių mūs mūrios – žiam ...
rio ~~krūmokšniuose~~ klaitynos ~~laki~~ nestinga
                                            ingaly
jis balsai ~~nebaimia kuri~~ ~~kotelam~~ daikte
        prasmeg~~go~~ granite

~~u tyla tarp girto triukšmo jūros~~

tyla nugriūva mūsų širdis
~~prarastų~~ ~~amžių~~ praradus laivina
~~šiltesnių~~
~~stonicios~~ dienos dejonė girdis
~~jį~~ visą Visatoje viena

urte siųncas šoka tartum katės
~~na o. II Ten~~ su žiupsniu
~~a minia apkurtusi~~ ~~sykiu~~ plaikių
        štai ats~~kalaja~~ gyvatės
tų pilių ~~pilkoj planoja paukščiai~~
šlesa ...mus šviesą iš akių

92.02.17 12 č.

žvelgiu į graviūrą su šokančiais

kandeliabrų įkaitintoj salėj
        mano kraujy įkaitintam vyno
kaži kas man į žvilgsnį atsakė
        nors nuo šimtmečių popierius vyto

žvakės laikė iškėlusios ugnį
        žvakių prakaitas žliaugė jų kūnais
ir žydėjo virš frakų bei suknių
        begalinis to būsto vaiskumas

virš namų žvaigždės fakelus degės
        ryto pusėn procesijom ėjo
dvi atstumą pamiršusios akys
        įdėmiai į manąsias žiūrėjo

ir balsai tartum stiklo skulptūros
        drapiruotos kantriu kontradansu
skleidė šviesą ir sklaidės už durų
        po budėjimų sklidiną tamsą

savo miestus krūvon susiglemžus
        pro tą salę šviesos nugaląstą
lėkė žemė svaidydama amžius
        lyg balionas kur barsto balastą

jau pajutę jas klojantį šydą
        mano akys nusviro į šoną
kur visa tuštuma prikamšyta
        armatūros laidų ir betono

atspindžiai upėje

į naivią upę krinta miesto ugnys
gelsvi langų kvadratai už kurių
lyg laikraščiai tarp rankų čeža suknios
tų moterų kurių aš neturiu

ir velka paskutinis troleibusas
dangum lazdas ir kaukši elektra
melsva telešviesa užplūsta būstus
tų moterų kurioms manęs nėra

kurioms tėra plakimas kalendorių
lyg pulsas varinėjantis dienas
glebiuos bendrabučiuos prieš apsvaigimą tolių
kur plazda saulės diskas išeinąs

visas gatves nudilgina jo spalvos
asfaltas man po kojų greit atvės
o iš balkonų tebesninga kalbos
tų moterų kurios ilgai stovės

ir versis durys brėžteldamos vingį
prie prikvėpuotų veidrodžių vėlai
žvilgės nusiimti nereikalingi
nuo prakaito juodi papuošalai

į naivią upę sumestais balkonais
plaukys kreivi merginų atspindžiai
pakol sunkiom blakstienom jos miegot eis
ir į duris pabels girti svečiai

ir lauks aušra ir neskubės nušvisti
ir stigs miglų o kas be jų užklos
šaižaus mėnulio iškamuotą vyzdį
ir lies ausysna tylą po tylos

toms moterims kurios kasnakt išplaukia
be inkarų į savo keliones
yra tenai salų kurios joms jaukios
tačiau šalia laužų nėra manęs

stebėsiu kaip jos tols vaiskiom gondolom
salsvam savų bendrabučių sapne
tos moterys kurios tiktai iš tolo
mažom ugnelėm degina mane

1989 06 06, 03.35

katedra kybo virš Kauno

katedra kybo virš Kauno
kirų ir kuorų „labas“
įlinkis mėnesio jauno
tartum dangaus islamas

plečias senamiesčio ribos
jos jį per dieną glamžė
jau jodinėja sargybos
iš erdvesniųjų amžių

dar pasibūkime dviese
dar nesaugu tau grįžti
miegas nespėjo plevėsų
prie patalų pririšti

vejasi gatvės nuo vėjo
kaip kaspinai mergaičių
štai jau visi jom išėjo
vienas ir aš išeičiau

švintant kaskart atsigauna
feniksas žaizdras vaizdas
katedra kybo virš Kauno
nerasdama kur leistis

vyno pilys

pilka minia palinkus virš bokalų
virš drumsto vyno iš kurio purslų
pakyla pilys pilko plyno stalo
kreivoj erdvėj ir darosi tylu

tarp jų akmens raina oda gyvačių
vabzdžių sparnai ridenasi stogais
ir senos čerpės tarp skylėtų medžių
lyg lapai leidžias ten iš kur takais

atgriūva aksominis vyno vėjas
ir prašmatniai kilnoja bokalus
ir vyno pilys virpa priartėjus
audroms kurios atardo jų stiklus

tada blyški šviesa nuslysta salėm
pilna neatpažintų atspindžių
gausiom atsikartodama švieselėm
brangiuos žieduos nunuodytų svečių

ir lyg migla pakyla jų drabužiai
tyki tuščiavidurė eisena
ir laikrodžiais pasklinda sunkūs dūžiai
lyg sunkūs vėjai vienišo sapne

yra keista tyla ji pasitinka
dar šiapus mūs mirties – žilam sode
kurio šlaituos lakštingalų nestinga
bet jų balsai prasmego granite

šita tyla užgriūva mūsų širdis
nelyg neišsilaikius lavina
ir blėstančios dienos dejonė girdis
kur visoje visatoje viena

apkurtę sienos šoka tartum katės
nakties glėbin su žvangesiu klaikiu
ir iš pilių štai atlekia gyvatės
ir išlesa mums šviesą iš akių

1989 09 17, 01.21

melodija

nebeišbūsiu šito buvimo
kai nuo šešėlių akys įdubę
tėve Hafizai pilki man vyno
grokite arfom dar neprabudę

leiskit man leistis jūsų takeliais
leiskite skleistis kilti iš rando
Viešpatie kaip man tylumą gelia
kaip visą naktį tuštumą tranko

nuovargio liestos mano savaitės
sausos kaip drožlės traška prie kojų
pilkite vyno paikos mergaitės
savąją taurę jums štai aukoju

niekas iš mūsų nenusimano
ko atėjau čia ko gi betrokštu
skelbkite garsiai nežinią mano
skelbkit nuo kalno skelbkit iš bokštų

1988 11 04, 01.09

finãle

šalta diena išeis iš balto buto
šalta naktis išlįs iš pastalės
garuos kava ir tas kurs neužsnūdo
ilgai tylės

prasmegs langai lyg vienišos pompėjos
praplyšusiam Vezuvijuj nakties
ir dangumi nutįs žvaigždynų pėdos
bet neartės

gulės vanduo labai žemai už lango
trys gulbės lėks bet jų nepamatys
baugus žmogus kurio nebeaplanko
net praeitis

ugnis nuslys vaškinių žvakių siūlais
vaiski aušra aklais langais nuslys
širdy paslėpęs naktį vyras gult eis
ir tyliai lis

1990 02 03, 05.07

jūros link

čia regis buvota – nenaujos nudilusios vietos –
žvarbi atmintis sualsuoja pro proto plyšį –
galbūt mylėta – gatvės galbūt mylėtos
dar tebeplyti

čia regis šaukta – apsnūdę veidai nuo garso –
karšti ratilai arbatoj – ašaros tampa rudos –
čia slūgus dvasia – užmigus – nelyg nuo kardo
nebeprabudus

degiota plieksta – ir ko gi šviesiau nelikę
deglai kur? dagtys? – visas vaiskus aliejus?
po to po tamsą – šėlę raudoję klykę
užuot tylėjus

virš molo molio – laiku jį keliai atranda –
štai teka jūra – metalo spalva sublyksi
smilčių galąsta aštri ji į krantą krenta
net rodos – liksi

1988 11 16, 04.14

praeinantis šukių rugsėjis

ant plynų akmenų pamažu kristalėja vanduo
atsiradus jėgų iškeliauju tolyn iš rugsėjo
kaip anksti – lyg atėjęs manęs išvaduot –
štai ruduo vakariniam stikle patamsėjo
tartum ryškalas fotovonelėj jis primena nuodėmes
ir aš stoviu prieš jas atminties ambrazūras užstodamas

visuose plyšiuose sukaupta nugaląsta vėsa
dygumu mudviems primena ***kitą*** jaukumą
gęsta šviesos languos ir visi atspindžiai plaukuose
ir nedūžtantis mano šešėlis teliudija kūną
tartum kopiam kažkur tepalieka mūs kambario klonyje
tik Poulenco koncertas Saint-Saënso vargonų simfonija

bet nuo spalio kalvos vis dar matos anieji laikai –
ant grindų pridaužyta iš lauko atsinešto stiklo –
ir atplyšta staiga kaip trumpi bet realūs laiškai
šito žvangesio naktys – kompaktiška mano skaistykla
ir nuo proto nuklydus dvasia šiųmetiniam rugsėjyje
ir visi lunaparkų džiaugsmai kur inertiškai sėjau ją

išeinu iš rugsėjo trankydamas aidžiai duris
(spalio laikraščių šūsnys jau) siela lig šiol nenutilus
citata ar fragmentas ją vėlei ramiai uždarys:
kas kilnu, yra tragiška – sakė kadaise O'Neillas
taip nutolstančio šėlo artėjančių įpročių lydimos
ant plynų akmenų balų dėmės jau blykšta užgydamos

1988 10 31, 03.15

Kolumbas

saugojo burinį laivą Kolumbas
nuo horizontų kur žemės neslypi
po jo dugnu buvo žuvys ir dumblas
o po žvaigždėm nesiliaudavo lyti

saugojo lūpas nuo druskos ir keiksmo
viena tiktai žinojo – telaukia
tolimas rūškanas planas paveikslo
jis vis artės kol tas laivas dar plaukia

skyrėsi dusliosios jūrmarių bangos
vėjai tarpusavy grūmės dėl burių
džiūvo prie bortų kardai bei patrankos
trokštančios kiek pažudyti čiabuvių

už vandenyno bangų supurento
dieve! į krantą atsimušė padai
vėliavos lipo kotais o ant kranto
plunksnomis žaidė naujieji ispanai

laukite kulkos West Indijos klonių
sveikas gyvenime naujas ir trumpas
ir nusiprausęs krauju po kelionių
saugojo burinį laivą Kolumbas

rudens rondeliai

I

žeidimus žaidžiau kadaise
kur dabar tos dienos dėjos
kaip lakiai ruduo žeidėjas
lyg žaizda atplyšo žaisti

nei vartus vardus įtaisė
taip skurdu pro juos išėjus
žeidimus žaidžiau kadaise
kur dabar tos dienos dėjos

ir iš savo vardo eisiu
raidės žvilgsnio liestos liejas
prisimerkusios alėjos
pavadinimų nepaisę
žeidimus žaidžiau kadaise

1988 08 29, 04.30

II

tyla pilna daiktų tačiau gyva
lyg tvinkčiotų anas pargriautas Vilnius
ir eikliai kiltų gyslom Lietuva
nelaukdama kol jėgos ją nutildys

lyg pro pirštus garuojanti kava
tarp medžių rūkas tąsią trasą tęsia
kol miestas ima justi savo masę
tyla pilna daiktų tačiau gyva

lyg tvinkčiotų anas pargriautas Vilnius

tačiau pro šalį skamba mintys kilnios
apšokdamos širyt nedrąsią dvasią
senovės nagrinėtojų krūva
prisimatuoja bočius išsikasę

tyla pilna daiktų tačiau gyva

1988 09 13, 01.24

III

– Šito ryto nekantrusis šitaip sunkios tavo akys
saulei keliantis nuo žemės lig manęs nebepakyla
– Susiruošus abejoti nealsuok į mano tylą
jei nebūtum nutylėjus jei nebūtumei pasakius
jei sudilusi nebūtum kaip aure tamsa sudyla

– Šito ryto nekantrusis šitaip sunkios tavo akys

– Jau dienos naujienų šriftai teka laikraščių latakais
skaidrūs ryto troleibusai narsto varsto tylą tyrą
mano rankos tvinksta dienai prieš akis standėja takas
– Saulei keliantis nuo žemės lig manęs nebepakyla

– Kam tau kam gi visos frazės neįmanomai aptakios
kai matai kaip medžių lankas ugnimi drėgna pražyla
dienos mūsų nebeturi nuo šakų artyn pažyra

– Šito ryto nekantrusis šitaip sunkios tavo akys

1988 09 25, 00.17

IV

kavinių vyno niekas nenumaldo
jis kris vis atlapom taurėm į žiemą
nuskurę vėjai svaidomi po vieną
kilnos lapus ieškodami asfalto

ir kortos kris naktis dalinsis dieną
stiklai vitrinos trinsis glus prie šalto
mašinų stabdžiai čirpins vieną temą
pajusim kad kaip tiltus mus išardo

kavinių vyno niekas nenumaldo
jis kris vis atlapom taurėm į žiemą

1987 10 10, 01.45

V

svečiai pašnekovai man reikia savos nakties
te ji pasilenkus tykiai turi mane –
tešliuoš užuolaidos lempos teplieks name –
visus aplenkusi tetelpa viename
kad ją pasiektų jis visą save išties

svečiai pašnekovai man reikia savos nakties

kad skleistųs priblankę raidės popieriaus ekrane
kad kiltų kaip karštas oras muzika iš kertės
ir lėkčiau trankiai nelaukčiau kol priartės
kiekvienas manasis ***taip*** susirastų ***ne*** –
te ji pasilenkus tykiai turi mane

ir rinktųs tamsa ir grimztų delne dugne
ir kaupčiau jėgas klausytis nakties baigties
kaip spurda spyruoklės kaip veliasi vėliavos ties
rytojaus datom kai laikas pavirs trukme
tešliuoš užuolaidos lempos teplieks name
svečiai pašnekovai man reikia savos nakties

1988 08 29

VI

kažkas dar tebėra toj naktyje
kažkas po ją lig šiolei tebevaikšto
kamienai čeža nuslenka laja
ir baimė susiranda savo baikštų

kryptis be kelio ką keleiviui reikštų
kiekvienas rytas praviras į ją
kažkas dar tebėra toj naktyje
kažkas po ją lig šiolei tebevaikšto

rudens kliudyta siela trokšta maišto
bet net savęs neapima – deja –
daugiau vis liepto vis mažiau apreikšto
ir apavas susvyla kelyje –
kažkas dar tebėra toj naktyje

1988 09 25, 01.44

ugno

~~ugnies~~ kavinių medžius nebevaldo A

jos kris ~~[illegible]~~ atlapom ~~duris~~ taurėm į žiemą B

ankstyvos vėjai sviedžiami

~~pavargęs~~ ~~oras~~ ~~gruodamas~~ po ~~lėkštę~~ kojom

kilnos lapus iešbodami asfalto C

ir kortos kris naktis dalinus dienes B A

stiklai vitrinos tirpis glus prie šalto AB

mašinų stabdžiai cirpimu ~~[illegible]~~ viena tema ~~tautema~~ B

~~[illegible]~~ kad ~~[illegible]~~ tiltai unas išardo

kavinių ugno medžius nebevaldo

jis kris ir atlapom taurėm į žiemą

81.10.10 1[45]

penktas

dioniso traktas

poema – polifonija

Gal šiame pasaulyje ir yra koks kitas pasaulis, bet mes jo nerasime brėždami jo pavidalą fantastiškoje dienų ir atskirų gyvenimų maišalynėje, nerasime nei atrofijoje, nei hipertrofijoje. Reikia sukurt jį kaip feniksą, nes jo nėra. Jis yra šiame pasaulyje, kaip yra vandens deguonyje ir vandenilyje, kaip Ispanų akademijos žodyno 78, 457, 3, 271, 688, 75 ir 456 puslapyje yra elementų, reikalingų parašyti vienuolikapėdei Garsilaso poemai.

JULIO CORTÁZAR. *ŽAIDŽIAME KLASES*

Mein Gott! Die Weltgeschichte wird auch ohne meine Kompositionen weitergehen!

GUSTAV MAHLER.
IŠ LAIŠKO RICHARDUI STRAUSSUI

(šitos akimirkos tu niekad neatminsi
tavęs joje nėra nors rodos – štai tu
užmigusi – regiu lange ugnelė mirksi
ten rūko toks kaip aš – bet neateitų

miegok tylon iš tavo lūpų šiltas oras
ir jo užteks kad man nebūtų šalta
diena praėjo tarp namų kaip dulkių šuoras
jau juoda jai – nelyg šviežiai išarta

be garso stygos kaip vitražų švino siūlės
gamta ne menas gal todėl be snobų
šešėliai kambario kraštuos – nors be spingsulės
ir Gralio žemė be arklių kanopų

banalios mintys ieško tinkamo albumo
po laikrodžius rodyklės ratais laigo
aš tyliai seksiu tau dienas kurių nebuvo
miegok šalia manęs be šito laiko)

Rugsėjo 16. visos kavinės mieste – tartumei pauzės muzikoj lyg pauzės muzikoj visos šios panoramos nuo kalno nuo čerpių stogų taip tarp daugybės stalelių laikas praranda piniginę vertę keliai – kryptį bei pabaigą taip – paleidę dieną kristi laisvai – įgaunam joje nesvarumo nesvarbumo? taip ir kavinės mieste ir diena ir mes – antroji simfonija Bruckneriui

Rugsėjo 16 (prierašas). tiktai čia išlikę visi nestatutiniai žinianešiai – jie laiku pakėlė veidus nuo biliardo stalų jie dar turi kilnaus nepriklausymo laikraščiams valgiaraščiams bei teatrų repertuarams tas pasakoja apie Veneciją – rožinių ruonių kaimenes Šv. Morkaus aikštėje (*piazza San Marco*) – maketuotojai peni juos trumpam išbėgę iš spaustuvių kur kompiuteriais renka Machiavellį anie senuose manuskriptuos ieškoję savos vergovės genealogijos radę chtoniškojo laikotarpio bestiarijų užrašus nežinoma (jie sako: balta) kalba manę kad šriftas hebrajų tačiau tai buvo *scrittura bollatica* tas atsineša kišenėse negyvų skaliarų sakosi esąs ušu instruktorius už stalo skaito Jane Austin – taip iš tiesų jam saugu jau daugybę metų mitų? lyg enciklopedijų mirtis jie čia grįžta ir galiu juos regėti

Rugsėjo 22. siela nukabino visus transparantus bei nuorodas akinančiai neinformatyvu lietus į kavinę atvijo tuntus turistų – lyg žvakės laša jų skėčiai jaučiu kaip many prasideda nesuvokiama kelionė kur? jaučiu kaip lipa į krantą jūra kaip atrasti Europos išplaukia Spenglerio karavelės

movies

jau liniuočių mūs amžiui pakaks vis daugiau autostradų
surikiuota gamta ties asfaltu rymoti priprato
horizontuos tylu tik rodyklės gręžiojančios galvas
septynmylė kaita nors nežino kur link tačiau kalbas

ir antenų liauni virbalai mums jos paskalas mezga
visą išmintį sunkia iš eterio visą marazmą
klegesiuos auto/moto stikluos lyg akvariumo didelio
mes kaip žirniai į kelią riste – aklas audio/video

ir tik saulė važiuoja kupė neįžiūrimais bėgiais
mus fiksuoja spauda televizorių vyzdžiai bemiegiai
šalia kelio kėtojas balandos bei blyksteli svėrės
tiktai jas! ne kraštovaizdžius akiai kur vėrės

šitoks greitis! taip svyla guma – salsvas šimtmečio kvapas
sudygsniuotas baltai šis žmonijos asfalto etapas
ir šalikelės kaip skarmalais mirga vykstančiais – rankų
kelią kertančių tuntas – yra kas jas renka

nesustosim – pavežt pakeliui gali žinantys kelią
nežinia kur mus nešas nematomi burių skliausteliai
štai praėjęs prieš mus – brydė likus ar proskyna dvasioj –
Leopardžio piemuo savo kelią dainuojantis Azijoj

išsiskleidę akis – nors jos nieko dar mums neatrinko –
link vakario dangaus horizonto nuo saulės aistringo
link pakrančių pilnų vynuogynų uolynų ir jodo
nuo sudievintų išsikeltų Apolono diodų

Rugsėjo 26. iš kavinės lyg nuo majų piramidės matyti kaip išnyksta balsas telefonų rageliuos gimnazijose dyla suolai kaip vis pilnesnės išminties išeina poeto knygos paveikslai gožia naujakurio sienas medžiai suplyšta į lentas tačiau dygsta jų sėklos bet majai žiūrėję į dangų

Spalio 3. Pirėnų perėjoj rado olandišką vėjo malūną maurais apėjusiom girnom nepatikrintais duomenimis – jį pametė iš atminties mergaitė įsiskaičius Vermeerio laišką štilis

Spalio 10. visą dieną ieškau ozono skylės informacija srūte srūva į mane taip ankšta vaizdų motyvų ar rasi kur seną autentiką neapstotą priestatų sandėliukų šlako? entropiškas šiltnamio efektas o žiūri užgroja fleita ir išsiveda viską nežinomon vėjų pagairėn visą dieną ieškau Hamelno miesto

liudijimai: raitelis ant mulo

violončelių prieblandoj lyg drabužių šlamesys – muzika
naktis antracito pritraiškys bet jauti jog dar ne dabar kai
Richardas Straussas alyviniu arkliu išjoja kovot su malūnais

skalsu sapnuoti kai balnas po galva miškas aplinkui – šakos
rodos plekšnoja dangų – jis juodas kaip orkestro duobė tik
pavienėm švieselėm silpnai atsišviečia žvaigždžių piupitrai

tai mes prisistatėme miestuos suolelių balkonuos šezlongų
po glėbį pūkų išviliojom iš paukščių – kas buvo jėga jiems
dabar tarnauja silpnumui: kur pažvelgsi – tingulio įkalčiai

kitam už laiptinės prasideda krantas jūros mūša ir
didžiausia ironija glūdi jame kuomet klausosi arfos – kitam
ir kurčiam kambary ramybės nėra ir jis bijo valtornų

tai mes pasiskirstėme tembrų spalvas – šitaip muzika
tapo vien tembrų dienotvarke – nesusilaukę charakterio
bandėm pačių sugalvotais charakteriais verstis

kas gi išpirktų kirvius? statytųsi laivą West Indijon?
apkarsta erdvė neturinti sau žmogaus – štai
Fudzijamos vienatvė – Hokusajaus kančios protokolas

ar yra nemalūnų kelias? ar vien tik pro vynuogynus?
aš klausiau vyno pirklių tačiau jie teapsakė
skonį ir spalvą – teks pasiklaust muzikanto

deltaplanais čia lėkė laki minia nuo visų kalnų ji
kaip cigaro pelenas biro su Apolono *vivat* Don Kichotui
aš gi sakiau ir sakau judviems: tiedu nežino viens kito

Spalio 14. šiandien kavinės nukrypo nuo kurso ir nors geriu savo putą (*Cappuccino*) bet aplinka nebe ta nors visi maišo cukrų ir stalai lyg fajanso varpinės nebe ta ***mūsų amžius turi kirminų*** – sako užstalių sakytojas – ***kiek į jį begrūstum – toks pat seklus ir apkiautęs*** tuo metu valgau tortą ir kam man jo žodžiai nebe ta

Spalio 16. žengteliu panoramišku valso žingsniu (lapas krinta valsu) pro šalį ėję Hanzos pirkliai išvynioja neštą rietimą: ***bitte*** išausti du kremo spalvų serafimai man gieda: ***nu seni nu pavarai vot maiklas džeksonas tai jau kala kablais tai kala*** kadaise Duomo papėdėje Ryga buvo Hanzos miestas

movies II

vis tolyn ir tolyn – per knygas taip keliauja idėjos –
mūs trasa nusidriekus – neberegim kur prasidėjus
ir nematom taipogi kad stojus kur nors pasiliktų
kad apsčiai rastų ieškomų kito buvimo reliktų

randam vyno kalnų bei linksmybių karštų kaip trotilas
bet nesaldina kelio tas vynas o džiaugsmas netyras
ir nematėme čia kad girtumas girtumą išvytų
kad pakėlę taures nuo gyvenimo išsiblaivytų

pasimaino stalais patalais vėmalais – rytas drėksta
jie sugrįžta namo kaip citatos į straipsnio kontekstą
ir gyvena kartodami savo fonetinę vertę
pavardžių pareigų parafrazių skutais apsivertę

vis tolyn mes aklyn – vis mažiau įdomaus pasimato
ir į stogą kruša – šitaip šaudytų iš automato
ir į kelią dainuodamos kaimenės elnių ir stirnų
ir į širdį daina – kad skambėtų ilgai neištirptų

skaisčiažiede naktie! pro tave pravažiuoti mums lemta
štai prie kelio trobelėje uždega pirmąją lempą
kelias vis labiau raitos kaip medšarkės nešamas vikšras
andai aušdavo sapnas pernakt – juo nubusdavai tikras

liudijimai: Miriam iš Migdal-elio

taip – tyla ir be vėjo – kviečiai stingo varpas nukorę o
gal tai tik man akyse? galgi viskas neteko trukmės tiktai
man kai regėjau Jį pirmąkart sodais praeinant

kaljano kandiklis iškrito ir dūmai išlipo pro
šnerves – o žodžiai! kaip baikščiai jūs grumdėtės
kamputy širdies pasijutę bejėgiai

taip ir tyla bet alyvmedį auginau sode – jo pavėsy
aš dar kartą Jį pažinau – šitoks veido skaistumas! nors
juodas turėtų atrodyt šešėlio tirščiuos

tartum smilkalo dūmas lengva priėjau norėjau paliesti Jo
plaukus į delnus norėjau krūtis nuleisti tačiau Jis
prabilo – o žodžiai! jūs buvot skirti mano rytdienai

ir be jūsų likau Jam nuėjus su ištuštėjusia praeitimi ir
vynas iš vandens pavirto į actą – tirpi atmintis – vis mažiau jos
tik ta nevėjuota diena vietoj vėtrungės kraipos krūtinėj

vėliau kažkas sakė Jį mirus nors aš dar mačiau debesy aš
ieškojau – keliai visad aikštėsna vedė kur katedros drybso
kaip suakmenėję kriokliai – bet

nejau apie Jį jūs klausiat?

Spalio 20. į kanklių inkilus parlėkė tautinės melodijos o man nebe taip vis jaučiuos neteisingai išaustas negaliu miestų aikštėse šokti ratelių su juristais ir architektėm nebe taip bet kadais ir Viduramžiai matėsi lyg rūgšties išėsti – nutrūkstančiais brūkštelėjimais – Picasso „Koridom“ ir galėjau sakyti: paskaitykite „Gargantiua“ (*Rabelais*) pamatysit vėlesnį žmogų tačiau sakau: paskaitykit „Flamenką“

Rugsėjo 28. (*iš atminties*) nesiųski mums pranašų ir poetų – rašau Cezariui – neturime jiems sakyklų neauginam ryžių o mūsiškių žodžiai – gležni nesiųsk pranašų mūsų žemei – jų barzdos mūsiškių tik žodžiai atvežki kareivių su lazdomis ir tetalžo mus aikštėse tam ilgai dar mūsų užteks tik nesiųski savų poetų sulankstęs laišką deduosi po liežuviu – paštas dar uždarytas

liudijimai: Arnautas de Kambrešalis ir Peirė Montiljanas, trubadūrai

– Ak Arnautai kokie raukšlėti mūs rūbai tuos rankraščiuos o
šitiek laukėm kol nors ir taip nupaišytus tarp savo dainų
atsivers – dabar veidu į skaitančių veidus dabar ramus

– Mielas Peire mes tarsi ornamentai – aš remiu savo raidę
ranka – tiek siekėm kad vėlūs laikai neištrintų mūs
tekstų – dabar jie rasti tačiau ko tiedu klausia mus?

– Aš dar tada pavargau nuo liutnios nors grįžus po žygio ir
dulkes ir prakaitą plaudavo muzika – ataugdavo prarastos
pilys iš sielos dydžio mėnulio mokėjom nuspėt jausmus

– Dar neišgaišusių vienaragių šešėliai krito pro langus pro
šalį ėję meistrai gobelenuos vogčia juos išaudė dabar
Flandrijoj puošia sienas – bet ko tavo balsas kimus?

– Aš dar tada nuo dainų – jom grįsti Provanso keliai?
ir kėliai kuriais giljomai ir arčimbautai ėjo pas Damą –
turėjau dainų ir vyno – maniau jog turiu namus

– Mielas Peire visiems tai buvo namai ir dosniausias
senjoras – tu – o klausiantiems kelio vienintelis
vertas – Damos šypsnys intymus

– Ak Arnautai matai kaip liūdnai jie tyli – tyla
tartum arklio pėda pakeliui į pagonių žemes – tai
ir viskas kas lieka paniekinus meilės džiaugsmus

– Kaip liūdnai jie tolsta su savo amžium taip šarvas į
ežero dugną nešasi karžygį – jis kilsteli vandenis žiūri
naktim į mėnulį kai rašo atsiminimus

– Taip Tristanas prakeikia dieną o miršta aš
laiminu jo skausmus – – – – – – –

(*Toliau tekstas neįskaitomas*)

Spalio 22. ***arbata kvepia moteriškom kelnaitėm*** – sako užstalių sakytojas (užsirašau) ***ar padažnėdavo kadais kvėpavimas nuo Miloso Veneros reprodukcijų? o nuo dorėnų kapitelio?*** iš nuomonių gausos tegelbsti Herakleitas tačiau epinė herojė moteris prarasdavusi karžygišką jėgą sykiu su nekaltybe aoi! lyrinė moteris pasaulio centrą junta erotiškai o kurgi pasaulio lyrika? seniai susiskolinta vunderhornuos ir kanteletaruos vaikšto dar ekspedicijos nešas po vekselio numerį kiekvienam posmeliui (...) ***arbata kvepia epika*** – sakau (užsirašo)

Spalio 23. štilis vakar puodelyje su Nekaro vandeniu nuskendo Susette Gontard

movies III

mūsų adresu oro paštu lekia dobilo lapas
jau išmiršta laiškai juos palaidoja sielos gulagas
bet mačetėm pro lianų tvoras kuriom įpročiai tapo
prasilaužia šviesa paprašydama nors kenotafo

ir sužiūra pro plyšį nustebę menadės ir nimfos
bei tikybų šventieji – šviesa pasiklysta jų nimbuos
tam keistam artume pasijuntam plokšti kaip displėjai
ir mus pakelia kelias – nuleidžia begęstantys slėniai

pažadėjom važiuoti į naktį – šviesa mus ištinka
jos akivaizdoj viskas atrodo trapiai nemirtinga
kad negestų neklystų kamienuos klevų kelio vėjuos
kaip narkotikų partiją suslepiam ją žiebtuvėliuos

mes važiuojam ir oras tamsyn ima noras surikti
taip nakties atėjimas – neveltui sakau – turi kryptį
priešaky prašmatnioj tolumoj kyšo plieskiantis miestas
dar labiau nei langų – mūsų lūkesčių norų apšviestas

išsiblaškė laiškai po žirgais tematuojamus amžius
ir su dobilu greitkeliais mes – po patamsius
stačiakampiam stikle vis tirštyn (kas ten pučia valtorną?)
taip nakties atėjimas – sakau – turi plotą ir formą

sfinksas pas vartus

Sfinksas:
– *Kliošo-krempleno epochoj pelenio plieno pirštais...*

I keleivis (-ė):
– *Olin ennen punaposki,*
Harmit, huolet harvoin koski.

II keleivis (-ė):
– *Lätt jag flög som fågelungen,*
Och mitt hår var brunt som ljungen.

Deus ex machina (atverdamas vartus):
Sacharos dulkės šių vartų vyriuos, svetimšaliai...

Ravanos moterys

žilą naktį žvaigždynai į šonus kėtojas
miega miesto mergaitės praskleidusios kojas

vien dulsvais apribais ir alsavimu virtusios
miega meilės išvargintos švelniai apgirtusios

po mansardas išmėtę suknias – mėnesienos
atšvaituos – ir krūtų siluetuos ant sienos

numesti auskarai mėnesieną sugėrę
neseniai tik apyrankės liovės žvangėję

ką tik lūpos pro dažą bei virpulį savo
į kitų lūpų karštį ritmingai alsavo

tarsi geismo ugnis užpūsta sapno vėjo
miega nors patalai dar atvėsti nespėjo

cigaretės šviesoj pelenais apibertas
ant spenelio vis traukiasi prakaito perlas

sutaršyti plaukai dailiai leidžias pagalvėm
makijažo dažais išpieštom – daugiaspalvėm

tik skaidri ramuma vyno kvapas iš lūpų
tik ruoželis dantų ant apnuogintų klubų

išvartytas taures ranka sambrėškų miglos
geria vyną iš jų – girgžda brūkšteltas stiklas

į raukšles paakiuos byra tušas blakstienų
šitiek smuikų aplink tiek melodijų temų

štai kanojų flotilija valdoma strykais
mostais iriasi Mozarto jūroj įstrigus

į raukšles paakiuos byra bemolių tušas
virš korsarų orkestro – Korado kartušas

dirigentas pasvyra (manytumei – serga)
ir praleidžia pirmyn penktą smuiko koncertą

ausyse tarška žalvaris – Mozarto raktai
jais rakina haremą Korado piratai

(ak pakilkit iš gaisro miegalės mergaitės!
vis tas pats jūsų vynas tik vyrai vis keitės

savo stygų jėgom mes gabenam jums lobį...)
dubiosi desiri! – troškimai dvejopi

grįžta ryto ugnis – kavines atidaro
ir koncertas išbyra į tamsą futliarų

Spalio 26. *labai mėgstu Ravelį* – sako užstalių sakytojas – *vakar išgirdau per radiją kaip tik buvau išvietėj – teko praverti duris kad girdėtųs kol sugrojo Pavaną kambarys gerokai prismirdo* pirštas puodelio kraštu – ratu miestas – galvoju – smuklė bažnyčia ir univerka

Spalio 30. stato ant stalo butelį *ak ponai filatelistai* – sako – *tai ir yra jūsų personalinis kompiuteris su juo padirbėję matote šviesą juntate pitijos kristalo briaunas kas už sienų ir kur paslėpti lobiai o saulei varvant į kambarį pro balkono kraštą tik pūstelėt pridėjus prie lūpų tik tuščias jūsų tūris tik jūsų fleita vargonai ir „Virtuosi di Roma“*

Spalio 31. tikriniai daiktavardžiai greitai išpjaus bendrinius *stalas* – sakau *Chippendale* – atsako mokytojas – *sėskis*

popiežiaus laiškas Tannhäuseriui

Cartier-Bressonas pamirko popierių ir
iš ryškalų gyvybė – taip
ir deivė iš jūros putų (tavais žodžiais)
aš sakiau: tai tegu ir iš mano lazdos
bus ką nešt į avilius

bet nejau nematai – visa kas atvijo tave
čionai – tik vieversiuotos laukų akvarelės
apkvaitinusios po pragaro kraštovaizdžių
kurių nepažįstu man teužteko akių
įžiūrėti dangų

ir galėčiau sakyti – Kosmosas lyros
formos bet nežinau kas virpina stygą kas
ankšta erdvioje Aštarat oloje nes
visus savo priedainių priebalsius
augini Eliziejaus šiltnamiuos

ar nematai kas darė kitaip – nuolankusis
Ulrichas von Lichtensteinas statė savo
pilis ir statė Ludvigas Bavaras
ir visos Carmina nuo
orfikų ligi Orfo

ar nematai kažkur tarp Kristaus ir
Aštarat – de Manjara atjoja iš
Azijos ir neranda Europoje Chirolamos
gruzinų emalės kanonas baigiasi XIX a.
o secesinis ornamentas – plokščias

Kristus miršta už mus ar gyvena už
mus Aštarat? iškilę su speleologais
su Wagneriu virskit į Vartburgą kur
laikantis oriflamą apstotas vilkų dar
augina sau pušį – įlipti

grambuolių būriai viršum Vatikano o
ir mano lazda tuščiašerdė – papučia
Panas į siaurąjį galą ir verčiasi pumpurais
gyvybė ir skrieja gamtos ratu keturveidžiu
Kosmoso forma – trimitai

Lapkričio 9. vaikiukai vedini dviračiais gena tolyn bandą buivolų paskutinis groja fagotu – viską stebi slapta videokamera praskleistum pirštus ir ryžiai caksėtų į dubenį kuo šviežiau! o aktualiausias videoklipas lig šiol – *Džokonda* (*Louvre*) ***nejaugi*** – gūžteli Fidijas Ingres'as gindamas cecho vėliavą iškraipo jam rankos proporcijas teptuku nušiurusiu nuo odaliskų

Lapkričio 16. netikėta šiluma – lyg iš atlapoto užančio karšti puodeliai panašūs į renesansinius koklius pirštas koklio kraštu – ratu ***tavo galvoj mano chaosas ir destrukcija*** – sako kaimynas – ***ir tik tai tave verčia judėti*** jis žiūri ir mato mano kėdę mano puodelį lietpaltį aš tarp jų ir jis mano kad mato mane

Lapkričio 29. Narajama išeina į kalnus ir ima snigti ir vartosi snaigės ant vestuvinės kavalkados kapotų eiei! važiuojam surašyti popierių priešgutenberginiais tiltais ir kol rašalas džiūsta suspėjam užsukti parkerius

Jakšto – Herbačiausko paktas. Slaptieji papildomi protokolai

Pirmasis.

Be viešai paskelbtų dokumentų susitariama:

a) abiem savo veidais Kosmosas žiūri į vaiko širdį;
b) riba tarp logofilijos ir logomachijos yra apskritimo formos;
c) angelas nuobodus ir veržia pečius, bet vėliau neša jo sparnai;
d) šėtonas akinančiai žavus, tačiau namie užčiaupia savo grimą;
e) Homeras žinojo, kas yra vaivorykštė.

Antrasis.

Interesų sklaida:

a) ar gali ekspresionistas, nepaneigdamas savo principų, išreikšti istoriškąjį Kristų paveiksle? K. A. D.
b) argi ir Kristus svajojo?!?! J. A. G.

(*Likusi protokolo dalis ligi šiol nerasta*)

Gruodžio 15. vėl atšilo ir skverai sausakimši kompozitorių rašau atviruką Ingės bobutei Čikagoje tepažiūri CNN kanalu koksai vaizdas tačiau žadami krituliai ir iš sinoptikų biuro išeina būrelis nušvitusių papulkininkių

Gruodžio 18. turistas iš Nižnij Tagilo su devyniom dėžutėm saldainių *po to Brendanas išplaukė į Angliją* – skaito nuo dėžutės dugno – *kur praleido savo žemiškojo gyvenimo likutį o po mirties vėl grįžo į Pažadėtąją žemę (...) kurios taip ryžtingai siekė* pirštas puodelio kraštu – ratu

movies IV

kerta dulkės kampu į akis visą reginį keičia
o nuspaudus pedalą – tai arfos pedalas ne greičio
angarus atlapoja titanai eitynių drakonai
ir takais pakilimo išsirita fortepijonai

mūsų adresu oro paštu lekia Zalcburgo Vienos
klasicizmo šalti atšvaitai – neatranda mūs vietos
pavymui pilas pulko laiškai dantyse pulko kurtų
kad balsu skaitydamos lūpos rangytųs ir spurtų

nepajėgę užmigt – su stiklais pasipilkit link mūsų
mes lankais nešini iškeliaujame šaudyti mūzų
nušienaujame tylą būgneliais telieka tik luobas
kol keliai septyni mus išskirsto suplėšę į kuopas

kas ten varsto duris negyvenamo priemiesčių namo?
prisidėkim prie lūpų pirštusss... mus pigiai įkainavo
karnavalų naktis! vis šviesiau nuo gausių fejerverkų
ir grandinės prabėga taku susirasti sau vergo

jauno ryto auksiniai ragai baladoja į dangų
ir paleidžiam iš rankų aukštyn vairo ratą prabangų
ir šešėlių juodi inkarai prirakina prie žemės
ir diena visus renka ir talpios jos baltos kišenės

lyg afišos ar išnašos lapai pabyra nuo klevo
ar gebi įžiūrėt kur *turėdami tikslą* keliavom?
kai keliai tekini tekini susibėgo į aikštę
ar beturime tėviškę mes ar beturime žvaigždę?

tercinos

žiogai tai trapios laukų tercinos – lyg
rimai šaudo iš posmo į posmą po visą
uždarą savo buvimą – tik vakarop
ilga bolidiška eilute tarp žolynų
žemyn nutįsta

ir nebūna nakties tik tirštas žemės šešėlis
išdygsta iš paskutinių priebalsių ir stovi
didžiulis tarp marmurinių žiogų
kūnelių apstulbęs nuo
antikinės jų statikos

ir nebūna mirties tiktai matome dvi
naktines vaivorykštes kurių šviesoje nešami
palaikai į muziejus bei bibliotekų lentynas
ir varnas aplanko virš jų
pasilenkusį Edgarą Poe

ir nebūna minties kurioje ji pati nedūlėtų
kaip arbatos puodeliai nesaugo mūs
veido į juos pažiūrėjus kaip
laikrodžiai turi ratus bet
neturi laiko

yra gi akloji tinklainės vieta kuri regi
virš miestų pakibusius miestus ir ausys
išgirdę tykiausias žiogų cezūras ir
slėptos nuo laikrodžių ilgos
Žuvų žvaigždyno sekundės

ir tik po to foliantai sulaukia istorikų pirštų
parkuosna krinta prancūziški jų tvarkdariai
ir epochos tvarkingai vyniojas ir
peilis iš lėto rakina maištingąją
Marsijaus odą

eia eoi vynuogynų laivynas atranda mums Naksą: ar
mes dar skiriam save nuo eilėraščių sukurtų
apie mus nuo į mus įsmigusių mokymų nuo
savų pašnekovų ar įrankių nuo
žudančių bruožų veidrodžiuos

eia eoi pro heraldikos kupinas pakeles
eia eoi tarp stalų su nuo žingsnių drebančia arbata
eia eoi išnašų mozaikom atmintyse
eia eoi atmintim sklidinom vėjų vyno
eia eoi tercinomis eia eoi

(*data nepažymėta*) paprastai tai būva ryte kai iš visų langų žadintuvai kai dantų pastos juosta brėžteli ribą nakčiai paprastai tai sutelpa puodelyje arbatos net sumuštiniuose daiktai juk miega ilgiau paprastai tai randame pašto dėžutėse tarp stačių laikraščių troleibusų komposteriuos paprastai nebespėjame to įvardinti

Gruodžio 30. taip arbatos puodely regiu kitą vandenį man jį atvėrė tylūs vyrai pjaustę ledą nuo seno Radvilų tvenkinio tolo lytys ir laukė dar kitas plaukiojimas taip Tomas Venclova septyniasdešimt pirmais atplukdė Baudelaire'ą tačiau žemėlapiai estampai tebevilioja aoi! visuose arsenaluose nebėra dinamito sugijo kalnai o tolstančiame Rimbaud laive iš kompaktinės plokštelės dar gieda įkaušę Hesse ir Dostojevskis

1988 12 19–1989 06 12

šeštas

iš visų kavinių išsilaisto visa kava
iš mėnulių vos pasilieka du
ir gimtoji gatvė dar guli lauke kreiva
kai namo parėję rakiname ją raktu

ir tušti balkonai tuščiai pasliki stalai
ir tuščiuos gimtadieniuos tolsta mūs praeitis
užu stiklo darosi per vėlai
jau pakibo žuvys akvariumuose – naktis

laužuose kūrena mūs šaukštus ir šakutes
jau praėjo pobūviai jau kadais
bet išeik į vakarą – jis gal nors ką pratęs
pažadais

po žvaigždėm po miestais virš tavo akių spalvos
standžiame ore laigo paukščių skutai keistai
ar išgirsi? vos... ar išvysi? vos...
bet ieškosi draugo kad sušnabždėtum: tai!

jam rašysi: *tai*! ir gulės laiškuose ruduo
ir su paukščiais – tu! – pasipilsi virš vandenų
ir mažės pasaulio jį neš atspindžiuos vanduo
bus vos gaila anų dienų

dešimt trečdalių vyno gyslose atsibus
ir turėsi žodžių nežinodamas jog turi
še tau tuščią lapą še tau tuščius lapus
trys keturi:

1991 08 04, 2.44

kelias namo

iš to kas laikina iš pilko gulbės pieno
diena pakyla lyg pasiektas miestas
kamščiu užspaustas Mahometo mėnuo
gertuvėm plauks kol lūpom jį palies kas

diena aptingo ji baisi iš tolo
jos popietėje žėri fauno natos
vėl ima verkti tai kas mums kvatojo
ir ką užmerkėm vėl pro langą matos

kažkur danguj sudrisko bokštų bonios
ir vario paštas antspauduoja varpą
pargrįžtant ponų laukia baltos ponios
jų vakarykštis tušas juodas varva

o mes štai dar viena naktim aptemę
namo sugrįžę joms ant kūnų gulsim
tegu žiedai Saturno žiedžia žemę
te Paukščių Takas pila pieno gulbėm

geležtes raktų nugalando spynos
jų ašmenim bus laikas mums pareiti
kai stiklo šukėm virs išgertas vynas
ir visos kalbos grįš į pirmą raidę

naktis trumpa

ir upės pasvyra ir miestą suguldo tamsa
lyg šaknys raiši horizontuose kabo žaibai
ir lietūs puotauja ir klausosi pastatuose
užmūryto aido kurs girdis dusliai bei trumpai

asfaltai lyg jūra po miestą nešioja putas
mėnulio monoklis iš ložės jų raštą skaitys
klegėdamos čiurkšlės skalauja paminklų datas
ir niaukiasi raidės ir žliaugia žemyn atmintis

trapus kambarys pasilikęs tave lyg sala
iš lėto mažėja jau greitai jo liks per mažai
visai paryčiais netikėtai pakirsta tyla
tik lapuos įstrigę vos girdimai kuždа lašai

kaip skraidančios žuvys išnyra stogai iš nakties
ir parkuose giesmės pražiodo miegūstus paukščius
greit gatvės pakils ir prie tavojo lango artės
ant vario lentelių keisti pavadinimai džius

jau inkščia diena pratisa ir klastingai nauja
o ką tik į dvasią grimzdai ir alsuodamas tuo
per naktį stovėjai didžiulio lietaus kertėje
o kur ta tamsa o ir kur tas pašėlęs vanduo?

1989 04 07, 06.25

senas riteris

lyg Birnamo miškas artėja žiema prie pilies
užsninga kelius ir ant pelkių nusėda ledai
jau šarvai tušti tačiau ko gi atrodo gailies
taurioji ugnie kur krūtinėj kadais nubudai

jauna valanda įsilaužusi tiesiai širdin
nelyg spindulys kurs nuo katedros lubų lenktų
fejeriškai leidžiasi keldamas dvasią aukštyn
ir dūžta parpuolęs ant kieto granito grindų

kabą kalavijai tešildomi deglo ugnies
bejėgiškai šimpa – taip ašmenys lupas nuo jų
paliegusio plieno kurio nieks jau nebepenės
pagonių mėsa ir negirdys pagonių krauju

apsėda sienojus žalieji vijoklių gaisrai
gamtos išgaląsta pro akmenį stumias žolė
iš plieno į popierių perėjo sunkūs karai
ir liko kariai – begalinė senatvių eilė

jų minkštas mirimas atrodo tykus ir taikus
lyg žengtų į dangų savuoju žingsniu prakilniu
bet kraujo puta pasivys kada nors jų vaikus
sutrūkčios jų smiliai ir kulkos kris ant smilkinių

akim sidabrinėm į pilį sužiūra žiema
taurioji širdie nesibaimink šio meto vėlaus
kai drumsčiasi vynas ir vėjų kiaurai košiama
pravirksta žvaigždė kurios niekas jau kelio neklaus

1990 07 07, 06.53

žirgai

plevėsos pušys – girti pakrančių žirgai
kaip karčiai žėri žalsvi skivytai spyglių
kankorėžių kraujas tryškęs krešės ilgai

kaip skaldo vėjus kanopos šitų arklių!
girdi virš galvos aukštyn atmestais plaukais
tabūnai kliokia triukšmingu aklu kriokliu

jų prakaitas tyška vaiskiais voverių takais
kažkas šešėly klumpa nuo bildesių
pakeltos dulkės lekios mėnesienoj kais

praskyręs girią mėnulis guls ant gausių
vandens virpesių ir kaip stygos virpės vanduo
ir jam pritarsim dainavimu negarsiu

putoja pušys purto spyglius ruduo
kanopų smūgiais matuojama ta gamta
jei jos bijosi prigludusi ranką duok

jei jos bijosi būsi ne jai skirta
(pietuosna žuvys dangum vorele darnia)
nutils nutolus karštoji žirgų karta

tave palikus tolyn išsineš mane

1989 08 16, 03.26

neklajojančio pameistrio daina

lyg trimitai natas iš aidžios tuštumos
išauginome savo namus
nuplikytas nakties buvo stiklas namuos
bet naktis nežiūrėjo į mus

ji lalėjo tolyn su pernykščiais taksi
su praganomo laiko rauda
ir nuo stogo sniegai šokinėjo basi
tačiau dužo tik ta valanda

mes degiojom žvakes kabinėjom vaizdus
varinėjom lentynom knygas
ir varvėjo stalais mūs gėrimas vaiskus
į grindis rieškučias ir šnekas

bet be galo plonais krištoliniais laidais
mus atrado balsai pamesti:
mes pastatėm namus mūs jaunystės laikais
tos kur ką tik ištirpo nakty

tiedu tylūs balsai mums diktavo dienas
mes jas paišėm ant skiaučių ilgai
kol įsvido ruduo mus vardais vadinąs
ir išėjom į rudenį – kai

palei kioską prekiavusį juoda žeme
mus pavijo laiškų adresai
iškeliavom tolyn tepaliko kieme
tik du tylantys nuolat balsai

1991 03 05, 03.00

miego menė

lyg monetų lietus
kambary pilname mėnesienos
arfų stygom nuslys
melodingas vėsus virpulys
ir graviūrų laivai
tarsi sielos atsėlins ant sienos
o raukšlėtam veide
savo atspaudą sapnas paliks

užmerktoj akyje
suspurdės jo sukreivinti žvėrys
karūnuotom galvom
su nasrais daugiaspalvės liepsnos
užkliudysi duris
kur be garso į prapultį vėrės
ir smaragdo varnai
paragauti akių atplasnos

jie lyg metai kadais
iškapoję tave iš vaikystės
jie kabės virš galvos
ir šešėliai tau veidą mainys
vien graviūrų laivai
ligi ryto po tamsą blaškysis
kol sudegs žarose
nesupratę iš kur ta ugnis

1990 12 13, 07.06

nejaukios keleivio eilės

aš nekenčiu tų miestų kur naktį tušti
apsunkę namai tesvarina gatvių šakas
neonais blyksi duslioj tyloj užmaršty

kažkas dar stiebias į viršų laužiasi – kas? –
žibintų vinys kalamos žingsniais manais
kol gatvių garbanos šliaužia per jų šukas

nelaisto gėlių vienišės siaurais delnais
langų melomanai užčiaupė visas natas
miegūsti dūmai neišlipa kaminais

stak sterilu kaip miestas visai ne tas
išvirinto švirkšto kvapas drumsti stiklai
tik šviesoforai švaisto stak monetas

išbluko tikslas iš mano kelio slenku aklai
tokia naktis erdvi tartum alto vidus
tokia belangė klampi tartum vystyklai

stak stak eitynių maršas intymiai aidus
į drėgną dirva varva lašų vėsa
vedžiok pirštu keleivi būk atidus!

žvaigždynų fosforas praplaukia žuvyse
štai lūpų įlinkis pildos pirmu garsu
ankštų metaforų kūnus aižo nauja dvasia –

nakties erdvumo – ir man jos dydžio baisu

1987 04 03–07

tenai!

dienos atminty dar yra susislėpusių parkų
kur vartosi kūliais krūmokšniai po baltas lankas
ir išmuša rūką iš piemenio pievų išspardo

yra dar krantų kur erškėtis nukorė šakas
kadaise poetui pavirtęs eilėraščio blyksniu
vanduo po juo gūžias kaip ašmenys durklo tviskąs

yra dykuma ji išdegus lyg balsas nuo klyksmo
tarytum žaizda kurią tvarsčiai šešėlių apjuos
nors juos nusinešim tik pėdsakų randus paliksim

mes brisim po vieną ir smėlis po kojom dejuos
– yra tvenkiniai tartum nuotraukos saugantys vėsą –
kartosim ir lūpom per žodį pajusime juos

mes eisim saulėtekio dumblą taškydami šviesų
pažįstamiems kelkraščiams gruzdant nuo tiekos ugnių
tarp styrančių sieloj dienos vakarykštės griuvėsių

lyg vestųsi kas kabinetų dugnu lediniu
lyg mestų į eketes punktų taisyklių tranšėjas
aguonoms kaip suflerėms siūlant savų vaizdinių

taip suksim visas mūs dienas kaip ruletę lošėjas
kiek eisim į rytą tiek pėdsakais vakaras slinks
išnirs prieš akis ta vieta iš kur buvom išėję

taip nuolat pareinam pabodusio kambario link
kaip kokios dalelės pargrįžtam prie savo anodų
ir vienos tik sienos išbalusios stovi aplink

ir lengva apkursti nuo įpročių ritmo vienodo
užsiveria pojūčių kriauklės tačiau ar žinai
dienos atminty dar yra susislėpusių sodų

į juos tiesiant ranką mūs kraujas sruvena tenai

1988 03 22, 05.26

žaidimai

ištark – ir nieko! – nesiliauja lyti
praskleisk pirštus – nemato tavo burto
visi ženklai seniai pasidalyti
o tau pakaks nemeilės ir neturto

užtrenk duris – pargrįžta kas nelaukta
akis nuleisk – vis tiek nebesisklaido
gimtuos namuos kur šitaip sunkiai augta
namų nelikę – kas gi juos išleido?

bet sodo obelis nutrūks nuo vaisių
tau tiesis rankos link sausų drabužių
nes aš jau čia ir kai vidun įeisiu
vanduo sruvens nelyg nuo brigo burių

girta gamta parkritusi už lango
tegu tylės – ji visą naktį verkė
te mūsų rankos mūs rankas aplanko
aš tavo sargas tu manoji sargė

dabar ištark! ir kris dangus į pieną
sidabro strazdas leisis tau ant piršto
ištiesus delnus – kurmiai lips į pievą
atrast pasaulio kur maži pamiršo

nors balso trūks – lyg jį jau kas išsakė
kartok žodžius ir miestai bus iš miego
ir saulė smilks kai ges nuo žvilgsnio žvakė
kartok žodžius te jie nesako nieko

te tyliai truks erdvus žaidimų laikas
kai visos šalys mūsų tylą girdi
kai dienos aukštos ir dangus palaidas
ir pilna vėjo ir sunku numirti

1991 04 18, 04.36

geležinė uždanga

gaudė parko kaštonai lyg vyktų pagoniškos mišios
rodės kritus tamsa tarsi pragaro varpas suskambs
už spygliuotų vielų aš aistringai ilgėjaus Paryžiaus
paslapčia pavydėdamas savo rašytiems laiškams

jie keliavo valstybėm kurias adresai atrakino
aš rymojau prie stalo užsklęstas tarp savo svajų
ir ilgėjau Paryžiaus ir vandenys virsdavo vynu
ir užplūdę taures man į lūpas tekėjo iš jų

aš ilgėjausi menių kur žvangint rapyromis mėgo
avantiūrų herojai nugrimzdę į žemę seniai
ir ėjau ta žeme ir be galo norėjosi sniego
bet vien suodžius palikdavo tolin einą traukiniai

aš ieškojau koncertų o visos plokštelės tylėjo
vos pakėlus akis nusileido Denebo žvaigždė
tik atklydus migla palei kojas man pelenus liejo
tik ant vartų dar laukė nublukus mana pavardė

dar mačiau kaip storais tumulais dulkės nugula baldus
kambary kur kadais mano vynas pavirto krauju
aš ilgėjaus tavęs ir ne veltui atsargiai pabeldus
tu atvėrei duris man bet aš nestovėjau už jų

1990 02 16, 05.05

laiškas į keturiasdešimt vokietijų

jau Berlyno nebėr – tik plokštelėse smuikai užkimę
tik Furtwängleris moja ore tarp orkestrų karų kur
pasilieka jo natos ir kviečiasi mus Diotime

sukarpytas Nekaras tebeteka iš atvirukų
o sekundžių pūkai! o pleškėjimas plėšiamo pleistro!
o saldybė žaizdos kruvina nulašėjus ant rūbų

nebebyra sniegai viršum Uhlando kelio apleisto
ir mėnulis švyluoja pakartas po Kirchnerio tiltu
ir pro kulkos skylutę gyvybė išsprūdo iš Kleisto

nebėra tų laiškų kurie patys nuo stalo pakiltų
tiktai mano lape ligi rytmečio rašalas šoka
ir nebėr seno Fausto kuriam jo jaunystė prabiltų

štai Novalio naktis jau savųjų pilių nebemoka
kur apsunkę sumigo grafai žmogžudžiai bei poetai
Vokietijos nebėr ir į kur man išsiųst savo voką

be tavęs Diotime nelemta išlikti tai vietai
kur gi dėsis laiškai kai visi adresai taip išpuiko
nebėra Beatričės ir Dantei meluoja sonetai

ir nebėr Lietuvos ir Kaune nebėra Liudo Truikio

1989 10 04, 03.54

nepalaidoti mirusieji

išmėtė kamščius šitas tirštas ir kruvinas vynas
prilipę prie pirštų kils taurės ir dainos girdėsis
gilyn kalendoriuosna leisis mūs drumstas buvimas
kai užmirštus adresus primena ilgesio dėsnis

iš kur čia nukritom tarp tų apipjaustytų medžių
kodėl gi nukritę čionai mes žieve neapaugom
gyvenom už ačiū išvargę išmirštam už ačiū
pakelkim taures tegu jos mūsų sielą išsaugo

mums rašė į metrikus duomenis mes jų nelaukėm
mums kimšo į atmintį čežantį nuomonių šieną
ir vogė mūs tylą ir keitė ją laikraščių kaugėm
ir lėkėm tolyn – šitaip išskrenda žąsys į žiemą

po sąrašus bastės mūs vietinės vėlės suveltos
jas vaikė stabai sustatyti aukštai ant granito
ir skriejo mūs dienos lyg sunkios savaičių skeveldros
ir skriejo mūs metai ir krito ir krito ir krito

Paryžium ir Hamburgu brido nuspalvinti lietūs
užklydusią dulkę plauną nuo tenykščio skaistumo
mes kėlėm taures mes nematėme kur mums norėtųs
seniai jau apžlibę nuo tokio sumauto atstumo

poetai iš gotiškų knygų šypsojo pasvirę
kol juos ištirpino viduramžių erdvės beribės
mes gėrėme vyną ir jautėm jog esame mirę
ir jiems pavydėjome jų begalinės gyvybės

1990 08 28, 04.53

gladiatorių maršas

poetams artistams arfistams

kabinkite vėliavas! vėjau vyniokis į juodą
padangių šilku tarsi raukšlės tebėga žaibai
kartokite kaitą kai viskas aplinkui vienoda
kartokite mus taip kaip varį kartoja varpai

jūs turite mus – mums jau jūsų seniai nebeliko
nors jūsų šypsniuos atpažįstame savo vardus
nors varstosi durys ir jų kambariai mūsų tyko
ir pila mums vyno bet būva tas vynas kartus

užtektų Chopino užtektų Baudelaire'o Milašiaus
kad smilktų spragsėtų emblemiška miesto dvasia
bet laikraščių paukščiai ir mūsų gyvenimą nešas
ir minios apstoja ir laikraščiai jų akyse

karpytas iš popieriaus mūsų gyvenimas šlama
žmonių šnabždesiuos nuo pavasario ligi žiemos
o kiekgi pompėjų prasmego kadaise į lavą
kad vaikščioja miestuose šitiek žmonių tuštumos!

kabinkite debesis! tarsi žaislus ant eglutės
te aikštės ir skverai po savo šešėlį turės
nes aikštėmis bastos ne vienas iš mūsų nuliūdęs
žvaigždžių atvašynuos jis moters ieškąs bei taurės

nors mokam pranykti už matinio tolio ar tiulio
iškristi išbristi į jūsų gatves negilias
bet štai atsibundam pažadinti pilno mėnulio
ir varva paveikslai ir lubos diktuoja eiles

žiūrėkit į mus nes mums reikia jūs žvilgsnio nelemto
tose akyse atitolęs pasaulis artės
mūs gražūs drabužiai kurių net naktis nesulamdo
kai budim arenoj prie jūsų kasdienės mirties

1991 02 21

šimtas metų draugystės

šalutinėj kavinėje stalas pasiveja stalą
dar suspėja į pokalbį dar nesibaigus tema
žvakės vaikšto po vašką svajodamos apie Dedalą
ir Ikarui į pažastis geriasi jų šiluma

susipjaustyti valgiui mums padeda peilių ryšelį
ir kol valgome tylim – kiekvienas savuoju balsu
už stiklų vos įžiūrimas miestas važiuoja pro šalį
neužpūskime žvakių – jam bus pravažiuoti tamsu

nesibaigusios temos ir vynas dar neišragautas
ir prabėgusi saulė pabarstė druska mūs pečius
šalutinė kavinė įtraukusi mus tartum kiautas
išdalija kitiems – jie mus ima kaip kortų kirčius

ir tik jų akyse mes dar galime skleistis ir kilti
ir mes šliaužiam stalais pasakyti jiems savo vardų
jeigu jie neateitų turėtume amžiams nutilti
vienas kitą išmokome – virtome vienas kitu

užsidaro kavinė dvi moterys rankioja tarą
vėl mes likom vieni tačiau nieks nepaliks mūs vienų
kol ant stalo dvi žvakės dar dega mums apie Ikarą
viršum jūros plasnojantį saujom pilnom pelenų

dviakė

vėl miegas nepataiko į akis
nors visą miestą krisdamas iškirto
trys kortos virs – jų klausi – nesakys
ar dar yra kas nors tau nepatirta

yra naktų kurias gili tyla
palydi tavo sielon ir palieka
keliams paliegus kaupiasi migla
knygas atvertęs vėl geri jų nieką

vėl ieškai atspindžių bei žymenų
ir svetimi pieštukai tave rašo
ir nešas tavo galvą daug žmonių
link tolimo negalimo miražo

tave apleidžia kambario daiktai
tarsi svečiai atvėsusį kurortą
ir miegas ima deginti lėtai
tas dvi akis – tą smulkią tavo kortą

kuri nesako kas tavy subręs
šią naktį kai pajutę vėjo galią
laivai pramerkia permerktas bures
ir horizontas perkerta jų kelią

1993 08 10

tulpės

tos vaiduokliškos tulpės prisimena laiškus rašytus
atsisukus į šviesą kurią užgesinom seniai
jos nuvyto tamsoj ir tamsa pasiliko jų šyduos
kai ant popieriaus vyto netekę jėgų sakiniai

ši tyla dar prisimena krintančių rūbų ošimą
kai citatos iš knygų atrodė mums vien tik migla
kuri kilo aukštyn į spalvotų žvaigždžių atvašyną
pro vaiduokliškas tulpes kol jas išdžiovino tyla

pasidirbę ratus prisikrovę į juos lagaminų
nepažįstami žmonės išrieda ieškoti žmonių
ir palieka vienatvė netekusi savo kaimynų
o dienoraščių puslapiai plyšta iš sąsiuvinių

taip iš kelrodžių plyšta vietovės ir balsas iš lūpų
kol tebesemia naktį didžiulis mėnulio dubuo
kaži ko tebeieškom ant savo naktinių staliukų
kai užeina į kambarį Kauno poetas Rimbaud

begalinė tyla! ir jis rymo prie durų apstulbęs
tik po to teprabyla eilėraščių posmais keistais
ir šešiolikoj vazų pražysta vaiduokliškos tulpės
vėl išgirdusios laiką kuris niekada neateis

1990 02 15, 03.35

lapkritis

pusės balso skiemenys sriegias tolyn į tylą
peilių ašmens blizga aštriu kambarių šalčiu
ir keleivių žvaigždės pametę kelius išdyla
tokiam šalty nieks neprasideda nuo pradžių

išsilydo svoris į šipulius byra dydis
paskutiniai lietūs atsigula ties mišku
o atrodo – mirksnis! – ir liausis gamta žudytis
lapai kils nuo gruodo ieškoti savų šakų

tačiau žemė šaukia jog pasiilgo balto
ir nuo medžių leidžias kantriausia spalva – gelsva
ir visi mūs žodžiai negali sulaukti balso
ir per skliautą ritas akmeninė dangaus galva

1994 11 05

septintas

ir Lėlė į šulinius žirgauntys lėbižai
ir gougai virpėjo ore ~~uno pasėlietimo~~ ~~palietimo~~
juos ranka palietus

ir ~~lūžo uno greičio~~ pirmą trai
~~ir~~ šai šobo husarai ir o keristys jų karai
~~tabojo su ribat~~
~~netilpo tarp valsa~~
~~miegojo karta~~
~~kardais žituojos ir~~ ilsėjosi pistoletas ir c.
blizgėjo kardas ir

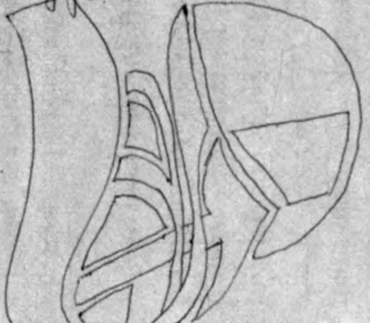

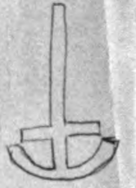

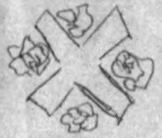

G. O. 2.

6.50
(Bulgarijos
Ugnas, Dvoržako
Serenada

Lorelei

aš bijojau šito laiko suvynioto ant rodyklių
aš bijojau šito ploto suguldyto man prieš veidą
iš kurio išsprūsta dainos tartum akmens iš svaidyklių
po kurį tavęs tavęs tik aš vaikytis pasileidau

aš slydau visais turėklais ir guliausi ant neštuvų
ir mačiau kaip merdi vėjas atsigulęs laivo burėn
aš tavęs tavęs dairiausi o už viso to atstumo
laivas kelia laibą kilį tačiau kelio nebeturi

už trapaus kaip stiklas oro debesų kelių užkliūta
ir toli toli be galo jie nukorė savo lietų
ir girdžiu kaip verias vandens ir girdžiu dar dainą liūdną
su kuria ant savo lūpų amžinai many tylėtum

jau parametrus pamiršęs tebeieškau kaimynysčių
kuriose per naktį būčiau ir pagirtas ir pragertas
tarsi kompasas plevena į kurį bet ką mainyčiau –
tu – pablūdęs mano kursas ir prakeiktas mano herbas

aš bijau man skirto laiko mes abu jo nebetenkam
vienas kito horizontais vienas kitą tebemigdom
aš bijau sušiaušto ploto kylančio bangom į dangų
to kuriuo artyn atplūsi kad pažvelgtum ir išnyktum

1988 06 03, 02.40

opera

lyg bekylant kosmolaiviui ugnys iš skliauto išblunka
ir prie krėslų prispaudžia užgriuvusi uvertiūra
suspurdėjus batutai štai uždangos bintai nusmunka
ir sužėri scena aklinai užkaltam teatre

Renoire'o spalvom išpaišytas jos aukštas blyškumas
nors nuo grimo veidai kada nors ir nuskurs ir suskirs
bet kol kas štai Rossinis ir Verdis prirašė laiškų mums
ant penkių paralelių kurios niekada nesikirs

tartum plunksnos kareivių balsai vėduliuoja nuo vėjo
iš krūtinių pakilusio iš didelės dykumos
tartum strėlės kareivių jie krinta į tuos kur nespėjo
suklastoję metus ir dienas pasilikti namuos

jie užpuola staiga ir staiga viršum nesuklastoto
mūs gyvenimo laiko jų valandos verias – staiga
specialiuos ciferblatuos jie rodo – bet ką gi jie rodo?
specialiuos judesiuos ne gyvenimą matom – bet ką?

pro binoklius matyti geriau bet pro ką gi išgirsti
kaip klajoja po miestus balsų sklidini pastatai
kol namai palikti nenustoja nei skursti nei skirsti
kol jų žvaigždės pakyla ir skrieja taip skaudžiai aukštai

prikvėpuoti teatrai sublykčioja savo fermatom
ir namiškiai sutinka ištiesę raukšlėtas rankas
ir mes matom: praėjo ne metai bet matom
kad ne laikas mus valdė nors niekas nežinome kas

piligrimai

gal Finikijoj gal chaldėjuos
su vėju ėjo piligrimai
jų deklamuojami girdėjos
numirusių poetų rimai

o į akis žiūrėjo dykros
išnykusių valstybių smėlis
bet akys tebebuvo žydros
jose tebežibėjo mėlis

nors kartais dvasioje pro maldą
prasprūsdavo praėję dienos
ir sunkėsi vardai į kalbą
ir užmiršti veidai vaidinos

suspigę smiltys degė mūruos
dievus išnykusius kartojo
ir vėtės mėtėsi kultūros
o jie vis ėjo jie vis tolo

1990 10 18, 09.32

personažas

štai didžioji raidė prasivėrė pati pirmutinė
ir iš josios ištrūkę nubėgo lapu sakiniai
pro žaidimą ženklų pasimatė juoda jo tėvynė
jon jis puslapiais tolo čežėdamas neatsainiai

po kiekvieno kablelio jam būdavo liepta sustoti
o po dvitaškio lūpas sekundei priglaust prie kalbos
bet jis brido pastraipom svajodamas nesikartoti
išsimauti iš teksto išlūžti už lapo ribos

ir siužetas jį nešės lyg degančius pinigus duoklei
kartais bandė paslėpti išbėgus į priekį gamta
bet ir vėl jį surasdavo budrūs skaitovų monokliai
giedru veidu į viršų gulėjusį lyg moneta

gal ir trūko buvimo kurio niekas jam neaprašė
paspėliojęs vardus vis dar neparašytų draugų
jisai puslapio prieblanda skaitančiam žiburį nešė
kolei rytas suspėjo išmušti žvaigždes iš langų

kol pailsus knyga dar styrojo skaitytojo saujoj
pakeleivėm pastraipom jis lėkė virš miesto stogų
lyg įtardamas esant kažkiek jam neskirto pasaulio
kurs negali nutrūkti ties užbaigto teksto tašku

kai staiga – epilogas – ir viskas iš karto pranyko
savoje atminty jis ištiško lyg lašas vandens
suklapsėjo viršeliai knyga atsistojo tarp knygų
kur užkaltas lentynom jis tūkstantį metų gyvens

1994 05 06

korsarai

I

ir slidžios jūrų vilnys ir laivių lenktos lentos
ir kardo kirčiai kreša krante kareivių kūnuos
mes išvagiam dėžes palikę briliantus
ir pilasi keiksmai prapuolantys perkūnuos

mes laužiamės tolyn į horizontą tirštą
prigludusi prie borto skaičiuoja mus audra
žvaigždynų krešuliai kasnakt skliaute išmiršta
ir kompaso rate jau šiaurės nebėra

žemėlapių žemynai sužaižaravę žodžiais
mus gena meridianais mus gena paralelėm
užgriuvusi žiema žegnoja savo suodžiais
kardais iš akmenų mes ašaras išskėlėm

pasklinda kūnuos vynas kaip karštis krosnies kokliuos
nuo jūrmarių paviršiaus liūtis į dangų žliaugia
bet baisios būva burės boluojančios binokliuos
ten moterys ten auksas mus apiplėšti plaukia

ir išmetam laivynus ir stoja inkarai
ir gaidukus nuspaudę išgirstam šūvio tylą
ir juokiasi mirtis o pragaro garai
iš degančio vandens į sielas mūs pakyla

1990 12 17, 05.24

II

vidur takto orkestrai sustingsta staiga virš gaidų
vidur laikrodžių stringa variniai rodyklių kardai
vandenynai smaragdą išblaškė virš mūsų veidų
tai tyki užmarštis tačiau perštintis priekaištas tai

virš putotų uolų išaugino pašvaistę naktis
ten buvojome mes ten puotauja mūs deglo liepsna
ir migla išsitaško ir išlaka miglą žaltys
o jo lūpas nušluosto pakrančių žolė kruvina

čia buvojome mes čia tebėr mūs juodoji svaja
bet šio kranto kultūroj nelikę raidės ant raidės
šitaip sunkiai mes kūrėme tuštumą tuštumoje
šitaip kantriai auginome nebūtį po nebūties

mūs šešėliai dar gula ant jūsų valstybių naujų
nors į dumbliną dugną laivynai seniai nutrenkti
bet kareiviai supūva ir kulkos išbyra iš jų
ir supūva kultūros jaunųjų žmonių atminty

vėjas atplėšia širdis bet veltui ieškotų laiškų
tik išblukusios balsės kur lūpų jau nebepračiaups
aklinuos horizontuos nuo kvarco ir druskos blyšku
špilių kryžiai dar dairosi dingusio amžiams Viršaus

iš už sienos dejavimas – baigia užgesti dvasia
greit atversim knygas kurios nieko jau nebežinos
nes pasaulis paklydo sutilpdamas jūs širdyse
štai jis krinta krūtinėse lydimas mūsų dainos

ir išdegina miestus Veneros ir Marso žara
greit su saulės delčia pasirodys mūs viešpatija
jūsų dvasioje žiosis vieta kurioj nieko nėra
ir kaip smėlis nuo kranto kas dieną byrėsit į ją

1991 01 05, 03.57

po to

ploja vėjas delnais
ton vienintelėn pusėn
gera būti čionai
niekad neatsibūsim

ir kartosis tamsa –
žvakės vyzdį užpūsim
kambariuos kuriuose
kartą neatsibusim

ir kartosim: varduos
atsibuvę nubudom
nes lig šiol niekados
atsibudę nebuvom

ašara

septynskruostėj taurėj spindulėlio nėra
ir taurės tos nėra ir nebuvo
ir neslysta stalu elektra elektra
jos laidai nenutįsę iš buto

ties rasotu stiklu neparimo kakta
ir dvi akys netemo netemo
ir nekrito dangum raketa raketa
ji pakibo virš nesamo namo

ir į miestą kur dar neatėjo ruduo
kuriame niekuomet nesimokėm
nieks nerašo laiškų vokuose o be to
net namų čia nėra po pastogėm

ir nevaikšto gatve pasigėrę vaikai
nenurieda nutrūkusios galvos
ir nakties vidury nesutemsta ilgai
ir nereikia nereikia pagalbos

net neperskaičius laiško šviesoj kur žydra
niekas niekas netyli lig ryto
septynskruostėj taurėj spindulėlio nėra
bet į ką mano ašara krito

1990 09 12, 05.54

nežinomo poeto kapas

tai nakties pelenai – ligi rytmečio puslapiai degė
tai mirtingi laivynai tolyn išeiną per putas
tai sekundės ugny su trenksmu suanglėjus plaštakė
tarsi žodis išdraskantis dvasią bet vis dar ne tas

iš dienų prarastų iš dienų kuriose negyventa
kur išbluko laike lyg palėpėje apmušalai
nežvaigždėti sniegai nežvaigždėti likimai vis krenta
į Kalėdų kelius kur ir tu negyvai sušalai

neturėjai draugų bet regėsi juos drobės drabužiais
jie sėdės ant žaibų jie į veidą tau miegant alsuos
tik į rytą suduš su ankstyvojo laikrodžio dūžiais
ir darysis šviesu nes nebūva pasauly tamsos

tai nakties pelenai – šios išdegusios rašto sekundės
tai sugėrę pirštus užsikniaubę ant veido plaukai
aš mačiau du vaikus jiedu bėgo per kiemą ir skundės
kad išaušo rytojus o tu vakarykštis likai

mes ateisim arčiau mes nugrimsim į tavąją tylą
mūsų vaškas varvės ištirpdytas tavąja žvake
nes mirtingi laivynai plasnodami burėm pakyla
ir stalinė lempelė per naktį negęsta lange

1990 12 01, 02.56

svetimas gimtasis

dryžiai velkasi per miestą lyg išbalęs kailis tigro
ant užuolaidų šešėliai prieš užmiegant žiūri kiną
susilydo tigliuos laikas ir durims netrūksta stiklo
už tų durų moteriškės nakčiai viešbučius rakina

kai ranka per naktį ieško sapno aitvaro siūlelio
miestas krinta užrakintas lyg slapti šalių kontraktai
ir krypčių nepasiėmęs išeini neklausęs kelio
o iš užraktų skylučių pavymui sužiūra raktai

o kažkur yra oazių su žydrais kupranugariais
sproginėjančiom tarp oro prašmatniom vaizdų petardom
bet kažin ar juos atminsi šioj šaly žvaigždės vakarės
ar nueisi kai nuo kojų tamsuma kelius atardo

bet yra dar vienos durys už kurių gėlė ant stalo
visą būstą prikvėpavo prašmatnaus mirimo kvapo
kur prie peilio guli duona ir taurėj tauraus metalo
sverdi vynas tau artėjant lyg liepsna ant kario kapo

tebestatomos egiptuos begalinės piramidės
ir į jų raštuotą tylą neužtruks primirt valdovų
bet yra tos vienos durys už kurių esi atklydęs
kad iš atlaso išvytum savo miestą neįdomų

žaibiškai sutirpsta žvakės ir ugnis ant siūlų liuoksi
ir delnai paliečia galvą svaigstančią nuo kraujo dūžių
tu nemoki šito miesto ir jau niekad neišmoksi
nors jo rankenas dar liesi ir klausysies jo skambučių

1989 07 20, 05.35

fin de siècle

už sienos puotavo – atrodė kad prašmatnu
kai mirtys toli kai svaigu ir neima miegas
o smuikai su slidėmis leidosi nuo kalnų
o valsuose tirpo Lautreco ir Klimto sniegas

ir lėkė į šulinius žvilgantys kibirai
ir gongai virpėjo ore juos ranka palietus
kai šoko husarai o kerintys jų karai
blizgėjo karduos ir ilsėjosi pistoletuos

ir uždanga kilo ir scenos naktis tamsi
tekėjo į salę ir žliaugė kiekvienu veidu
ir sprūdo iš penklinių vienišas Debussy
su Mahlerio kulkom ir Mahlerio šūvių aidu

ir krištolas temo apsunkęs nuo atspindžių
kol jo briaunose sutrupėjo tasai spektaklis
kai rūmų gondolos linguodavo nuo svečių
o šioj sienos pusėj apstulbęs rymojo Traklis

1989 07 2?, 06.50

pūga – kelionė

įstrigo snaigės medžių ratiluos
bei raktai spynose – ir jų pavėnėj
vidurnaktį nubundam nuo tylos
kai už langų ore sudyla vėjai

dangaus kareiviai papliūpom baltom
kažkur padebesy sušaudė dieną
ir sniegas krinta žemėn pašnibždom
į šešėliuotą gatvės mėnesieną

užsnigdamas visus nakties kelius
skardinę žvaigždę dovanas karalių
užsnigdamas ir automobilius
pakibusius aukštai virš ilgo kelio

greit radijo bangas sniegai užklos
o puslapiuos baltuos pranyks raidynas
vidurnaktį pašokam nuo tylos
ir koks nerealus tas nubudimas

kokie neberealūs tie delnai
tamsa ant pirštų sukreša lyg lajus
nes žiba žiburys tiktai tenai
kur Sniego Karalienė laukia Kajaus

1990 03 08, 05.27

žiema neištarta

žiema graži kol dar neturi vardo
kol dar neišgalvotas jos raidynas
ir vėjo kumštis aitriai talžo dykras
pusnin įdužęs pėdsakus išvarto

tiktai tada gali gražiai paklysti
šioje šaly kur paklydimai gražūs
nėra krypčių – iškvėpti atsigręžus
vien dulkės iš burnos – jų pusėn bristi

tiktai tada kai taip trumpai tetrunka
spėk pamatyt kol žemė sklęsti liaujas
kaip kraujas blyksi kaip alsuoja kraujas
kaip ilga buvo ten kur buvo trumpa

žiema yra dėžutė nuo saldainių
pilna salsvos tylos liesta ji čeža
ir pleška paukščiai danguje kol neša
gal kitą žiemą – šerkšno stiklą dailų

visa ji vientisa tai mes – etapuos
primąstom jai prasmių: „laukimo“, „meilės“...
kas kartą ta pati kita – kaip eilės
žiema graži kol dar yra netapus

1988 12 02, 04.14

✷ ✷ ✷

lyg blyškių lašų viens du trys atspindžiai stikle
lyg rugsėjo sniegas garsai violončele

lyg žaibai virš stogo lyg žaibai virš visų stogų
lyg viens du trys žodžiai o kitkas tyku tyku

lyg mėnulio žirklės kur per naktį nukirps lapus
ar kažkas dar liko ką dar galim turėt perpus

tarsi miego miestas ir šalia ir labai toli
ir plaukai prie lūpų dar juodi dar žili žili

tarsi buvo tarsi viens du trys ir daugiau nėra
lyg išmoktos knygos išsijungusi elektra

lyg matai iš tolo jog tavuos kambariuos šviesu
ir sustoji ėjęs nes žinai kaip ten iš tiesų

lyg blyškių lašų viens du trys juodesni lašai
lyg delne gėlė o galvojai kad pamiršai

tarsi vėjo svajos – pavijai ir lydėk lydėk
nepaklausęs ko gi tiktai tiek ir deja tik tiek

1991 06 30, 03.17

sekmadienio sniegas

šiąnakt sninga į viršų – tik ašaros dūžta į žemę
tiktai vynas iš butelio šlama išverst taurės
šiąnakt sninga į debesis – ak kaip kvailai sutemę
rieda aukso žiedai – neatranda manos kairės

ak kaip sninga į viršų – mes lygiai taip pakilsim
kils ugnis nuo degančių rūbai kils nuo vinies
ir liepsnų karūnos bėgs automatų gilzėm
ir pakils kioskelis – laikraščius pardavinės

vienas vienas mėnuo ir tai dar ne orientyras
nesgi kas taip dvelkia kas gi taip vėto mus
ir kol kvies tas tolis tratantis tartum tiras
skuduriniai vagys įsilauš į tuščius namus

netikėkit skriejančiais – jų jau seniai neliko
jau seniai juos pašaukė atvirukiniai debesai
juos pasišaukė vėjas vėjas jiems teprilygo
jų tušti namai ir nepatikimi balsai

rodos šitiek taupėte sunkų išsiskyrimą
ir vis tiek įvyksta – išgramdo visas kertes
visada prieš laiką pasaulis praranda ribą:
šiąnakt sninga tiesiai į pravertas danguj žvaigždes

1991 12 26, 11.14

daina

jeigu nori paklausk ar
niekas tau neprilygs tik
viskas buvo ar bus dar
jeigu nori sulauk lik

jei tai buvo gal vėl bus
skęstant saulei vanduo smilks
kol sudegs atspindžiai mūs
kol jų vieton tamsa tilps

jeigu nori paklausk nes
laikas eis jo neliks mums
šiąnakt smuikai stygas mes
jų akordus tyla drums

o po to bus žiema snigs
jokio svečio tačiau lauk
aš žinau kad kažkas liks
šito niekad nėra daug

jeigu nori kalbėk rėk
nes kiaura atmintis muš
šito niekad nebus tiek
kad išsaugotų mums mus

1994 10 30–31

aštuntas

Grįžimas namo

kaimas yra Oriono šešėlis priešais
mano slenkstį: pėdos
nuo Betelgeizės pėdos nuo
Bellatrix: kas

~~kas~~ vandenyje mano ženklais kas
~~blėso~~ [illegible] ~~žvėrių~~ zodiako zate: [illegible] skaitė
ištiesto delno linijas

: kieno judesiai tebebyboore
~~skersiniai tebe~~ tebevisška žvakėse (ant
skersiniai
sienų arbatos garų atspindžiai) kas
įėjęs į kambarį man uždėjus Malerį:
keturi veidai arbatoje – kieno ?

~~Sulėtinę mano angelai~~
atsiųskite man dievoženklius
nutrauktų! ~~popieriuose~~ pojūčių! atsiųskite
man vorų ir skruzdėlynų – visą
mano vaikystės niekinę: sugriuvus
~~visiems~~ anoms pilims kas jas paliko

!! kol kvapo pristigęs bėgau
tuščiais jūrų butais

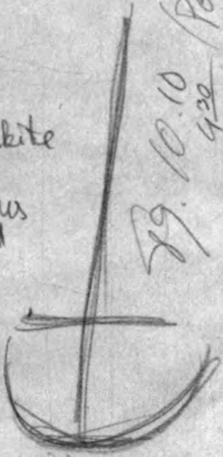

89. 10.10 4:30 / Po Tėvičios [illegible] savo [illegible]

grįžus namo

baisus yra Oriono šešėlis priešais
mano slenkstį: pėdos
nuo Betelgeizės pėdos nuo
Bellatrixo: kas

naudojosi mano ženklais kas
blėso Zodiako rate: skaitė
ištiesto delno linijas

: kieno judesiai tebekybo ore
skriestuvai tebesisuka žvakėse (ant
sienų arbatos garai) kas
įėjo kambarin man uždėjus Mahlerį:
keturi veidai arbatoje – kieno?

atsiųskite man dirvožemio
nuotraukų! paparčių! atsiųskite
man vorų bei skruzdėlynų – visą
mano vaikystės mišką: sugriuvus
paskutinėms pilims kas jas

paliko? kol bėgau be kvapo
tuščiais jūsų butais

1989 10 10, 04.30

✷ ✷ ✷

ryte kai namai leidžias ant pamatų kai
lyg švirkštai pildos kontoros

dieną tingiai teliūskuojant laidams
kaimenėms gnu šuoliuojant šautuvų taikikliuos
vėliau dar vėliau

manekenai kalbasi
lyg jų pirštai laužyta esperanto
scenoje smuikų grūsty mėto rankas baletas

nusenęs lietus dar kabo ant liepų šakų ir
caksi aplinkui olandiški jo kanonai kai vėjas
parkuose groja tuščių butelių skudučiais

pagaliau: baltais traukiniais atvežti
pačiam sapno centre piko valandą
poetiškam Ptolemėjaus pasauly

1989 02 20, 06.20

vargšelis Mozartas

bažnyčiose pokši užverčiamos maldaknygės tik
vargšelis Mozartas pro žalsvo vyno čiurkšlę
stebi keptuvėse vartomus tūkstantį savo omletų

medžiai visom pakriūtėm bėga į Lincą
nešdamiesi paukščius – krepšio didumo buitį
nešasi vietinė Gretchen

vargšelis Mozartas įsukęs virvę viršum
peruko klausosi vėjo švilpimo kai
parkuose plieskia parako pleiskanos

vietinė Gretchen skinas pro grafo kapelą
pakeltais strykais vargšelis Mozartas su penklinių žaibu
nuo plunksnos špilio klykdamos krinta natos

1989 02 10, 04.36

metams praėjus

argi tai vakarai? ar tai naktys?
neaiškios klaidinančios santrumpos anų
naktų abreviatūros: suduok pirštu per tą erdvę –
tyla: savo daiktus išmėtyk – tyla:
tada langus atverki kad vėjas nužvelgtų –
tyla! ak
ši naktis lyg vata tarp stiklų
netgi skruostui prie lango priglausti
nėra neataušusios vietos – vien speigas
suveržęs gatves neįmanomuos ledo varstotuos
jokių judesių
net ir paukščiai išmėtė sparnus ir nurimo
ir stinga akių ir tik širdį suspaudęs
gebi įžiūrėt kaip žvaigždelės tešildomi
Kapsų gatve – Trys Karaliai

1988 12 07, 03.53

užkalbėjimas

nuo mano durų rankenos nušluostyk
mėnesieną vakarinis keleivi
žingsnių plakimo pripildyk erdvę šalia

atokiausiose priemenėse tavo batai
bet lotosas kyšteli iš pripėduoto purvo

ir žmonės prie rakto skylučių palinksta
ir randa jose tave iškilmingai praeinant
spalvotoj žiogų ir boružių migloj

atokiausiose popierinėse karalystėse

nuo mano durų kreidos kryžių nubrauk
leisk šviesai slysti laidais ant
vandens trupėti tarp vaiduokliškų valčių

leisk ištirpti mano regėjimų cukrui

sukniubus žvakėms tarnai įneš stiklo rutulius
kuriuose aš tave lytėsiu

lūpomis

1989 02 09, 05.50

tuščios Upanišados

: aš girdėjau kaip aušo: vaiskiom čiurkšlėm
šviesa kabinos į žemę (miglos
kiūtino paskui besitraukiančią blausą) aš
atmintinai mokėjau šį vyksmą

ir mano aplinka buvo įpročiai: taip ir visas
gūdusis gyvenimas (šimtmečius
bręsta vaizdai tvenkinių paviršiuj) staiga
pajunti jog moki visas tas dienas kur
dar turi ateiti

iš knygų telieka formatai (žaibiškai
sudžiovinę užverstus vabzdžius) atmintis
laukia sarkofagų vagies nes
nebėra jau naujų draugų jau žolė
jų takus pradūrė

bet iš kur dvi raukšlės tarp antakių? lyg
man būtų atsimerkus kakta (lygi
šviesa ridena stalu biliardo rutulius)
tylyn ir tylyn

: Viešpatie: ar jau viską žinau (ko gi
pasaulis many sustojo!) atversk man
mano knygas pro plokštelių skyles parodyk
iškreiptus kambarius kuriuose aš
nustebęs nubusčiau

1989 06 22

smėlio laikrodis

prisiminimas apie tuos, kurie gyveno veltui

(neprašyk manęs kalbėti apie smėlį) mes
rinkome kriaukles ieškodami tuštumos
mes dėžes atidarėm

: iš nieko ir iš nieko
iš nebaroko negotikos

iš vėjo ir vėjo (pilno aitvarų bei
liūdnumo) turėjome rinktis
iš properšų ir properšų (neprašyki manęs!)

ar žinai kad štai šitas gyvenimas – tavo?

(žiūrėki mirusius neša į žydo namus
ar jauti kaip sekundė tave sutaupo? bet
kur save dėsi) mes

gėrėm žodynų degtinę ir pagirios
būdavo sunkios kol
skyrė mums tylą

kol vedės mus vieną iš kito

(į atmintį medžių) kol stiklo narve
paskutinė smiltelė pakibo

1990 08 10, 03.43

liudijimai

: tyla jums buvo žadėta ir pilkas
nuovargio pilnas vanduo: gimti kiemai
pravirų kambarių apsupti
tebeliudijo jus nors kvapai jau
atrodė išblėsę ėjote

kol jus pasitiko šriftai archyvai
talpus ir nebūtinas popierius
: ir kritot į tylą veidais ir vanduo
viršum jūsų pakėlė burlaivius

: virš supašyto Drezdeno dilo Karnako stulpai
ir saulėje degino nuotraukas
ligotas čiaudintis angelas

1989 09 28, 01.41

Herakleitas

kaip praeina pasauliai lėtas šio vakaro Viešpatie:
kaip aštrūs švieži spinduliai smeigias į kambarį
dar pilną vakarykštės dienos:
lentynos dar kupinos jos knygų ir
Hamurabio žemė dar syvus augalais varinėja:

o kur tie šuliniai kur tebekrinta Tėbų karo skydai
ir prieš Venecijos šarvus vanduo dar vis neprasiskyrė?
kur tas palaimingas atspindys nenunešamas ***panta rhei***?
pavėnės? kiniškų eilių žibukai?

praeivis iš dangaus nurašė man žvaigždes: dabar
nešiojuos jas po kambarį didžiuliuos manuskriptuos
ieškau joms lentynų kur
kasdien vis kitos

: Viešpatie po mūsų karalystes šitiek metų
tu savas žvaigždes nešioji

1989 05 26, 03.34

bedugnių artumas

ant pirštų galų buvo muzikos – kaip
godžiai ją geria baltos klavišų burnos
: kaip stiebiasi aukšto vakaro properšos

visur jos slepias: net tarp dviejų natų
neužmatomo ploto plynė
kuria tavo akys ridenas

aš žinau sidabru aptaisytas duris pro kurias
išnešami fortepijonų šešėliai į gelsvą
vakarę dykumą

pro jas įeisiu sykiu su Milašiaus paukščiais
: knygose ant palikto stalo vys bibliotekų kvapai
– jie panašūs į pačias atokiausias lesyklas

žemė kalnais užstos savo anglį ir alavo rūdą
tačiau tarp dviejų atomų stovės jos gelmių sargai

tuomet aš į tavo raštą sutilpsiu: supinsiu
visas raides: tarp dviejų natų mane paliko
užuomarša Bergas: tenai
tu mane rašai

: ir jausi mane nusileidžiant klavišais ir tavo
f raidė atsiloš nuo mano artumo: paukščiams nukris grūdai
į lesyklų erdvumo vakarą

1989 05 19, 00.55

dulkės

violetinės dulkės praradusios
vandenį krinta: jau greitai
bokštai apvirs pakeleivėj upėj: greitai
tuščios liks mūsų kabyklos laikrodžiai
nebesaugos mūs valandų (kaip

godžiai dalijasi mus keliai! greitai
net jų nebeliks) blyški žolė
atsirinks mūsų pėdsakus: iš daugelio
iš visų netvarių milijardų

guobos ir topoliai! susiliejantys mums virš galvų
su jumis noriu kalbėtis: jums apsakau
visą tuščią fajansą (pieštukų drožles
adresus ant vokų) užuolaidas
nesulaukiančias įprasto mosto ir

viršum kiekvieno žodžio visų
laiškų kreipinių violetinės dulkės praradę
pusiausvyrą krinta

skelbdamos mus jau išėjus

1990 03 02, 05.15

bendrakeleiviai

išsižudė mano draugai (nebuvo žydras
jųjų žvilgsnių sniegas) o rausvoji vakaro spalva
nebrisk į jūrą!

jie sulaikė gyvybe kaip plaučiuos sulaikomas
oras (lyg sapnuojant jiems kojos nuo žemės atplyšo)
ir krito karstai iš viršaus: begalinėsna menėsna

kaip anksti jie subrendo tai mirčiai!

tuštieji plieno žiedai pražydo jų kraujy – bet! tie
kurių kūnai dar šičia (kur praeina gatve lyg
iššaudytos apkabos) rodos

mirtis jau stebėjo jų vystyklus (kadaise

augom kartu ir tikėjau kad mums
auga Bergas bei Mozartas): kas gi
aplankė puikiąsias jų valandas?

kas gi jų valandų jiems nepaliko?

rodos taip nesunku (tiktai lėk
pakeliui su liaunais sopranais) net nepajutau
kada jie atitrūko:

(mano rankos jų rankų pilnos) aš
sklidinas jų mirčių – todėl išleiski iš akių mane
o pakeleive – – –

1990 08 16, 04.26

grįžimo elegija

kiemas ištryptas dramblių: dėžėse
iš juodmedžio išsigabeno mano daiktus

gatvės pilnos įkaitusio tuščio oro

: grąžinki
mano judesius šešėli patalai – mano šilumą
vaiskioji žiema mano šnervėms
šiltą rūką grąžinki

rasos paplovė šlaitą ir
prasmego ten ąžuolai kuriuos
glosčiau su mergaitėm tačiau tegul
man jaunystę grąžina

grąžinkite nežinojimą seniai išparduotos
knygos: mėnuli
grąžinki šešetą mano svorių

kai stiklas pajuto žingsnius nedrąsiais
varpeliais prabilęs – tai aš jį kalbinau: kai
pusbalsiu šnekėjosi baldai ar
svaigo kambarys nuo pamirštos išjungti
jo šviesos – tai aš tai aš ten buvau

ir iš visur mane sugrąžinkit

į neryškią Oriono šviesą kur vos girdisi
kaip srūva metai linijom delnų
mane sugniaužusių

1990 05 10, 01.53

paguoda

pilna garso: visą dieną
gatvėmis rita geležį

tarpduriuose priverta
daugybė čiauškančių ratukų

tuščiaburniai kaimynų vaikai
kartoja aidus iš silpstančio
jų zodiako

: tik vidurnaktį – eisi
gulti ir paskutiniai šlamesiai
sumigs tavo drabužiuos

1993 08 17, 03.38

litanija

ei!!!!!!!
duok man alaus tu su
degančiu žibalu ant galvos tu
kurio plaukai sudrėkusios karčios nuorūkos
duok tu kursai slepiesi už
gudražlibiškų skilčių laikrašty duok
sakau alaus nes atidarysiu spintos duris
ten guli mūsų megztiniai ir
žiema iš karto ateis ir užsnigs tavo
plaštakas ant palangės duok
man alaus tu su prakeiktais
kamščiais ausyse netempk
manęs į Auerbacho rūsį pas
Goethę skardžia pfenigio gerkle duok
alaus ir mes išspręsim visą sąsiuvinį
nugeltusių klausimų aš sakysiu
taip arba ne o tu duok man alaus
ir paukščiai suks raktelius nugarose švilpaus
svetimais kakliukais aš išvirkščioji
vėjo pusė duok alaus tu
numazgotas pagoni tegu jo spalva
tarsi dalgis kerta stiklines aš
nevertas tavo buvimo šioj žemėj aš jau
seniai anapus aludės durų duok to
alaus paskandinsiu savo dvišaką
liežuvį ir jis lyg Ofelija tols nuo tavęs
tarp lelijų ir tarp kresnų nasturtų

1993 12 09, 05.05

✳ ✳ ✳

pasikeitęs!.. pasikeitęs... ant kėdžių
jau kiti švarkai / kažką nesuvokiamo
valstybė kala monetose akiduobes
užsispausi naujai datuotais reversais

: tavo valandas ėda maži
pašto ženklų dantukai
laižai juos kaip moterį
klijuoji šalia abejotinų adresų
iš kurių esi patyliukais išblėsęs
išvalgytas ir iškvėpuotas

/ išjungtų fontanų naktis:
medžiai neberanda su kuo kalbėtis
jie aklinai užsisagstė žievę ir
pučia tau šnervėsna karštį
visais savo lapais

pasikeitęs!.. beginklis ginklanešy
nesudegusio sapno pelene...

1994 07 26

atsitraukimas

ištark savo daiktus
leisk jiems pajust pavadinimų svorį
atimk iš jų

pavadinimus: vis tiek jie tylėdami
iš tavų atminimų nyksta – kurgi stalai
svyrinėję po tavo kambarį (juos
išsinešė seni nebegražūs žmonės) gal
ant tų stalų tebeguli tavo ranka
tebedega degtukai / vėliau

daiktai jau ir patys išeidavo

verkdami? puotaudami? kas
dabar durtų pirštu į jų buvusį
epicentrą – kas

atpažintų tave tarp kitų kai
diena tebeturi svorį ir už lango

lapai po medį vaikšto

1993 06 26, 02.37

✳ ✳ ✳

lietūs liovėsi: vėjas
greit išmuš iš lajos paskutinę
drėgmę: ji leisis o
rugsėjy bus pilna drabužių

: medžiai stovės tušti –

bet ir iš tavęs atėmė poetus:
pasaulis liaujasi – kiek atsigręžęs
nebematai jo skaidrių atstumų –
tavi poetai svetimas valandas leidžia

nebeaptinka tavęs septyni
mėnulio stebuklai

tavo takas
nuspaudė tau kojas / akyse
sudilo pavargę tekstai: net
tavo įpročiuos jau kiti gyvena

kaipgi baigsi spėriai
sprunkančią jaunystę? valandos
per lėtai tave renka

: liovėsi lietūs – bet švęski
sergėki savo sausrą

devintas

:(išvagiantis) tavo pėdsakus)

jei sykį tave išsinešty
nostalgija besiziantys paukščiai – vištiek
~~gulėtų ant žemės~~ liktum ant žemės – antruoju
~~šiurpiuoju~~ savo atvaizdu / savo
blyškiuoju
dviltgaliu
Tave vaikosi (jis ~~tavo~~ žino tavo prisiminimus)
visos tavo nuotraukos
~~šalia~~
~~nuotraukose gyvos: vaikšt elgiasi~~ seniai
~~Tu dvigubas~~ : Tu seki
~~besisu~~ nusinešęs ~~visus~~ savo
drabužius bei pažįstamus ~~jauti~~
pasiilgęs vienaskaitos
~~jis jau čia ten~~
lyg šiukša jis tave išduoda
: kažkas kaip tu / šiurpusis
tavęs turėtojas

Tuo pačiu metu tu
~~užkeltas galvą dėžėj~~
~~užkalinėji dėžėse savo ašaras~~
~~šoki kavinėse kažką ispaniško~~

paralelinės sekundės
bei tavo laikrodžius : ~~bėgusios~~ bėgančios
~~gyveni laikas bėgi~~ nuo antrosios

Parašiau laiškus A. Nykai-Nil. ir R. Šilbajoriui
P.P. „Amerikonų", „Vieni nebaro..."
93.08.17 35

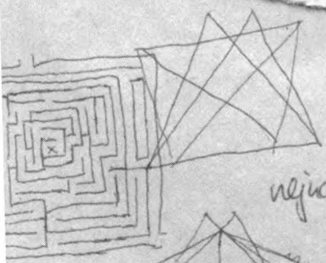

nejudesio įtemptas lankas.

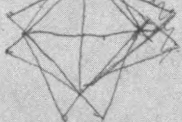

ei!
rytoj aš išvažiuoju: laikrodžiai krinta nuo medžių
po kojom dyla jų nereikalingas laikas – ak
esama žemių su aukštais mėnesienos vitražais
kur kovo duris ir lapkričio langus
vėjas negailestingai supynė

rytoj! manęs nebėra čia
jau prarado mane ši kiaura sekundė – štai
ketvertas dulkių stulpų man galvūgaly
stovi – ir tu čia
su savo drambliais augalais bei papūgom

rytoj išvažiuoju – Viešpatie
jau pakibo erdvėj mano muzika jau
mano stalai su rankraščiais
į talpią prarają krinta

o pasaulyje vietos yra bet ne mano daiktams ir
manoj pavardėj pirmieji priebalsiai blėsta

tesninga kvietimų skutais! šešta valanda
tedegina švintantį kiemą šlapiu degtuku
rytoj::: atrask mane su paskutiniais mano akvalangais
užmerkus akis nors akimirksny šiam išsaugok

1989 10 16, 06.26

jaunystės balsai

kanklių ir altų ertmėse suminga tie
žvėrys: kambarys
apstotas žirafų tapyrai
nerimsta šalia jaguarų

jie taip toli atsiliko nuo savo balsų
: jei kas iš gatvės ateitų

girdėtų kaip krinta
blakstienos į veido šešėlį (rytas
trumpam jį paslėps): jei

kas mūsų senatvės klausytųs
kur visas riaumojimas girdis

: šviesoj kurios žvaigždės jau mirę

1990 07 02, 05.36

realu

prancūziškuos operečių parkuos marmuriniai
kulkosvaidžiai kala monotoniškus čardašus – ar girdi
kaip iššaudyta minia praeina po tavo langu
iš vėlyvo teatro kur grimas dar sunkias į vatą

greit ir silvos maricos grįš į pilkšvus devynaukščius

ak Viena Viena toli tavo valsai
nepažįstamos *fräulein* šlama ratu apie vyrišką kulną
balti heraldiški pirštai ant smokingo
ir taukši į šulinius kibirai ir į bokštus laikas

strazdo balse visas mūs laikas kartais
laukiam užvertę galvas bet ausys tuščios

griozdiškoj *Spanische Hofreitschule* stovėjai trikampe
korsaro kepure – vėrei arkliams į ausis botago
praskirtą orą – leidais Dunojum gondolomis rodės
gamta tartum rylos velenas grįžta

ak Marija Terese toli tie valsai

tos žemės kaip trumpas vasaris ištirpo
kol vakaras augino šešėlį gimtajam
kioskelių pasauly kol miegas
laikraščio tekstą suliejo

gondolomis tolo garuojantys švenčių arkliai ir po
artistės liežuviu pajutai cigarečių skonį

prisiminimai

kas lieka iš tavų prisiminimų? kas
vis apvagia beginklį jų kapą? kiemo
langai mankštinamų klaviatūrų pilni

su metais ir į juos ateis muzika

: kas atima tą erdvę į kurią
esi pasuktas nugara
kurioje viską esi sudėvėjęs –

su metais muzika ir į ją ateis

juodi pianistai užtrenks tavo
kiemus bei kambarius ir bus
taip tylu nuo žvilgančių
sušalusių stygų

: su tamsa ir su juodu žiburiu
stovėsi savo atminty tarp
daugybės atvirų lagaminų

su muzika ir į tave ateis metai

: kam tau prisiminimai? ten niekas
nepažįsta tavęs: ten tavo vardas
guli krištolo skrynioje

jis ir mirė nuo tavo bučinio

1993 08 16, 02.35

brolis

kažkas kaip tu: einantis
tavo žingsniu bei veidu
kvėpuojantis tau į paširdžius

: tavo pėdsakus išvagiantis

jis žino kas tau atsitiks
dvi paraleliškos sekundės
tviksi tavo laikrodžiuos: bėk
nuo antrosios!

jei sykį tave išsineštų
mostais besiiriantys paukščiai – vis tiek
liktum ant žemės – antruoju
blyškesniu savo atvaizdu / savo
drūtgaliu

tai tarsi slaptos tavo
nuotraukos: sensta
byra į šipulius / tu rėki
apglėbęs drabužius bei pažįstamus
pasiilgęs vienaskaitos

lyg šviesa jis tave išduoda

: kažkas kaip tu – šiurpusis
tavęs turėtojas

1993 08 17, 03.58

tyla šalia

jau miega tavo moteris
tolimam prirūkytam kurorte
užu žingsnio – už
permatomos tvirtos ribos

: daugel į ją sudėjai: jos diena
jau panašėjo į tavo dieną –

užmigo! su
trim paskutiniais lašais
išmušusiais ją iš
svajingos tavos apgaulės: tik

bevardis dar ištiestas link tavęs
bevardžio

1993 08 31, 03.00

nori išvysti

nori išvysti
rytą: atvėrus langą pilnas
tavo sodas peilių bei šakučių

– mėnesiena
jų metalinėm briaunom

: kažkas valgo tavo naktį
plėšia ją tau iš akių bei
šnervių – greitai

nutyla vanduo: girdi? –
tolin velkasi ilgi
sunkūs apsiaustai – stokis!

nuleisk padus ant
pilkos palangės: atvėręs
pirmą netikrą vaizdą
užtrunki nustebęs
ir tik po to (po
penkių saldžiausių sekundžių)

apakina tikrasis (tikrasis?) /
pačiupęs plunksną rašai
kažką negražaus

1993 07 18, 05.03

pliušiniai arkliai

ant stalo basos taurių
kojelės (et visi jau sukasi ratu
susilipę į valsus) tik per petį man skaito šį raštą
keturi pliušiniai arkliai
pliušiniai arkliai

tu už mylių (kokia kalba kokia
sintakse aš įveikčiau šią klaidą) tu už
pilko prilyto rugsėjo: stilingos dienos
rauschende Trompeten des Herbstes
prilyto rugsėjo

o virš kaktos maži virbalai jau
mezga subtiliai niuansuotą šydą (o valsai
o dantytos vinilo plokštelės o
trumpa prabanga nebūti nebūtinu)
prabanga nebūti

ecoutez! kažkas minėjo tavo vardą
tuo vargingu balsu ritaisi lyg
lašas iš mūsų jūros (nešeisi
saulės ir gintaro)
ir

kažkas pasisiuvo arklius (kažkas
norėjo ištrūkti iš čia) arčiau tavęs ten
kur blaškosi miškas ir baltoji
pelėda sėdi virš lapo briaunos o
jai ant peties jau guli
didelė skaudanti galva

pasakos

miškais (kamštmedžiai bei sekvojos)
meduoliniai grimo & grimo vaikai rita
žarijas trapiais
trumpėjančiais pagaliukais

vėjas neskaniai lesa jų pėdsakus
juodos gulbių kojos tvenkiny
skalbia seną privemtą mėnulį

: ondatros! ondatros kur?

jos žiūri agato akim iš olų
prikimštų suvartoto oro
jų uodegos kaip kometų / vaikai
jas guldo ilgais
smirdinčiais šūviais (kam? kas žino)

: o princesė? anna marija blix?

žinoma laimingai gyveno
stikliniame karste slėpė
riestainių skyles slaptus
bučinius bei taškus nuo i
kol ją bučiuoti tepasiliko
andersenas & grimas & grimas

: sezamai /.../ sezamai /.../ sezamai /.../

nevarstyki durų vaike
iš miško prikris žarijų
annų marijų
blix

1994 06 07, 06.00

feniksas

pro anglies vartus pro
aukštai suvešėjusį peleną jis

lekia link miško lyg jaunėjanti žarija
grįžtanti vėlei ošti su medžiais

atgauna plunksnas dairosi į naują
frontonų simboliką

tik sekundės dalį vėjas girdi jo riksmą
: po to

vėl ugnis
šalta
pilna besijuokiančių salamandrų

1994 08 23

jų įpročiai

ateina kai
diena jau išauginta ir
jų joje netrūko išsi-
traukia laiškus ne mano adresais
man skaito o būtų taip gera be to
su languose šokančia jūra

– – – – išeina
(kambarys juos dar stabdo varpeliais)
iš lėto spraga degdami didžiulėje
japonų saulėje / klausausi man mestos
žalingos tuščios tylos tik tak
ausyse tebesmilksta keli negrabiai
užgesinti pokalbiai

1994 04 14, 04.14

nuolatinė deportacija

juos veikia Jupiterio trauka nors
toldami jie dar sykiais blyksteli tirštu
Saulės atšvaitu

visų pirma pasitraukia aukštos
tėvo ir motinos dienos / joms gestant randi
kiek nesuvoktos šviesos kurią vėliau
pakeis tavo stalo lempa

kasdien kažko netenki – kartais tai tik
nuorodos: taip už alkūnės vingio liko
pirmieji kuklūs įpročiai dienoraščių pauzės
taip dabar nyksta draugai nepakėlę
draugystės jungo

daugelį knygų jau visiems laikams
perskaitei: štai dar keliems vakarams
prikeli Keatso laiškus po to
jie vėl sklendžia žemyn tepalikę tau
salsvą švino prieskonį

kažką teks įkeldinti į tavo
spengiančias valandas nors čia laukia
dvi gegutės nešinos laikrodžiu
jos ir vėl atsuks tavo dieną tuščiąja puse

tiktai stabtelk – ir pro plyšius įgrius
laukinė stipri gamta

1994

trūkinėjantis miegas

pauzė /.../
pauzė /.../ dar pauzė /.../
: kiekgi visko galima pramiegoti? kiek daiktų
pro šalį svetimuos lagaminuos? dienoraščiuos?

ten ir laikas kai norai buvo didžiuliai:
Johno Donne'o miegu seniai užmigom

už mus gyvena kiti: nešasi mus
didžiulėse prisiminimų kaugėse

deda mus po galva savo gyvuliui

kantri Zenito saulė dar ieško po mumis
sulindusių šešėlių (iš jų kada nors
būsim atkurti kaip užmirštos
demonų pilnos civilizacijos)

mes netilpom net į savo sapnus: po juos
vaikšto nusiskaityti herojai kažkas
prabėga modamas nuo dangaus
nuluptu mėnuliu: jo švieson
jūros pakelia vandenį

knygose tebedega skurdūs
kūrybos resursai

pauzė /.../ pauzė /.../
dar pauzė /.../

kodėl sunešėte lavonus į mano sapną?

1994 12 25, 04.00

✳ ✳ ✳

/////// jau
nebeišleisiu tavęs iš savo palėpės

kassyk tave apstoja minia: degina
drabužius mažais pailgais degtukais
siunčia parnešti nepasako ko

ji vartoja tave ji traiško
sakinius ant mielų tavo lūpų

jau niekad nebeišeisi – už stiklo
prikarpyta dienos iš jos skiaučių
klijuosimės naują naktį

nuodais! saldžiaisiais!
jie laša iš kiekvienos į mus
besileidžiančios sekundės

tie žmonės! jie išgertų
tave iš visų indų jie turi
po keturias burnas

štai šešėlis šuliny nurodo
mums slėptuvę – ji taip giliai
į ją krisim klapsint mėnulio fazėms
duždamas girdėsiu tave sudūžtant

nutilai? kažkas mus vėl suklijuos
nuodais! saldžiaisiais

1995 06 03, 02.00

gravitacija

vos įžiūrimos vos
nuspėjamos tos ašys: jos
į mūs kambarius kadais nusileido

: nuo tol sukamės aplink jas vytele
varydami vienintelę savo raidę
pasyviausiom knygų eilutėm

nuo tol mums ir knygos lyg veidrodžiai
nuo grimasų atsilaupiusiom amalgamom

(veidrodis:
iššvaisto jis mus ar sutaupo?)

pavadinkime tai orbita:
tai jau turime – nebėra net arbatos
be kelių nuolatinių kontekstų

jie mus kelia į viršų tarytum tuščias kepures
jie mus turi iš įpročio / be meilės

kartais lemta ištrūkti link svetimų
inkarais sukapotų jūrų:

nėra nieko liūdnesnio už kito žmogaus gyvenimą!

tarp knygų puslapių vysta vytelės: kadaise
skynėme jas nuo nieko nebesuvokiančių medžių

: vieninteliai mūsų vaisiai

1994 12 21

dešimtas

(Praeitis ...
mano gyv...

...dėvi dūmą susidėvi ir kitos
...nsi rūbas ~~nu~~ slys mūsų metų skliautai
...nšvis degtukų atminty praeitis
~~... apšvis ta ugnis liepsna išsiskleista~~ čeulestai
... žemai bus dangus šitaip žemė

...inyną ČIMŠ ~~geležis išsisuntes~~
prasiskverbę žaibai neplikas jų vėles
...ūnks plešikus ~~neplikas per platus durims~~
~~sunkus grabas karštai kai susiūtę raibai~~
platūs durims bus jų sutilks grabai
teisuolių karštai ~~lyg~~ stary lelijos ~~pabiri~~ praskelsis

~~...ęšu šalia skirties ilgesiui tylai ir~~
~~ir kvėpuoti negestantis~~ dūmą
...o kvėpuosim blizenančios vasaros dūmą

pasislinko į kairę be žado karoję rodyklės
ir naktis nusilipo nuo savo aukštųjų stiebų
žadintuvo gerklėj dingo sapnas ir sapno baidyklės
o dienoraščiai laukė be datų ir be pastabų

iš kažkur nusileidęs po paukščiais atsitūpė stogas
saulė trikampiais šaudė pro pleškančius kiemo medžius
ant prilydyto grindinio švietė pargriautas barokas
bet istorija sakė kad greit jis prakiurs ir išdžius

devynveidžiai kaimynai kaip kortos pasjansuose budo
medžiai tyliai skaičiavo kamienuose metų rieves
ir plušėjo lakštingala visko ko norite buvo
tik nebuvo jėgų šio pasaulio gražumą iškęst

vynas uogose noko aukštai viršum taurių pakibęs
matėm prausėsi moterys vandenį kėlė delnais
tarsi sprogdamas rytas po miestą išmėtė gyvybes
mes gulėjome dviese po savo sunkiais akmenais

1994 07 19

šuliniai

nudengsime šulinius – virvėmis lips jų vanduo
kietuos kibiruos iš nudilinto saulėj metalo
vėsi valanda – noris kuo ilgiau likti ne tuo
nuslėpti šį metą ir būti ne tau ir ne tavo

jau leisis šešėliai lyg strėlės į priešo karius
į tamsą bėgs pieva ištrūkusi mums iš po batų
toli vakaruos paspragsėjusi saulė pargrius
ir siūbtels naktis mūsų laukusi keletą metų

klausysimės vandenio plojant giliai šuliny
atrodys kad jachta parplaukia iš Hado Orfėjas
du veido ovalai tamsuos pasemtam vandeny
prie manojo lenksies paklausti kurlink aš išėjęs

užpūsti to atvaizdo lenksies link jo atsargi
tu veltui klausysiesi – ko gi vanduo nepasako
kad šitaip seniai tu mane po kristalą vagi
bet niekas negali atimt iš keleivio jo tako

kybos kiemo medžiai tirštai nenumaldomai tems
užmigs Minotauras paslėpęs širdy labirintą
nudengsime šulinius – virvės pasieks mums vandens
išpilsim atgal ir stebėsimės ko jis nekrinta

1994 03 25, 03.15

kai lašų virbalais

kai lašų virbalais durs rugsėjis pro debesio dūmus
negražiąja puse atsigręš priartėjęs ruduo
atsidus kambariai kur kadaise uždarė po du mus
ir pernakt surūdys besinešdamas saulę vanduo

apsiverks virš galvų pasimetę medinės gegutės
nuo sausai praneštų lyg peronai tuščių valandų
pažiūrėk mes dar čia bet jau baigias mūs jėgos menkutės
greit lyg tušas išblykšim ant popieriaus lapų baltų

svetimi tvenkiniai atsivers virš įšilusio šlyno
ir prasmegs jų dugnuos klampią naktį kertą traukiniai
ir Ninevija žlugs o virš smilkstančio graikų salyno
parašiutais pakils Epikūras ir jo mokiniai

ir nukris į taures po žariją po ženklą po žarą
o žodynai suspurs pasipainioję tarp nebylių
Aleksandro kariuomenė kelsis iš ryto į karą
bet ginklų neberas tiktai debesis vietoj dramblių

iš valstybių neliks nei vardų nei žemėlapių – nieko!
emigrantų laivus mėnesiena po jūras blaškys
susiradę peilius mes ieškosime venose sniego
kol praloš mus ruduo ir žiema nusijuoks į akis

1990 10 26, 00.04

ryto ruduo

nėščioji aušra iš portjerų blankaus violeto
tarytum galvos kvaitulys nuo portveino pigaus
ieškos kambarių ir svaigins juos po vieną iš lėto
lig laikas nubus ir į laikrodžius vėl įsigaus

išeisim įkvėpti per naktį supuvusių lapų
rudenės vėsos – mūsų būstai trumpam ištuštės
pirmieji lašai pabučiuos šitą rytmetį glebų
o radijo taškas keistus dalykus jam kuždės

kaimynai nupūtę pūkus nuo švarkų išeiginių
jau rinksis prie tų kuriuos nupūtė amžius vėlus
po jais giminaičiai ieškos paslėptų piniginių
degtukai pakils ir pridegs cigarečių galus

kaštonai negaudys lietaus jiems iš debesio sviesto
jis duš į asfaltą nuo lapų nuslydęs kreivai
atrasti Grenlandijos vikingai plauks viršum miesto
ir kuorus bažnyčių kliudys prikrauti jų laivai

štai vasara baigės galvosim ar bus mums atleista
kai spalio vitrinos nušvis nešvariai nešvariai
ir visa tai taps neįmanomai kerinčiai keista
ir vėl mus priims atjaunėję kvaili kambariai

1990 09 28, 05.55

nemitologinis

juodi briaunoti užauga naktų kristalai
per žiemą driekias girliandomis nėriniais
ikaras krinta jį saulė grąžina salai
pakvieskim rytą nes pats jis į vidų neis

išardė žiemai šlamėdavusį fontaną
ledų terasos neteko savų kėdžių
orfėjas fėjas viliodamas dainą seną
šveplai dainuoja tarp dainai kurčių kačių

pakvieskim žvaigždę jinai pakrašty mūs ryto
tebegaruoja kaip gurkšnis karštos kavos
praėjo spalis kai lapai nuo medžių krito
jų auksas dingo jasono girtuos laivuos

negalim likti negalime negalėti
vardus jau šnabžda o balsas kimus kimus
ulisas grįžta žudyti po to mylėti
pakvieskim meilę po to ji težudo mus

1990 03 27, 06.13

salem

taip tylu be žinių tarsi laikraščiai būtų užsnūdę
visąlaik jie nemigo lyg nieko be jų neturėčiau
štai kišenėj ranka susiranda degtukų dėžutę
jais aš parke sudeginsiu trisdešimtį cigarečių

ir bus vasara – metas kai dienos ankstyvos ir dykos
parke oro pražiodytos vaikščios spalvotos mergaitės
aš užgrosiu kažkuo tačiau karštyje lydysis stygos
atsiversiu kažką bet nuo karščio į šonus šaus raidės

taip norėsis išgerti o kamštis įstrigęs kaklely
įsiręžęs laikys išrasojusį butelio džiną
ir nebus pašnekovės nes visos kaukšės man pro šalį
savo seilėm saldžiosiom tirpins burnose nikotiną

kas jas varo į tolį ir kur jų šalti restoranai
jų gimnazijos jūros jų pirmos ar šimtosios naktys
saulė vejas mėnulį – du dangų kūrenantys ratai
po kuriuo jos užges lyg į vašką panyrančios dagtys?

taip tyku vien kulniukai į smegenis kala atstumą
tai vienintelės žinios priimtinos tolstančiam takui
šalia kelio kvėpuosiu kūrenamos vasaros dūmą
štai dėžutė degtukų pridegti silpnam jos tabakui

1994 07 14

ne tu

nueinantis – drabužis be sagų –
žmogus iš nugaros žmogus be veido
dar lauki klumpant ieškai jo spragų
norėjai skleistis – jis tave išsklaido

kerties iš tekstų pirštais apgraibom
lyg į pirštus tau Brailio raštas rėktų
ėjėjas eina su savom ribom
o tavo ribos lieka nes vis tiek tu

ne iš Bermudų net ne iš audros
tau trikampiuose nieks dar neprapuolė
tu ieškai sau tėvynės uždaros
kur karvės pakelėm bučiuoja žolę

o jis nueina jis visai kitoks
kažkas jam ne tokias knygas pakišo
tu neskaitai jo nuotaikų kaitos
ir jo tiesų nėra tarp tekstų ižo

nueinantis – paliekantis tave –
gyvenimas kurs pilnas kito kraujo
tu niekas jam tu niekieno laive
net jei štai mirtum – tektų mirt iš naujo

tas melas būti! negyvi javai!
ta aukščio baimė! kai esi iškeltas
virš visko ką lig šiol kopijavai
jisai ne tu – be abejo jis kaltas

skaičiuotė

tik tak lėki lak vienas vienas du
mušk mušk minutes mano valandų

leisk leisk pro pirštus tuos manus raštus
te skaičiuotės kirčiuotės byra į skutus

tik ten dali dan kur matai kažkas
tiesk liesk jo plaukais nuosavas rankas

šešėlį nakčia medžiai užgesys
lajos šlamesys pats savęs klausys

tik tak jau gana vienas ir viena
atsineš į mūsų miestą kavines diena

galbūt atsibust ir nėra mažai
bet net atminty tu jau sudužai

kalbėjau kadais žodžiais negerais
tik tak lėk prasmek su kavos garais

viens du ir einu ir ieškosiu tos
kuri manyje nebesuvaitos

tik tiek bėgi bėk – iš toli iš ten
mušk mušk manus metus dali dali dan

1993 11 13, 06.10

ir gali būt

brandi audra iš aukšto talžo žemę
žaibai parpuola lyg balti kariai
liūties malūnai medžių kuorais žengia
ir verčias vėjin miško viduriai
ir gali būt jog daug neliko laukti
jėga girčiausia volę greit išmuš
gamta pakils kažkur kitur keliauti
ir tuštuma pirštu parodys mus

karti dirva supjaustyta norago
sučirškę čiurkšlės čiulpia jos javus
karietos rieda trūkdamos nuo ratų
ir inkarai pakyla į laivus
ir gali būt jog lemta bus išvysti
kelias jų keliones paskutines
viena akim ir vieną juodą vyzdį
audra lentom užkalus išsineš

nakties portjeroms kabančioms už lango
kiek prasiskleidus mėnuo dvi rankas
nuleidęs knygų puslapius sulamdo
kai vėjas garsiai skaito tas knygas
ir gali būt jog vien tik šito balso
nustebinti sustos ore lašai
veidų šešėliai kris ant lapo balto
žinosiu: aš dar čia ir tu grįžai

1993 10 25, 03.40

pirmojo įsakymo variantas

pergamento skiautelėse amžiai atsinešė kalbą
bet karuos išsižudė kadaise ją kūrus tauta
ir į dangų vienuoliai giedodami kėlė nekaltą
o į pragarą leidos kalta iškirstoji karta

titulinėm raidėm besisvaidantys jos manuskriptai
atsivertę sustingo alcheminėj galo raidėj
prisimerkus akie! gal ir tu vieną naktį užmigtai
ir paliktumei daiktus kuriuos tik trumpam pamatei

šitiek metų jie dosniai dalijosi savo paviršium
geografiškoj plynėj pridėstytoj miestų senų
mes visus juos išmokom bet vienąsyk visgi pamiršim
ir tada mūsų katedros kris tarp kitų akmenų

ir lapijos plyšiai bus pilni nenutylančio aido
iš Nortumbrijos biblijų plyš paskutinė dvasia
mus po vieną slapta į šį gundantį kraštą suleido
bet neleido ištirpti dvasinguose jo daiktuose

pergamento skiautelėsna mus suvynios ir palaidos
užkapoję grumstais prie visų mūs menų nebaigtų
mes gyvenom dėl jų tačiau patys tebuvom tik aidas
dabar grįšim į balsą be galo toli nuo daiktų

1994 06 06, 06.00

prisipažinimas

Oras kupinas paukščių, žiaurių ir baisių.
A.CAMUS

Tyla mikrofonuos. Žaliakalny miegančios kielės.
Baladės paliko gitarų ir balso stygas.
Tik mudu abu lyg melodija armonikėlės
nutolstam kvartalais kur vartosi miestas miegąs.

Maironio naktis, nuo visų aklinai užsidarius.
Pro orlaides žmonės, atrodo, kvėpuoja į mus.
Štai Laisvės alėja nutolsta Girėnas ir Darius,
jie leidžias į Kauną, juos vėl šitą naktį numuš.

Tuščia liks erdvė, tiktai žvaigždės bengališką ugnį
kažkur užu Šančių subers į stiklus traukinių,
mus kryžkelės rinksis ir siūlys iš kelio pasukti,
o vietinis radijas juoksis iš savo žinių.

Tuščiausiam Kaune, kur nebėr anei Truikio, nei Grušo,
per sienas šešėliai lyg nebylio kinas nueis,
stabdysim akimirkas – jos visą vakarą dužo,
kažką tau kalbėsiu ir daugtaškiai bėgs sakiniais.

Į orą trissyk bokštas blokš aimanuojantį varį,
baisu bus žinoti, jog vis dar tebesam kartu,
matysim kaip Santakoj, Nemunui tekant į Nerį,
laipinsis kryžiuočiai ir inkarus mes iš karstų.

Nemiegantis Dantė paskirs mums abiem po sonetą,
senamiesčiu vysis rimuota naivia eilute,
ir gal jo tekste aš ištarsiu tiek laiko tylėtą:
Myliu tavo eiseną mirusio tauro mieste.

1994 05 17

vėl pranyko pasaulis – pirma apieškojome žolę
tačiau ten be žiogų neatradę kas šaukia ir spindi
šratinukų šratais mes pradėjom eilutės medžioklę
šitiek daug negyvų jų – nors vieną mums teks atgaivinti

ir tada sugrumėjo ir Dzeusas tvojo į čerpes
ir išgriuvo stogai tik bažnyčios kyšojo neliestos
kažkas bėgo gatve ir kartojo: pavargęs pavargęs
bet nebuvo kas girdi ausų neužteko tuos miestuos

kažkas grįžo namo spynose vario raktai suskambo
stačiakampėse staktose durys dar saugojo salę
ten mes rašėm eiles ir kryžiavome jambą po jambo
apie žydinčius sodus ir kvailą bet gražią panelę

ji sėdėjo viena ir be abejo pynėsi plaukus
ir mėgino dainuoti kaip soduos akacijos žydi
ko ji laukė? kareivio? atrodo jau būtų sulaukus
bet pranyko pasaulis – jį vėl mums priseis parašyti

nesibaiki eilėrašti nesidaryki sau galo
savo vazų papėdėj taip atgulė amžiams etruskai
tęskis tęskis naktie tavo sniegas byrės už Uralo
ir toj pusėj bus jūra mes tiesime lūpas jos druskai

mes rašysim toliau ir panelė sulauks Mėlynbarzdžio
tegyvena su juo te jos akys kas vakarą drėksta
saulė kils kruvina lyg žaizda iš sudilusio tvarsčio
vėlei baigsis pasaulis ir plėšysim užbaigtą tekstą

1994 06 08, 06.00

literatai II

iš rankų į rankas keliauja mūsų knygos
ir paskui jas mes lakstome iš salių į sales
o kiekvienoj eilutėj mus paviję ryja ribos
ir vietoj išimčių teberimuojam taisykles

iš juodraščių klapsėdami klavišai gliaudo šriftą
kažkas už mūsų stovi ir žiūri pro pečius
ir ketvirtam stulpely aptikę kirčio riktą
žodynuose skandiname mūs šėlo likučius

po to ateina vakaras ir visą triūsą pratęsia
po delnu tęsias popieriaus traškėjimas trapus
ugnis užgęsta sieloje bet lieka cigaretėse
nuo rūbų nepamirškime jų peleno nupūst

daiktavardžių konstrukcijom užgriozdintuos pasauliuose
mes ieškom gimininго sau ir kūnu ir dvasia
bet visa tai ką jaučiame kiekvieno žodžio saugosi
kažkiek dar slypi pauzėse bet nyksta akyse

dangaus kraštelis kyšteli atvėsusioj stiklinėje
save jame pamatome: kaip knygos užversti
išnyksta karavanai mūs karštų miražų plynėje
ir pribraukyti juodraščiai visai visai tušti

1994 07 15

Antigonės namai

Antigonės namuos nebeliko ugnies
užgesino žvakes du pirštu lediniu
tiktai lango narve nuo žvaigždės kalinės
dar įlūžta šviesa neaptikus žmonių

ties portjerų skara šnabždesių sklidina
susigūžę stalai prislėgti tuštumos
tartum šūvis trumpa vakarykštė diena
tebesėdi už jų Antigonės namuos

susidėvi diena susidėvi naktis
tarsi rūbas nuslys mūsų metų skutai
nesušvis degtuku atminty praeitis
taip žemai bus dangus šitaip žemė aukštai

pro lūšnynų vinis prasiskverbę žaibai
atsirinks plėšikus jų vėles negilias
ir per platūs durims bus jų sunkūs grabai
kai teisuolių karstai tarp lelijų prasklęs

žvaigždės taikos žemyn arbaletais taikliais
Antigonės namuos šaudant nesigirdės
kas į kapo pūkus mūsų kūnus nuleis
kas pajus kad nėra nuodėmingos mirties

Antigonės namuos laikas valandas mes
šuliniuosna gilyn pasitenkinęs tuo
kad įdubus kapams mūs šešėliai prasmegs
kai priimsi jų tamsą taurioji sesuo

1990 06 10, 06.00

tyla

sniegas ore sušalo
kirskis iš jo – ateik
liksim sulauksim galo
taip?

būsim kai jo nebus jau
kas į mus kris tada
lig paskutinio gūsio
a?

šiandien tavęs taip stinga
šildykis šia žinia
kitkas per šalta! sninga!
ne?

leidžias takais iš tyko
pėdos lyg užmarštis
sniegas ore užmigo
tsss!..

1993 02 11, 03.22

telefonu

– Pasakyki mano mielas kas gi tavo širdį gniaužo?
– Aš lentynomis tarp knygų vaikštinėjau kol išaušo
o po to ant kieto stalo laikrodžiai gadino laiką
ir žiūrėjau savo dieną lyg netalentingą laidą.

– Pasakyki ko tau stinga ką atnešti savo saujoj...
– Išsiderinusį gaublį nebejuosiamą pusiaujo
dvi žvaigždes kurios užgeso nesulaukę Kristaus metų
jos papuoštų mus nes puošia ledas uodegas kometų.

– Pasakyk ar pasiilgai kas švytės ant tavo stalo?
– Vynas lauktų tavo lūpų tarsi magnetas metalo
tačiau visą jį išgėrė vakarykštis mano svečias
tavo žvilgsnio lauktų eilės bet ir jos deja tos pačios.

– Aš vis vien ateisiu mielas patylėt į tavo plaukus.
– Gal geriau nuo lango stiklo ajerų šaknis nubraukus
pažiūrėk kaip varnos peri pakelės medinį kryžių
šiandien aš toli išėjęs ir galbūt ilgai negrįšiu...

1994 05 18

mėnulio deivė

keturiolika žingsnių. o durys nuo rakto pavargo.
tuoj paleisi į kiemą įkalintus buto vabzdžius.
per vėlu. vien tik debesis valandos varto
vien tik Fata Diana pro stiklą bučiuoja pečius.

akmeniniai takai. juosna vakaras pieno pripylė
ir jo baltas girtumas dar liejasi nuo obelų.
pasibaigia šviesa ir blakstienos rakinasi tyliai.
aš prašau nebeskambinki man. per vėlu.

keturiolika žingsnių. ir viskas taip greitai sudyla
ir n-tajam aukšte nebeliko kas lauktų tavęs.
kas jiems leido sapnus? telefonui kas davė jų tylą?
kas po tavo karietomis išvogė juodas gatves?

dar stovėk po žaibu. dar klausykis kaip dega Pompėja
atokiuos okeanuos iškyla paskendę laivai.
bet ant pūvančių denių gyvybė sugrįžti nespėja
nes užmigo jūreiviai. o tu ne su jais keliavai.

per vėlu netgi mirti nes gyslose kraujas atvėsta.
jau nemuš į akis. ir akis jau užklos ne delnai.
vien tik Fata Diana pro stiklą sudegina miestą
ir į liūdesio kraterį išlekia jo pelenai.

dviejų dialogas

– Kur klajojai mana nenuorama
kas klajojo tava dvasia
iš kur atnešei šitą tolumą
šitą tuštumą akyse?

– Mano mielas nebuvo lemta mums
o dabar jau ir per vėlu
mūsų širdys lengvai prarandamos
ar girdi kaip jose tylu...

– Kur tu klaidžiojai mano rūpesti
aš tave tamsoje kviečiau
pastebėjau kažką tavo rūbais tik
nesuspėjau prieit arčiau...

– Ar tikrai kada nors keliavai nakty –
tavo svajos tik iš dienų
neatspėjai kad aš praeinanti
nesuspėjai nes išeinu...

– Kur klajosi mana ne mano jau
kur tavieji takai man gels?

– Drumzlinoj restorano menėje
kur mane prašmatniai pragers.

keliaujantys rudeniu

klampoki lapus – vis daugiau telpa medžiuose vėjo
kaip kaustytos kojos atkaukšintys kuokštais lašai
ak eikim abu nes draugai su mumis nebespėjo
mes du – tai nedaug – bet tai niekad nebus per mažai

ak raski mane pasislėpusį tarp tavo pirštų
paklauski iš kur tiktai niekad neklausk ar ilgam
nes laikas mūs klausos geriau jis kažko neišgirstų
štai tavo žvaigždė tiktai niekad neklausk manęs – kam

keliaukim tolyn ten kur kelrodžiai kelio nežino
kol auštantis rytas į priemiesčius mus užrašys
ten rasim draugus kurie duos mums pastogę ir vyno
ir suksis dangus ir braškės jo stiklinė ašis

ant dalgių parimę stovės mūs muziejinės mirtys
ir simbolius plėšys nuo savo apsiaustų žyniai
ir šaudys šampanas ir šūviais mus trokštančius girdys
išgąsdinti šūvių ant lūpų virpės bučiniai

kas liko iš tų atminčių fotografijų miestų
kur nuo kūdikystės žymėjosi mūsų žymes
kita jau šviesa bet keliaukime kas mums bešviestų
mes du – tai nedaug – bet tai viskas ką turime mes

ak eikim kartu nors praeis mumyse mūsų dienos
nors viskas išnyks tarsi vėjas paklydęs plaukuos
bet šalta nebus nes dar šildys tavoji žvaigždė mus
kol baigsis ruduo kol jo erdvę baltai užtinkuos

lapkričio žvakės

pigi padangė palinkusi prie kapų
neliko lapų ir gamtai tyloj talpu

nors vartės miškas aidėjo dar neseniai
tušti piupitrai net instrumentų nėr

vardai sudrėkę bijaisi juos liest ranka
girdi artėjant neatpažįsti – ką

katučių salvės iš salių juoda minia
ir bėgtum – springdamas – plyšusia krūtine

vėjuotas molas o valčių nėra krante
tačiau teplaukia tenyksta toliuos – te!

sukniubę žolės tetreš kapinynuos nyks
teklosto pusnys pėdsakais tepasnigs

kanopų vingiais medžių salsva laja
per dangų pilas balta kavalerija

didžiuliai žmonės palinksta ten ties mumis
išbarstę kūnus dūlėt po akmenimis

šalia granito mes klūpom lyg atspindžiai
po ledo žvakę mums laiko aukšti svečiai

1990 12 17

daugtaškis

sakyk sakyk negirdžiu
artėk artėk nematau
kuri iš mūsų mirčių –
tau?

žaliuoju chromu lajos
žuvų žuvų vandenais
per plauką būsi nuo jos –
neis!

kituos kituos adresuos
kartosis bus atsitiks
o tau išsyk jos visos
stigs.

krūtinės oru kantrus
gyvensi kuo pavirtai
tik sykį tekstas nutrūks
stai...

1994 06 04

jie

iš olų bei pelkynų surankioję švilpiančius kaulus
ir Neanderio slėny sau kaukoles atkasdami
jie sueina į vidų daužydami žygio litaurus
jie atsineša orą trimituosna jį pūsdami

atsargiais judesiais jie lėtai išbintuoja Egiptą
piramidžių kamarose keliasi vėl jo valdžia
jie atstato Atėnus jie marmuru permuša gipsą
kai virš Nerono Romos liepsnodama delsia delčia

su pirmaisiais krikščionim jie lipa iš užmušto liūto
su pagonimis buria iš jaučio juodų vidurių
bet orakulų skiemenys jų karvedžiams nesukliudo
ir jokie saracėnai negali išpjaut jų karių

jie pasiekia vietoves kurios dar formuoja sau tautą
jie palydi gentis dar keliaujančias be pastatų
ir sudėsto jiems miestus ir miestuose mirštančių rauda
o su gimstančiais laukia neisyk netartų jų vardų

atsibudus dvasia susiranda sau klauptą bei kriptą
karolingų minuskulas perveria knygų lapus
jie sueina į vidų dažydami plunksnas į šriftą
ir istorijos ketera rodosi lūžta perpus

jau čia pat Renesansas jie ieško po jį Leonardo
sraigės kiaukutu siekia Vidužemio jūros vandens
kol po laikrodžio dubenį naujosios valandos nardo
įpusėjusi vasara vagia vaisius iš rudens

išplėštoj mėnesienoj Kolumbas dar dairosi tolių
prie jo bortų jie stovi tvirtai įsikandę peilius
ir ant kranto juos randam užburtus stiklinių karolių
ir pasaulis mažėja dalijasi į skutelius

jie išranda ratus ir cilindruosna įpučia garą
jie pakyla į orą voratinkliu geležiniu
jų kulkosvaidžiai paberia ką tik iššaudytą tarą
ir pasaulis mažėja ir traukias toliau nuo žmonių

susilipę į bokštus jie žiūri į mus iš ekranų
iš po žemių augina mūs antkapiuos savo vardus
iš Van Gogho ausies išsitraukia jo meną neramų
ir batutomis bado į operas bei baletus

iš prigriozdintų aikščių su lesančiais purvą karveliais
kur pripildė dukatų visų elgetų kepures
jie susėda laivuosna ir sergantis vėjas juos vejas
jie jį slaugo paguldę į baltas lyg bintas bures

kažkur jų sulaukiam pamatom kiekvieną jų raidę
akyse juos įžiebia kaip mirksnis aštri elektra
jų lengvi siluetai dar kabo ties bokštais apraibę
kol pakilę nutolsta į ten kur jau nieko nėra

1994 08 17–18

išėjusios šventės

atsitolina šventės krūtinėse tampa tylu
nors abudu delnai dar nučiuožia stalu
nors dar šaukia iš laikrodžių mus po kelis po kartus
bet visi jau išėjo išsinešė savo vardus

atsitolina šventės ir lieka tuščių kėdžių
tik juoda jų degtinė dar dega iš atminčių
ištuštėjo radijas muzikoj nėr natų
ir seniai seniai jau seniai nežinau kur tu

už beprasmiško miško asfaltų už vandenų
mano tuščias Paryžius – keista bet gyvenu
ir menu tą rytą bet vejas ir gelia – šis
kai širdy rūdija sudrėkusi geležis

kai apsunkusios akys dar sublizga virš delnų
ir Chopinas tyliai skambina telefonu
iš už jūrų balsas – praneša nelauktai
kad jei mes išeisime mus nutylės daiktai

atsitolina šventės tuščiausiu troleibusu
dar negalim gultis per daug nedrąsu tamsu
nors iš smako pilvo jau lipa laukan aušra
mus atradus ten kur jau mūsų seniai nėra

pasiliekantiems

kada nors išeisit – pėdsakuos žlugs lietus
gal tada kartosiu jūsų visų vardus

nors laikai bei datos jus negražiai apvers
tebebus kas lieka – ką gi – telauks teverks

atitrūks nuo vėjo metęs kelius kerus
nežinosim – jausim – svetimas atitrūks

ir nebus nakties ji nebus jums per daug ilga
šitiek laiko temus – dvylika metų? – gal...

jūs kiti jūs kitos rašot eiles kitas
dar parduoda vyną – jis jus ilgam pratęs

kilki kilki popieriau skirstykis į rūšis
ištuštėjo rankos nieko neberašys

prikartojom žodžių pripasakojom klaidų
kur mane praradote? pats nebeatrandu

aš paklausiu: ***kiek dar?*** tu atsakysi: *vos*
atitrūks nuo vėjo tai kas visus išvogs

aš skaitysiu Byroną tu nieko neskaityk
juk nelieka laiko – dvylika metų – tik!

jau girdžiu tą pauzę girdėsiu dar taip ilgai
kaip kas mirksnį eis ne manais adresais laiškai

štai pakilo rūbai nuo mano girtų kablių
jau sudie? – pašviesiu – būsiu jums mėnuliu

kada nors įvyks ir sakysim: ***seniai seniai***
o kol kas tetolsta – ne mūsų tie traukiniai

1993 01 25, 05.16

mes pakėlėme daiktus

mes kilnojome daiktus ieškodami daikto šešėlio
iš skivytų ir duženų mokėmės daikto mirties
o senamiesčio bokštuose baikščiosios valandos ėjo
kol išdilo lyg žvaigždės lyg pavardės iš atminties

– kris diena ir pakirs diena
dar viena dar ir dar viena

mes kartojome nuotrupas skiemenis rinkom į kalbą
mes galėjome degti su deginamais pranašais
nors žinojom kad šitaip mažai į mus laiko telpa
kad po to bus kiti kur gražiau mus pačius sužais

– kris naktis ir pakirs diena
nors dienų jau gana gana

kokie tamsūs mūs mirksniai ir dažnos jų properšos juodos
pusę lūpų apėmus tankėjančių pauzių tyla
kokios trumpos gyvybės ir kokios jų kalbos vienodos
tu sakai: ***mano mielas*** o aš negirdžiu miela

– kris naktis ir pakirs naktis
ir lyg užrašus mus vartys

jau finalinės balsės palaukim dar neištarkim
kol pavargęs mūs vėjas dar ilsisi ties bure
mes ieškodami džiaugsmo ilgai viens į kitą verkėm
mes pakėlėme daiktus jie dar tebėra ore

delčia

trejos upės tyliai iškritusios iš krantų
ir praeis mėnuo ir praeis ruduo ir praeisi tu

tris žvaigždes įskels kažkieno nekantri ranka
tolimi balsai dar šnabždės nebe tau kažką

trys dryži driežai lyg ledu akmenais nuslys
ir praeis mėnuo ir praeis ruduo ir vis tiek dar lis

ir vis tiek žinai kad nėra ir nebuvo to
ko karčiais lašais nenukirstų tasai vanduo

pasibaigs delčia pasibaigs tarsi pinigai
ir neklausk kur ji ir neklauski kur tu dingai

trejos upės vis dar kris iš vangaus dangaus
lūpos gaudys tylą ir niekad jos nepagaus

vienuoliktas

[P]AVEIKSLŲ VAGIS

...r jie gražiausi – tik vienas žinau šitą (~~tašą~~) dėžę
...m jų dūzis – tremiruota zamba jas atiduos
~~...i grius šešėliai~~
...s mano šešėlis ~~pradinks~~ pasleptis ir bijos atsitiesti
...išvydęs kastą negamėtino, ar negražaus, nepamatęs
...asti Amerikos išplaukęs audai kolumbas
...lipo į krantą ir štai nebėra tų tautų
~~...bė manęs jų dažai slenkinėja~~ ir lyjes
~~...enas bėgs~~ bėgiant gyvenimui ~~tad~~ menas tebūna jam triumfas
...os kelios jo drobės tamsėja ir gesta kurtu

...inis lietus – rodos ežeras ~~lipa~~ begrįžta į dangų
...m Rubenso, – Vermeerio Delftas – mėlai!
...ones abyse nors ir parabos plėtės iš patrauką,
...ogsiu jų tarimuįe bus gyvenę dybai

...t kompiuteris čiulpbit iš popieriaus ~~tamsą~~ dažą
...uns liks tiktai kopijos su netikrais parašais
...iu kaip uno porinių ~~sekundės~~ pilkas jų prakaitas laša
...i ~~neo~~ tik lietus bet ~~...intelicios žemėj~~ lašais vien man dedikuotais

... kuzo sala ji parimi jus ties ~~savo~~ anketų krantu
...mano šešėlis pabiles atgaus savo galią numestą
...arpe jūsų ~~tvaulekintus ir~~
~~...aunatnybėje~~ mano sebundes → tamsos
~~...gyvent ...~~
~~...stovėsit~~ prieš nebegyvenamą ~~sienų~~ alą
...e į salą be valgymo ir be vėsos (šulinio ir be mėsos)
... jie gražiausia ~~tad mano~~ tebus ta tamsa
~~ar duosiu jėgos daug~~ jų tamsos
...y ir nuskiriantys jūs vėlusite mano

94.06.13. Paryčiai. Paryžiai?
Eilėraštis – slopsebundė. Sėdi ir parašai. Įprotis? Kaita taisyklė: išbaigus – linija nepabaigiamai plytėti abyssua. Iki tol – nepastebi.

pasaulis viską nuo manęs nurašė

pasaulis viską nuo manęs nurašė
tik žemė jo juodesnė negu mano
aš neprašiau jo liautis jis neprašė
nė vieno žodžio saiko arba mato

todėl jo sakinys išliko trumpas
tačiau ilgesnis nei bet kam norėtųs
staigus lyg žaibas ir talpus lyg triumas
tik nežinau kodėl ten stigo vietos

maniems žvėrims bei krypčiai mano vėjo
kurie taip jaukiai mano sieloj žaidžia
jis rašo nuo manęs kaip vadovėlio
ir man šio savo veiksmo neatleidžia

jame nevyksta nieko ko nebūtų
kadais many įvykę – viskas virto
gal praeitim gal žodžiais šimto budų
bet jis ir ją kažkaip keistai atkirto

lyg ji jau jo – jis ją užrašęs gėris
savu tekstu kurio veik nesupranta
o vėjais pririšti manieji žvėrys
savęs manęs ir jo tekste neranda

2002 05 30

fontanas

balzgani fontano pirštai mūsų atspindžius išardo
sudėlioja kitą minią kuria vandens užminuoti
ir matau po vieną vedas ir pernakt po vieną tardo
ir girdžiu – po vieną šaudo ir tie šūviai nevienodi

o giliau kur dugnas tirštas žėri aversai monetų
prašmatni viltis sugrįžti čia palikus gražių saują
balzgani fontano siūlai standų orą siuvinėtų
ir širdis kulnuosna kristų ir krūtinėj būtų siaura

neįmanomuose miestuos kur paveldėjom kadaise
štai lietus tvirtai prigludo prie juodų praeivių skėčių
ir visus po vieną renkas ir kažkur po vieną teisia
patyliukais peleninėj smilksta gilzės cigarečių

o anapus lango stiklo styro statmenys fontano
ir jų čiurkšlės liejas tarsi sakiniai iš tušinukų
vagys ilsisi nuo grobio ir tapytojai nuo meno
tiktai damų sterblės loja pilnos pieniškų šuniukų

kol iš lėto užklijuoji vokuose po vieną vyzdį
kiaušinius praplėšę paukščiai juodu debesiu pakyla
pažiūrėk vanduo virš mūsų ir jo tikslas vienas – kristi
kai nuo veido lupas metai ir monetų datos dyla

1996 07 21, 17.40

✳ ✳ ✳

gyva gamta ir toks negyvas kelias
juo einantys trumpam jį atgaivina
jie tolsta ten kur trys dangaus bangelės
kaip aktoriai ekranuos žaidžia kiną

kažką jos rodo ko žinau nebūna
ko niekas niekad niekur nepatyrė
iš lėto sunkias – lyg mirtis – į kūną
negyvas kelias: juo praėję mirė

sakai: nemiršta? tik pranyksta akiai
pūkeliai pienių nešasi jų sielas
šalin kur vaikšto nimfos vienaragiai
tavų svajų žvėrynuos mano mielas

galbūt yra ir gal tetrūksta taško
kad viskas taip ir būtų vieną sykį
kai žvakių dagtys trakšteli virš vaško
sakai: mes esam? Dieve! nesakyki

gyva gamta gražus ruduo ir purvas
bei viskas kas užuomazgoj sudyla
lietaus neturtas plauna mūsų burnas
mes nešamės jose po talpią tylą

1993 03 05

paveikslų vagis

tamsoje jie gražiausi – tik vienas žinau šitą dėsnį
dar žinau jų duris – treniruota ranka jas atšaus
kniūpsčias mano šešėlis parkris ir bijos atsitiesti
lyg išvydęs kažką neganėtino ar negražaus

besibaigiant gyvenimui menas tebūna jam trumpas
te nors keletas drobių tamsėja ir gęsta kartu
taip prarasti Amerikos išplaukė andai Kolumbas
jis išlipo į krantą ir štai nebėra tų tautų

tik naktinis lietus – rodos ežeras kopia į dangų
kas man Braque'o Paryžius Vermeerio Delftas – niekai!
nors žaibuos akyse nors ir parakas plieks iš patrankų
aš išvogsiu jų tvarinius jie bus gyvenę dykai

rakinėkit kompiuterius čiulpkit iš popieriaus dažą
bet jums liks tiktai kopijos su netikrais parašais
aš regiu kaip nuo porėmių pilkas jų prakaitas laša
gal ir tai tik lietus bet vien man dedikuotais lašais

jūs iš ryto rakinsite aidui tetinkančią salę
tartum Kruzo sala ji parmuš jus ties aukštu krantu
tada mano šešėlis pakilęs atgaus savo galią
ir išeis tarpe jūsų pažemintų ir nuskriaustų

1994 06 13

naktis

kažkas užrišo mus maiše
ir nieks iš mūsų neištrūko
štai virtus priebalse šaižia
ugnis išeina iš degtuko

ji plazda žvakių plaukuose
ir veidrodžiuos padvigubėja
ir mes galvojam dar esą
tačiau atrodome išėję

nes pernelyg ilgai tamsu
kažkas mus užvertė kaip knygą
ir balso stygose balsų
nėra nelyg prieš ilgą ligą

štai medžiai sagstosi žieves
ir jų laja galanda lietų
kad jis nukritęs į gatves
ilgai žvilgėdamas gulėtų

pulp fiction

juodoj tavernoj žydo smuikas verkia
jį mums aprašo literatūra
o neįgalūs puslapiai o varge
o popieriaus šviesa kurios nėra

juodoj tavernoj geria trys herojai
labai ilgais ispaniškais vardais
ir kalba ką jiems autorius nurodė
ir žudos tarę jog tai tu žudais

meni jog buvo knygų kur gyveno
kitokie žmonės veikiantys kažką
o šviesmetis atgal nuo šio romano –
tik du gaideliai plius kokia meška

dar taikos knygos į tave iššauti
nelyg šratais tašku ir kableliu
bet vis vartai vis ieškai kur keliauti
kennst du das Land wo die Zitronen blühn?

parašyk man apie obuolius

ir kaip jie iš lėto vaikšto tarytum kokie kranai
kišenėse tyliai žvangant po dvi net ne monetas
o tu juk visų greičiausia nors klaidžioji nedažnai
bet ką gi – pamirški vardą žymėjusį šias vietas

nueik ten kur styro bokštas lyg peilis pilkam švarke
ten bus užrakintos durys pabelsk tris kartus į jas
nors niekas nepuls įleisti žvakelė dar degs lange
papūsk tris kartus į viršų lyg lūpom dangaus gijas

paliestum ir leisis laiptais voratinklius braukdama
dama tarsi eitų peiliais ir žingsnis jos grims giliai
paduos tau saujelę sėklų vėl knygoj pranykdama
bet sėklos nebus iš knygų nes ten – tavo obuoliai

2002 08 13

fragmentas

negirdžiu ką tu sakai man tu už šimto sienų
štai tarp mūsų spurda sniegas keisdamas peizažą
aš semiu raides iš laiško kiauru žvilgsnio sietu
tačiau jos jame ištirpę man į delną laša

nematau ką parašei man – kas čia būtų tavo
nepasiekęs savo taško sakinys užmiega
tik balti tų žodžių tarpai ima krist ant stalo
paprasčiau užvėrus langą įsistiklint sniegą

ten stovės per naktį suolas metalinėm kojom
ir nuo jų sunkaus metalo man darysis lengva
neužpūsiu šio pasaulio kur ir vėl kartojom
tiktai vieną jo fragmentą: laišką sniegą langą

nuplėšytas kalendorius

mums vata ausyse – visos kalbos teprimena tylą
ir keista ši tyla – tarsi choras pamirštų žodžius
ir nėra dabarties tik diena kurios temos sudyla
vos parėjus namo taip nedrąsiai nelyg į svečius

kometa virš namų jos šalta uodega mums dar šviečia
bet kažkas užaugino šešėlius ant mūsų veidų
tu turi dvi rankas jos lyg lūžę jos nieko neliečia
aš turiu tris žodžius užrašytus ties tavo vardu

bokšto laikrodis vėl ima mušti ir pameta taktą
rodos miestą sugriovė ir liko tik šis kambarys
aš ėjau pas tave aš nešiausi delne tavo raktą
na o tu išvykai ir išsivežei savo duris

kometa virš namų ir jos dulkės bei akmenys spindi
ir aš mokaus nebūt tau vienodai kantrus ir talpus
buvo metai kurių kalendoriuose mes atspausdinti
kažkas stovi šalia ir klijuoja atgal jo lapus

peizažas be figūrų

malkos brandinę ugnį
slyvom užspringęs sodas
kalbos kalbas teugdę
Konradas Valenrodas

medžiai telpą į gamtą
žodžiai atplėšę tylą
šildyki lizdui gandrą
upę įverk į tiltą

uogų saldumo knygos
eiki medaus atversti
puslapiai tartum stygos
– – – peršti

gatvės kažkur į šalį
šešios devynios jūros
dalgiai šienavę žaltį
kirsti gebą figūros

šimtas taškų ir vienas
tavo tikrasis taškas
piršto primygtos vietos
kas aš kas aš kas aš kas

pasroviui

šita upė sekli lyg pramogos
čia net valčiai nereikia inkaro
bet kol miegas ištrūks iš nemigos
pamėgink man priverkti gintaro

nes nėra tolumoj voratinklio
kuriuo kiltų žuvis į debesį
ir link drėgno mėnulio ratilo
lekia upė šviesa nustebusi

tarsi peilio metalas baigtųsi
nugaląstas į duonos kepalus
šiąnakt nieko aštraus bet baidosi
upė irklo lyg rytų gabalus

atspindžių su žvaigždėm bei varnomis
su pakrančių gamta supuvusia
ir mes upėj lyg seilės vartomės
ir sublyksim ne toly – spjūviuose

šita upė ilga lyg verpalas
eina valandos vis po dvyliką
ir kol truks šis plaukimas varganas
lyra liaukis nutilki lyrika

1999 07 25

kažką sakiau galvojai

kažką sakiau galvojai jog tik pusto
jog šitaip klysta vien tik sniego gūsiai
vėl sakinys nebuvo palankus tau
ir tu likai kitoj skliaustelių pusėj

kažką vartei aš klausiau ką vartai tu
nes puslapiai tarp tavo pirštų sverdi
kažkas negero tolo tavo veidu
ir vėl norėjos jį žeme užberti

tave ištirpdė tau neskirtos formos
taip sniegas atkartoja sodų kriaušes
kalbos nebuvo ji lyg priešas fortuos
iš lėto virto šaudmenim ir griaučiais

ir vis dėlto tu kviesti nesiliovei
dar kartą į save tartum į karą
manęs pritrūks žinojau šiai kelionei
ir nežinau kodėl man buvo gera

2001 05 10

keleivis

su rožėmis prie „Astros“
su frezijom prie „Tulpės“
lyg įrašas rejestruos
lyg juodos padų dulkės

ištaręs neišgirdęs
trim pirštais pro rankoves
alėja Laisvės kirtęs
visų žmonių vergoves

pro Soborą ne maldai
pro kapines ne mirčiai
pakrančių žolės – meldai
laimėtos kortos – kirčiai

merginos naktį baltos
naktis juoda kaip katės
dvi akys kilo kaltos
tačiau nematė – matės

ir peilių ašmens šipo
ir žirklės puošė plaukus
kol jo žvaigždė sužibo
ties langu atsiklaupus

mėnesiena

suskils tavo valandos aštrios minutės briaunas
galąs tau į riešą ir Dievas bus vienas trise
ir medžiai į vakarą lapą po lapo sumes
juodi bei pabodę lyg purvas tau panagėse

kaip žvilgančios žuvys pakliuvę tinklainėn akių
stalai ims blaškytis ir taurės jų pieną išlies
duris atidaręs palauk ubagų ar vagių
ir jie gal ateis pasėdės tačiau nieko nelies

nes šiąnakt atrodo kad nieko neliko name
jau viską išmėtei ir niekad nebesupirkai
juk tu nebe tas ir šią naktį tu trys viename:
tava tuštuma tavo valandos ir ubagai

kažkur atminty dar sublyksi kažkas ką matei
lenkiesi ties tuo lyg ties aukso maža skrynuke
bandai atrakinti ir sunkūs mėnulio skutai
nukritę į miestą kūrena jį tavo lange

1997 04 06

balandis

rūdijančiai plunksnai pavasaris papila tušo
iš atversto puslapio veržiasi veriantis vėjas
toks jausmas tarytum krūtinėje plaučiai sudužo
ir grūstu stiklu bekvėpuodamas pjaustai trachėjas

nuplėšytos plombos nuo varnų pajuodusios nišos
jau žemė pajuto spyruoklišką virpulį javo
ir sniegas netikras kaip užvakarykštės afišos
kažkas jį prie gatvių šiek tiek per ilgam priklijavo

ranka guls į ranką – neklausdamas kur tave vedas
patrauksi pakrantėn priglundančion jaukiai prie kelių
ten stumdysis upėj suskilęs į skiemenis ledas
ir antys pypsės tarsi daug telefonų ragelių

dar medžiai nuogi dar nė lapo pridengti jų gėdai
neklausi kodėl – viskas bus neįmanomai aišku
kai saulė nustebins išnirusi taip netikėtai
nelyg adresatas tau šviečiantis degančiu laišku

štai oro varžytinės – celsijus kyla ir kyla
suglamžytos nosinės – niekas į jas nebečiaudi
ištįsęs šešėlis tvirtai tau prie batų prisvyla
ir liejasi lietūs ir jo nebegali nuplauti

✷ ✷ ✷

taurūs erzacai eilės
laikrodis ties riba
kam tau dailiausios dailės
arba

kam tų gražių paviršių
negi tik jų užteks
kas tau raides nuo pirštų
pridegs

štai dar kažkas gyvena
kitapus tam name
liaukimės žaidę meną
eime

ten jau visi už stalo
siunčia kažką ratu
kas jų dienas sudaro?
ne tu

juos tu ir vėl pamiršęs
tau jų dienų mažai
tu sau žaidi paviršiais –
rašai

2002 07 08

vandens žaislai

subridę į miestą žiebias stikliniai namų tinklai
regi jų nebylų grobį blykčiojant pro akis
tik skveruos dar verpia erdvę pūslėti vandens žaislai
ir beria lapus į srovę vėlyvas lapų vagis

dar rodos yra kur eiti daugybė erdvės kiemuos
fasadai netruks atverti visiems ir visas duris
tik trys šimtai ligi jūros trys mėnesiai lig žiemos
trys puslapiai ligi galo ir tu jau matai – tik trys

dar rodos kur nors nueitum bet niekad ten nebuvai
ar tau dar kas šiandien leistų jaukintis naujas vietas
antai restoranuos linksma ir muzika ten gyvai
bet vos tau įėjus kreša į pauzes ir į natas

štai baigiasi tavo tekstai veik viską juose žinai
ant priekalo kalviai kala jiems paskutines raides
bet gal dar prieisi vietų kur niekad ar nedažnai
gal nuostaba virtęs žingsnis tave vėl pradės ir tęs

gal tau net nereikia miesto gal viską turi namuos
kur sunkios kaip akmens knygos sugulusios ant stalų
klausysies kaip tavo laikas iš lėto tave rimuos
ir bus tavo mintys lengvos kaip srovės vandens žaislų

2001 07 05

fotografija

viens kitu mes iš tolo puošėmės
pasišvietę rastais žvakigaliais
aš baltuosiu lyg tavo nosinės
užrakintas tavais raktikauliais

palei langus plaukys fantastiniai
vakarai kuriuose netilpom mes
o pro plaukus švytės du sklastymai
ir juos gaudysim lūpų kilpomis

ir iškris iš praverto sakinio
nutylėti tavi veiksmažodžiai
gal jau laikas tačiau – neraginu
gal pamiršiu tačiau – tik pažinčiai

kelios naktys ir jau – užaugome
jau abu siekiam žemę kojomis
viens nuo kito save dar saugome
lyg dienas kuriose kartojamės

ir kažkas iš to kyla siejasi
tyliai tampa kažkuo nekintamu
kaip inkliuzų vabzdžiai muziejuose
nebegalim suskaldyt gintaro

štai tik fotosprogmuo momentinis
ir į ryto minutę leisgyvę
mudu krintam ir mums ties mentimis
parašiutai kurių – neskleiskime

1996 05 16, 01.55

švintant

užmigom tarsi ant pūko nubudome ant skardos
po langu kažkas stovėjo kvepėdamas ledinuku
keisti tavo tamsūs rūbai juos atėmei iš gamtos
rengiesi lyg slystum lapais lyg leistumeisi taku

tolyn kur nėra nė ženklo nė žiburio ten nėra
tik dvi jau atvėsę strėlės nukritę ties taikiniais
atrodo jog visos dienos pavirtusios šia para
pas mus pasidėjo daiktus ir stovi ir niekur neis

jau kloja atsargią šviesą ties langu aušros tarnai
ir šnervėms praeivių orą pumpuoja iš taip aukštai
bet niekas kitaip nei vakar: nejau nežinai? žinai
ir man per pigu kartoti: nejau nematai? matai

ir visko tau rodos tampa daugiau negu buvo čia
ir tamsūs lyg vandens rūbai susigeria į tave
ir žiūrime viens į kitą ir tai dar tiktai pradžia
lyg dvi užsinėrusios kilpos artėtų viena virve

2002 08 12

tavo kambarys. išėjimas

už durų vėl tai kas dar vakar nutrūko ir baigės
sniegai įsisnigę lietus konvertuotas į ledą
baruos bąla vynas ir viešbučius nešasi sraigės
pro žingsnį sukarpančią klaikią klevų kolonadą

tik juodas žmogus lipa stogu į kamino dūmus
primindamas Hoffmanną Uhlandą Poe bei Novalį
ir vaikiškos nuotraukos žvelgia lig šiol iš veidų mūs
tačiau kaip ir šis kambarys jų išsaugot negali

žinau iš to kambario nuolat reikės man išeiti
kažkas ten ir vėlei man bus užgyvenęs tik parą
po to pro duris – tartum balsas pargrįžtų į raidę
kur juodas žmogus lips iš knygos į kamino garą

girdėjau yra kambarių dedamų mums į kelią –
lyg sraigės jų viešbučius ar vandenynai jų žuvį
taip neščiaus tave ir pasukus į mano gatvelę
tu būtum kartu tačiau džiaugčiausi jog neįžiūri

tavęs nuo stogų iš langų neįskaito iš lūpų
kažkas kam neskirta kas vogtų mus vieną iš kito
taip liktume dviese prie savo skirtingų staliukų
ir niekas nekiltų many nes juk niekas nekrito

ruduo

nuo gamtos nukrypę paukščiai atsispindi stikluose
ir ledinis lauko oras stovi ties pravertu langu
ir be garso dega medžiai lyg paklydusi dvasia
gaisras leidžias ir pro lają properšos nuleidžia dangų

bet regi ne juodą skliautą o jo keturias kertes
kuriose suskyla žvilgsnis į nordostą bei nordvestą
antras mėnuo laikas žaidžia valandas ir minutes
kol pabyra ciferblatais tarsi barbarai po miestą

peleninės miesto akys pasilenkę virš tėkmės
žiūri kaip vanduo joms šoka apie aistrą kur jau gęsta
greit juodi kamienų kryžiai aname krante laimės
šią raudoną būgnų saulę dailiai debesio nukąstą

taip toli nuo geležies kad nesigirdi traukinių
nors visi atrodo grūdas nesibaigiančiuos peronuos
saulės blyksniai ritas upės vandeniu geležiniu
lyg įkaitę kreivos vinys ar einą į gelmę grotos

štai mieste suskaldo tamsą į apylygius skutus
statmenos žibintų ugnys kaip kardai kavaleristų
ir minutės baigia žaisti ciferblatuose metus
ir gamta neranda paukščių kad juose kur nors išskristų

2000 10 20

dvyliktas

[illegible]

…ujo eitų metai nesibaigdami Kalėdom
…ū jų būtų svaigūs ir jų skambimai gilūs

…om tą vyną. Tebes klandau
…erdvėje ir negaliu eiti
…p ir pasimato, kad
… ir poezija ne iš sadą, dėriną.
… Nors dabar – puiki…

2005. 01. 24 apie 4^{00}

…ėmo 1 puslapyni. Įdomu, ką parašys interne-
…entatoriai. Daug kam labai negailestingi, nors
… pagrįstų nuomonių.
…dar Weizenbier, ir vyno, porą val. laiko. Kai
… vėl gultis vėliau – iš minčių atsiranda, ir telefo…
…raitkai, ant kurių telefo kitos pusės aš rašau.

švininiai lyg burės pripildytos pilko lietaus
ir skaidrūs lyg metai kurių dar praeiti nespėta
jie plaukia link tikslo ar šiaip kažin ko neartaus
kas niekad netilpo į kryptį ir laiką ir vietą

kaip oro kasyklos kur kasame savo sapnus
jie nyra į jūrą anapus tykių horizontų
ir vėjas juos lydi paniręs į kirų sparnus
ir vandens jų atspindžius neša ton pusėn kurion tu

nėsyk nekeliavęs ji tau dar toliau nei toli
tad slėpki akis prisidėjęs prie antakių ranką
jie plaukia lyg švinas dangum begaliniai keli
ir viskas dar čia tačiau tau jau kažko neužtenka

lyg svetimas eitų į paliktus tavo namus
dalintis ir džiaugtis viskuo kas tik tau buvo skirta
nors tai tiktai debesys bet jų artumas ramus
baisiau už metus kai dar nieko nebuvo patirta

jie srūva kaip kraujas jie leidžiasi gyslom žemyn
susirenka saulę nuo bokštų bei medžių viršūnių
ir daužomas žingsnių tu sunkiai grįžti kambarin
ir vėl iki ryto renki savo tūkstantį šukių

2003 08 11

budintis

jau budo namai troleibusai pažino elektrą
iš ryto kavinių pasklido jų turkiškas garas
ir saulė tekėjo švari lyg *poesis electa*
lyg radijo šunys kelissyk sulojo gitaros

ir bronzinis klasikas vilkosi bronzinį paltą
aukštai ant granito stovėjo jo bronziniai batai
prieš valdišką pastatą skiesdamos nuobodžio spalvą
prasiskleidė tulpės raudonos lyg falsifikatai

iš medžių išdužę padangėmis pylėsi varnos
sparnais kaip stiklais įsipjovę į ryto peizažą
ir žmonės jau kėlėsi malėsi priegatvių vartuos
minkšti lyg pagalviai jau ėjo kur kelias juos neša

jų lūpos kvepėjo kakavomis bei sumuštiniais
švarkų atlapuos spuro smulkios ženkliukų skylutės
ir akys didėjo nubėgdamos darbo megztiniais
jie tolo tvirti tarsi niekad neskęsiančios plūdės

ir saulė juos rijo ir varvino tauką ir tuko
ir mėnuo jiems metė po kojom rugsėjį ir spalį
atrodė kad girdis daugybė mažų dviratukų
taip vėrėsi durys į šį kalendoriaus lapelį

štai kirtus baltaisiais diena savo įžangą baigia
ji viską surinks tarsi nuorūkas miklūs šlavėjai
jau eisi miegoti lyg Dievas kurio nebereikia
nes baigės naktis kurią visą prie lango stovėjai

2005 05 18, 03.22

karštis

diena iš kambarių ištraukė orą
elektrošvirkštais pro akis rozečių
ir kraujas kilo glembančia aorta
ir nešė karštį ant plonyčių iečių

ties miesto bortais lydėsi asfaltas
varvėjo varis nuo bažnyčių kryžių
kreida užbrėžtas horizontas baltas
sugėlė raineles lyg spiečius bičių

švytėjo akmens įkalti į molį
nelyg volframas plieskiančių lempučių
taip švyti tai ko dar ar jau nemoki
taip švilpia kaulai gyjantys po lūžių

diena kada drabužiai tampa sunkūs
o smėlis lengvas duobkasio kastuvui
visi mes tarsi kokaino siuntos
gulėjom paruošti ilgam atstumui

tik penktą rytą debesys į dangų
įspaudė lietų lyg į pasą vizą
jis krito mums ant popierinių rankų
jį popierinėm lūpom gėrėm: visą

2005 07 11, 03.31

secesija

veidrodžių stiklinis aidas tavo žingsnį atkartoja
kai žengi kilimais menių lyg baltais ekranais kino
ir nešies raktus kišenėj kaip medinis žirgas Trojį
nes už durų daros durys kurias žingsniai atrakino

kuo toliau nuo gatvės prasto tau beverčio spalio molio
nuo beprasmių parduotuvių ir bendravimo seilėto
nuo sotaus mėnulio nulio ir karčių žvaigždžių virš molo
nuo dienų dievų ir datų besidėstančių lyg lego

kaip laiku orkestras strykais perpjauna pasaulį seną
ir žengi kur naują šviesą skleidžia damų diademos
šičia žmonės šitaip šoka jog atrodytų – gyvena
o šmaikščiausių žodžių karšty nebespėja degti temos

laikrodžiai suspaudė laiką sidabriniuos jų dangčiukuos
ir ant žalio stalo milo krinta vis nauji valetai
pusbalsiu sau čeža šilkas ir plaukais nuslysta šukos
veidrodžių stiklinis aidas tai kartoja pakylėtai

kai raudonas Reino vynas tavo kraujy ima bręsti
nugara nubėga bangos tankios lyg per kailį tigro
kaip šią adatą šį mirksnį pasisavinus pratęsti
kaip save palikti tokį atsiskyrusį nuo tikro

sunkios tarsi drėgnos bitės gausios poros menėj sukos
atkartotos atvirukuos – jų kraštai nuo metų ardės
na ir ko čia lioveis kurti? baigės tušas tušinukuos?
ir kodėl tau spalvos ryškios tik tada kai tu – bevertis

2003 08 15

senas karalius

suėdė rūdys karaliaus pilies duris
bet jis šypsojos lyg nuosavas juokdarys

netroško nieko be dulkių ir atminties
kurioj gyveno ir mokės kitų mirties

kanopų kirčiai bei būgnų smagi risčia
seniai jau baigės pavirtus tiesiog valdžia

kur tenka gūžtis nuo protėvių bei stabų
nes teka kraujas jo gyslom iš jų kapų

karalius tyli nustojęs tikėt žodžiu
pavargo stiklas nuo šimtmečių atspindžių

sukris į vyną juodi ir balti nuodai
ir nesuprasi – užsnūdai ar nubudai

ir liausis dvaro gyvenimas negražus
bet štai iš karo – kažkas kas galvojai žus

o taip norėjai nustoti visų gyvų
kad grįžtų kraujas atgal į kapus tėvų

o taip tikėjais užgesti tuščiam dvare
bet grįžta sūnūs nežuvę šitam kare

2003 08 14

praeivis

jis išeis iš namų ir lyg fleitos jam švilptels varteliai
jis dėvės drabužius kurie jo neišskirs iš kitų
ir nebus pavardės nei vienoj aptiktoj jo kortelėj
nei kitų duomenų – jis gyvens visiškai ne raštu

jisai leisis gatve kur nupjaustytas kelkraščio klevas
jam numes tris lapus jis į juos tris kartus pažiūrės
greitai vasara baigsis o niekur jis dar nekeliavęs
ir be to jis žinąs jog lis lietūs o lapai byrės

parduotuvėse bus to paties ko prieš tūkstantį metų
vaiskiai blizganti folija puoš pakelių vitrinas
žmonės laikraščius nešis lyg neštų į avilius medų
tačiau jam to nereiks – jisai viską turįs ir žinąs

atsisės po medžiu kažkas griaudės virš gretimo miesto
tačiau kam įdomu kas ten daros virš mums gretimų
jis žiūrės kaip diena įprastinį gyvenimą dėsto
ji tokia kaip tada kai dar buvo saugu bei ramu

ir tada prasilenksim skirtinguos keliuos nesutilpę
aš pažvelgsiu į jį ir pamiršiu kuris mūsų aš
ir šypsodamas grįšiu namo kur varteliai man švilpia
ir naktis neateis nes jau nieko daugiau neatneš

2003 08 19

atrakcionai

asimetriški arkliukai juos ratu per parką nešas
o pigi pašvaistė tartum išsitepus jų krauju
taip arti tas trumpas mirksnis kai pasaulis tampa mažas
ir maži pasaulio žmonės ieško pojūčių naujų

kažkas kelia juos į dangų ir į vandenis nardina
labirintuose įsiūlo butaforines duris
kaip teatro personažai nors ir nieko nevaidina
jie savęs prarasti lekia lyg į Nemuną Neris

reikia kad nors kas nutiktų nes pasaulis tampa prastas
kad į galvą trenktų šviesos ir tiktai po to tamsa
ir todėl čia verda aistros nenuspėjamos lyg paštas
ir visų lenktynių prizai čia pakeičiami trasa

taikiniuosna krinta strėlės tigrai gūžiasi nuo rimbo
ir išmokytos papūgos jaukiai čiauška apie tai
kad netroškot šito parko bet jį jums vis tiek išrinko
juk čionai garsiau nei girdis bei ryškiau negu matai

štai ir tau savi žaidimai akys dvigubos kaip girto
nuo visų pasaulio kortų nugarėlėm atsuktų
stabteli pavargęs jambas tarsi jam laidus nukirpo
nes tu juo kaip karuselėm – vis ratu

2003 08 19

gal

gal gera nebūti
bet būti taip noris jei būnas
juk lieka ir budi
gerasis mūs metas išbūtas

gal gera nespėti
į kokią strateginę stotį
tik tyliai stovėti
su laikrodžiais laiko nustoti

kalbėti iš lėto
kad sakinio nieks neištvertų
daugiau nutylėto
daugiau pastatyto už vartų

tik sambrėška suodžių
tik linijos dylančioj saujoj
tik tarpai tarp žodžių
apsaugantys kiek nuo pasaulio

2005 05 19, 01.37

vėjas. atviras langas

ateina medžiai augti kambariuos
sulipt pro langus lają kreipt į šviesą
kelių lempučių namo viduriuos
o namo plaučiams pūsti savo vėsą

palangių dulkės žiedlapiai tušti
lyg miesto aikštė atviras šis namas
atrodo šitaip dyla atminty
ir vakarykštės televizijų programos

kas šiandien švilpia stogo stagaruos?
kas be lumzdelio šitaip drasko lūpas?
išpūtęs mėnesio skliaustelį vakaruos
nelyg bures kurioms kiekvienas mūs – Kolumbas

2003 08 15

diena kaip kitos

diena iškrito iš dienų dėžutės
sausai suskambus lyg tuščia tara
ir manyje vis blėso tarsi žudės
kol tapo nesvarbi ir netikra

gamta dar liejo lietų sau į parkus
aš jos ženklų atspėti nebandžiau
tačiau mačiau jog ši diena pavargus
jai noris kad gyventume greičiau

tyli diena kuriai nėra kas veikti
pro valandas jai sunktis per sunku
iš jos aš mokiaus pokalbių nebaigti
ir ligi taško nerašyt laiškų

lentynų knygos puslapius galando
kad pjaustytų paseilintus pirštus
bet jeigu kam tiesiog užtenka lango
kam žvelgti į pasaulį pro raštus

taip užmiršau Sofoklį ir Stendhalį
ir tuos žodžius kur jiems kadais sakiau
net praeivius praeinančius pro šalį
nelyg raides iš gatvių išbraukiau

ir tirštos dulkės leidosi ant stalo
lyg dumblas į nuskendusias pilis
atrodė ši diena neturi galo
ji baigsis tiktai kai manęs neliks

bandžiau greičiau prarasti tai kas mano
gyvenimus kurių esu suma
grąžinti laikui laiko menui – meno
ir likti tuščias tarsi reklama

ir jau atrodė nebėra kas žino
mane dar esant mano kambary
jau viską išbarsčiau bet sugrąžino
kaip atspindį atgal diena žiauri

ji leidos manimi lyg siūlas žvakės
iškėlęs ugnį juodame delne
kol paskutiniai lietlašiai kaip vagys
man parnešė išgrobstytą mane

2004 10 22, 02.05

o prieš tai

neatradęs ko klausčiau ar verta šį vakarą tęsti
aš guliausi miegoti nors trūko man miego jėgų
iš po sofos dar švietė kažkas nesuspėjęs užgesti
aš buvau jo šešėlis ir nuošimtis jo pinigų

o prieš tai kaip senelė kur kojinei pasaką seka
užrašiau jog sėdėjau siauram lyg pastraipa mieste
ir stebėjau kaip miesto vabzdžiai miesto žvakėse dega
skutinėdamas smiliumi nuostabą savo veide

dar prieš tai sugrįžau iš to miesto lyg puslapis balto
ten yra du stalai prie kurių aš kažką gyvenau
ir buvau su kitais ir tik vienas klausiau savo balso
nes kalbėjau šį tą ką tik vienas ko gero žinau

o prieš tai buvo paštas man atsiuntė laišką ir knygą
neregėtai spalvotu truputį kvailu viršeliu
nežinojau jog tai – jau ir viskas kas tądien įvyko
nes dar leidaus į miestą eilutėmis miesto kelių

man atrodė sutiksiu draugų kur pabėgo iš cirko
kur prieš tai rijo ugnį ir degė jų lūpų kraštai
tačiau švarko kišenėje tyliai man laiškas suvirpo
ir skaičiau jį ilgai netikėjau aš juo o prieš tai?

o prieš tai buvo saulės ir langas nuo jos buvo girtas
matės mūrytos plytos – nuzulintas miesto skiemuo
o prieš tai nubudau tada rytas atrodė man tvirtas
ir maniau jog diena šįsyk bus tobula lyg akmuo

2003 08 12

poetai

kažkas jiems rikiuoja žodžius ir metaforas kuria
ir žirklėm sugnybęs jiems atneša lašą vandens
jie tarsi nemato kur eina ir kur atsidūrę
suplosi delnais – jie pranyks ir nebesivaidens

kažkur viršum parkų jiems švyti raudonos kepurės
į dangų paleistos dar dvidešimt amžių prieš juos
papūsk į pirštus ir tie pirštai tebus tavo burės
nuleiski žemyn ir jie dvidešimt amžių kraujuos

pasaulis juos paėmė ir kol atgal negrąžino
jie tarsi nežino kad kito pasaulio nėra
nelyg angelai beklausą savo plunksnų ošimo
jie mokosi džiaugtis erdve tobulai netikra

rodyklių šešėliai nubraukia jų laikrodžių dulkes
ir matosi laikas einąs kiek lėčiau nei prieš tai
kadais jie kalbėjo ir kalbos atrodė per smulkios
dar šnekant nubrizgo lyg skaitomų knygų kraštai

ir baigėsi temos jei jų apskritai kada būta
nes jeigu kas buvo tas niekad jau nebesibaigs
miegos tavyje tarsi didelis miegantis Buda
o kartais nubus nors tiksliau pasakytum: pasveiks

ir jie vis dar laukia lyg tritomių dulkės lentynoj
trumpų pasveikimų nuo savo ligotos tylos
kažkas jiems dar atveria tai ko ir pats nepažino
ką dar tik pažins jų sugaudytoj saujoj miglos

2004 04 07

taip mano drauge

gal ir taip mano drauge – rašai eiles
        o geriau prie šio stalo sėdėtai
pripėduoto popieriaus į valias
bet ar jam sutverti poetai

nebėra jau svarbu ar rašai gerai
        ne vien eilės tave sukūrė
taip retai tepasišnekam atvirai
        kai ne vėjas svarbus o burė

jau visai nebaisus banalus skiemuo
        iš tavęs (iš manęs) ištrūkęs
juk esi (esu) nuolankus piemuo
        ne padangės avių o upės

filosofą palikusios ties krantu
        prie sukiužusios geldos (statinės)
taip retai tepasišnekam vienu du
        vis daugiau vienišos degtinės

2002 08 13

vaisiai

nežinia kas šiandien mumyse subręs
vakaras per petį žiūri mums į vyną
ir kabliukais pirštų gaudome taures
te drėgna vėsa jų mus ir vėl gaivina

o diena kaip kitos – žuvusi žuvis –
prieš daugybę metų šias taures pakėlėm
nežinia kas šiandien mumyse įvyks
sėdint susilietus žvilgsnių skiauterėlėm

šiuo stalu lyg valtim tolstam nuo žmonių
belsdami į bortą taškas pauzė taškas
surūdijo spynos mūsų šulinių
kur į tamsą laša mūsų žvakių vaškas

ir dažniausiai painūs pokalbių skutai
iš kurių klijuojam sau po naują veidą
tarsi blogą kortą siųsdami kaltai
kiekvienam po taurę karčią tartum klaidą

taip giliai mūs lobiai rankom užkasti
suvarpyti dulkių iššautų iš šiaudo
ir subręsta vaisiai mumyse keisti
ir be garso krinta ten kur nieks negaudo

2005 06 07, 04.07

aštuonios trisdešimt

ko tu čia su tuo Gershwinu a?
ne diena o ***magie noire***

nesuspėjau nulipti nuo savo sapnų dramblių –
kambary jau tu ir be galo garsus ***in blue***

o po to kava bus jos nei neužsakiau
gal aš tebemiegu gal sapne aš ilgai verkiau

ir nekišk man Keatso nieko aš neskaitau
galvoje dvi pauzės kurias dedikuoju tau

telefonai tyli užspringę skutais dienos
gal ką nors išmetus? tave? žodžius iš dainos?

nesuspėjau likti savo sapne saugus
vėl man kelt nuo žemės kaip duoną bučiuot draugus?

tegu džiūva pūva pelija anam krante
– – – ate!

štai juodais klavišais vaikšto kieme žiema
vėl kažką mezgi tu? vėl tu kažkam mama?

tiek jau to dar migsiu sapnas mane nukirps
te klavišai kritę ant sniego tirps

uždažysiu baltai kol galiu
in blue

2004 10 22

parafrazė

dvi alyvos į viršų rangos
ant šakų kreši sniegas tirštas
tamsoje jos lyg mano rankos
panardintais į pieną pirštais

o kažkas visą naktį purto
šitą kiemą kuriam stovėjau
štai ore tebedvi suspurdo
plikos šakos (na kam tu vėjau?)

vėl juodi mano rankų griaučiai
ištiesti tuštumon kur švinta
ir aš stoviu kaip medžiai graudžiai
kaip George prieš metų šimtą

2006 02 02–14

įstriži žiburiai

šiąnakt miestą delčia
rašo klaidingai
rodos eitai iš čia
vietoje dingtai
jau beveik ne balsu
tylą praskyręs
taip toli nuo visų
tarsi numiręs

kad ranka krisdama
guolį taisytų
bet kol keisis tema
dar paklausyk tu
ligi pusės antros
rūkantis drauge
lyg spyna iš kurios
raktą ištraukė

štai kažkas negražus
gatvėm prabėgo
ir viršelių dažus
bėrė ant sniego
tu kirpai iš skardos
rožę po rožės
laukei kol pakartos
geležį drožlės

šitas paštas ne tau
čia jis per klaidą
tik ištarki: matau
vietą bei laiką
užklijuotam voke
viskas kas mano
taip ir tu tam laike
gramas urano

tarsi scenos dėžėj
kyšančios vinys
tavo sielos plyšiai
miestas naktinis
cigaretės migla
kyla iš lėto
jeigu būtum sala
kas beužlietų

prisitrauki arčiau
laiką bei vietą
kartą mirsim tačiau
visgi tik vieną
mes po vieną kariai
krisim į žolę
įstriži žiburiai
sniegą kryžiuoja

2005 03 07, 03.00

sapnai

visi jūs miegat ir jūs miegas girdis
pramušęs sienoj apskritas skyles
ir į jūs galvas leidžias ne svirtys –
salsvi sapnai lyg bitės į gėles

diena jūs kraujy skaidulomis skaidos
sapnuojat kuo netapote joje
ji jums tėra tik nuolaidos ir klaidos
ir netikra ir padirbta svaja

todėl atrodo jog didžiuliai stovit
tarpuvartėse miestų iš kurių
žaidėjo rankos dėsto jums tikrovę
grindų bei lubų sienų keturių

štai tarp tų sienų jūs sapnuojat žuvį
nuo jūrų druskos vaiskią lyg langai
ir apverstuos žiūronuose įžiūrit
kaip tolsta metų keturi laikai

jūs vis dar čia tik to dabar nežinot
nei praeities dabar nei dabarties
lyg baigiantis išblėsti gurkšnis džino
šis svaigulys mokina jus mirties

2004 11 02, 02.20

rogės

vėl kažkas sujungė daiktus ir tave tarp jų uždarė
gal tik dienai ar sekundei – nežinia kiek laiko duota
o paskui prie lūpų pirštas: tau kažką per tyliai tarė
trūko nors trumpiausio teksto kad raidė įžiebtų protą

ir į skardą mušė lašas tau prikėlęs tavo kiemą
ir lange lietaus laptopuos blėso jo skysti kristalai
o kažkur toli už miesto rogės pjaustė šėmą žiemą
ir jų provėžos žibėjo lyg spalvotieji metalai

gal dėl to kad spaudė speigas lyg ledu daiktų paviršiais
slydo žvilgsnis nesuskubęs jų slaptų vardų atspėti
su žuvim pilvais į viršų ar žemyn su kortų kirčiais
tu kilai ir vėlei leidais nesiliaudamas trupėti

į visus tau duotus daiktus į knygas į tai kuo tapo
tavo artimiausi žmonės įpročiai bei baltas vynas
jie visi jau atitolę lyg minia nuo seno stabo
ir visai kitokios erdvės tavimi dabar svaiginas

jos aplink sudėsto daiktus kad jų trauką nugalėtum
iš gerklės kad šautų kraujas kartais iš gelmių iškilus
ir iš naujo eitų metai nesibaigdami Kalėdom
ir nuodai jų būtų svaigūs ir jų įkandimai gilūs

bet iš ko save sukaupti ir iš ko save nugirsti
trūksta nors trumpiausio teksto nors trijų kirčiuotų
žodžių
tau per tyliai juos pasakė ir dabar lengviau pavirsti
avimi kur laižo druską nuo baltų žiemos paklodžių

lašas pramuša stak skardą ir tamsa į kiemą sunkias
siluetai medžių daros efemeriški kaip eilės
bet kažkur dar blyksi rogės ir šita šviesa apsunkęs
įkandin vėžėm jų bėgi tartum išgaląstais peiliais

2005 01 24, 04.00

tekstilė

mezginiai nėriniai vąšelis blyksinti jo styga
begalinių kelionių šalys apskritos kaip saga

tolimųjų miestų tekstilės kryžkelių virbalai
fiordų lūžiai Luaros pilys mūs atrasti žaislai

ar abu ar po vieną tykiai glamžydami planus
visada mes kažkur išvykę – keturis sezonus

milijonai molinių plytų užmūrijo mums akis
jei visi mus kely paliktų sektume paskui vagis

pro slapčiausias landas į vidų užtemdytą aklinai
ir jau niekad nebeišvytų žvakėm ginkluoti tarnai

kažkas ardo pasaulio kraštą siūlas laksto kraštu
mumyse jo taipogi mąžta – išnyksi tu

tik lankytų miestų alėjom lėks vorų nėriniai
ir žinosiu jog čia tylėjom lyg bažnyčių varpai seniai

jie kabojo virš mūsų rankų iškeltų tartum inkilai
kartais vien tiktai to užtenka kartais tenka aklai

krist ant žemės kaip klevo sėklai sukantis plokštele
mes priklausom ydingai sektai nes gale

mūsų bėgių nėra tramvajaus ir stotelė visai tuščia
dar tik tvinksnis gerosios valios ir iš čia

palydės šių kelių maestro nusišiepęs žvairai
tačiau liks mūs lankytų miestų gražūs seni skudurai

2005 07 13, 02.58

nieko

ir žinai kas man matos? antys
ir žinai ką jos veikia? kyla
čia jau viską esu išbandęs
čia daiktai vis dažniau nutyla

mano žingsnį išmoko takas
mano knygos nuo žvilgsnio blėsta
orą blaško lietaus atakos
negyvai užkapoję miestą

bet visi nukirsti dar eina
jų drabužiais vanduo kaip kraujas
ir vardai jų tvirti kaip kaina
ir jų pavardės kokios? kraupios

aš visus rodos čia patyriau
suguldžiau juos galvom į stotį
nes artėja kalnais bei giriom
traukinys kuriuo reiks važiuoti

ko tie medžiai lauke už lango
šitaip greit pro mane prabėgo
ar žinai kas man girdis? tango
ar žinai ką tai reiškia? nieko

2005 03 09, 02.15

tryliktas

ų eitų iš avialinijų: tokia
apmiai mesti nebegrįžta
saulis pamatytas lyg nesibaigiąs
ubiniai: tilper į traukinius
režamas: įstiklintas

ia vėl kas rytą lipdanti kas
ltį sudaužyta nes ~~buvo sudaužoma~~ kodėl dužo
tipri ~~kaip~~ tarsi pauksčio giesmė
dinė plaštaka ~~kaip~~ lyg ~~sta~~
~~ntai desinė lyg~~ į stalą atsirėmus į
etaldelnido suėstas kepenis: ~~kaip~~ į ~~puse~~ į aut
~~ištai iš jos nebeišauga~~
~~pirštų jai lyg neberei...~~
~~graži~~ GELEŽO nekyšo į ieorodiėnė diena
...ioras kad vėjo malūnėliai ~~vos~~
sisuktų uno veido: kaip atsisuktų saulėgrąžos
trumpas: kaip gurkšnis tuščio
1.24 3.20 Po sunkiai paribaigusio išgėrimo;

merginą lenkiasi su lėkšte o lyg
drumba joje tirpsta ~~metai~~
kas? drugeliai?
2006.01.07 4.38

Buvau LTV, kur diskutavome apie „griaunias" savo knygas.

iš žiūrėsi pusės plaukas

žaisti daiktų pavadinimais: statytis
ant stalo tuos kurie
prasideda pirmąja tavo vardo raide

: dėlioti iš daiktų tavo vardą

alsuoti drėgno šiaurinio šermukšnio kvapu – taip
kvepėdavo tavo kūnas

justi kaip alsavimas kinta kylant
sraigtiniais laiptais – panašiai alsuodavom
vienas į kito šnerves meilės
ar pykčio akimirkom

kitokių beveik neturėjom

kitokias atidavėme nustebusiems
mūsų istorijos liudininkams

likome lyg iškirpti iš grupinės nuotraukos
iškapoti iš kamėjų bei bareljefų

tačiau kol esi, tolimoji,
aš klumpu ant tavo vardo
raidžių: ir lyg sraigtiniais laiptais
jomis aš kopiu pas tave

į paukščių sukruvintą dangų

1994 12 02, 03.30

plunksnos ir pelenai

kas įrodytų jog esi? tavo laiškuos
delnu praskyręs sakinius terandu keletą
ore pakibusių plunksnų
tavo nuotraukose spalvoti kontūrai
kuriuos jau kadais išaugai

nesuvokiamai šneka žmonės tavo
mieste: jei buvo tokia kalba –
seniai išbluko apsemtų bibliotekų tomuos

susimaišė priebalsiai / žodžiai
tapo tylesni už daiktus

teberegiu žmones kuriuose nieko
neparašyta: už jų ne paslaptis
tiktai keletas ore pakibusių plunksnų

tavęs juose neradau: neatsispindėjai
nei vienoje jų nuodėmėj nei viena burna
tavęs netylėjo

: kas man tave pamatytų? kas pasiųstų tavęsp
virtines debesyne sudegančių ančių

plunksnas ir pelenus::: tik man miegant
stovi galvūgaly kraujo raudonumo akiniais
badai pirštu į mano pasenusius
klaidingus sapnus

1995 01 06

ko tik nori

ko tik nori: net bangas
išgalando aklai klupinėjantys vėjai
trečias mėnuo byra iš
įkypai įpjauto rudens

šūsnys monetų pakilo nuo dugno amforose
gal už jas nusipirksim sau dar po dieną
žuvų akyse aš mačiau besileidžiančius
mūsų Atėnus: po pinijom
po dresuoto marmuro kolonadom
nebeliko kur žaisti

kur užkasti seniai išvyniotų dienų
skudurus

ko tik nori: angaruose kybo
dirižabliai kažkas iš lauko
rakina suklususio namo duris ir naktis
džiūsta baltąja druska juodąja druska
po pianistų pirštais

1994 11 30

mano mama buvo iš sniego

neturiu net nuotraukos: balto
popieriaus juosta jos neapibėga

balso nepamenu: jei girdėjau
nebeatgaučiau iš daugybės
kitų burnų: kol jis pats
ateitų manęs atsiimti

sniegas? vanduo
: išlipame nepalikę jam
kontūrų / net atspindžius
po sekundės išjungiam

vanduo
atsiradęs iš mūsų troškulio

tarp knygos puslapių plaukai: ant
jos kartais dėjau nebereikalingą galvą

nebuvo nė peties (tai reiškia: trūko)
tik tiršti tirpstantys tekstai

: jie po vandeniu (gerokai
juodesni) aš po sniegu

1993 10 30 – 2006 06 10

nešuliai

valanda kai nieko nežinau: kažkas pasaulį
iš manęs išlaipino

jis liko šalikelėj stačiakampėse duobėse
nuo mano tuščių lagaminų

: kelias vis lenda po ratais / traiškau jį
metras po metro / nesu nei vienoj
jo jungiamų vietų

nieko nepasiėmiau /// nieko nesinešu
grimzdamas į patį kelio dugną
kur kažkas numetė du degančius degtukus

: kažkas galvojo – su žvake pro šalį keliausiu

bet ne! tai valanda kai nieko nežinau
nieko neėmiau: du kubai tamsos
mano tuščiuose lagaminuose

horizonto saulė tamsos nepažįsta / ten
ir spragtelsiu lagaminų spynelėm

kelias po ratais lyg malkos trakši

lagaminuos tamsa / susigūžus
/ išsigandusi savo svorio

2004 11 18, 14.39

skaitytojas

kažkas pro šalį nešės tuščiąja styga
į mane pasisukusią arfą: vėl man
teks ligi ryto skaityti: vėl

tiktai skaitymui manęs likę

tos lentynų knygos – nežinau
ar jų autoriai skaitė: jie ir taip dideli
juos kažkas per plačiai atlapojo

: aš irgi dabar rašyčiau / užsimerkęs /
neatsigręždamas / nestebėdamas
lyg veidrodėliuose atgal srūvančių šriftų

jusčiau kaip vyzdy mažėja
mano neužrašyto pasaulio

: tačiau tik skaitau
kiek jau knygų manyje dingo be pėdsakų
pilnos etažerės jų spalvotų išnarų

vis rečiau grįžtu
neužrašytas: nesupintas su kitu
: ne kitas

2005 12 27, 04.07

kvietimas

ta keista senutė: kasdien ji
ateina su rodos vis tuo pačiu
obuoliu / parneštas namo jis vėl pailsi

policininkas žiūri į laikrodį / taip: valandos
yra didžiausi mūsų vagys

vaikas žaidžia tuo kas iš tolo
– nukirstos katino ausys

: baisu man:

jie taip ir numirs nepradėję
man ką nors reikšti

: kodėl tad mane jie bando?

kodėl jie nėra iš knygos?

/// ir sykį jie sužiūra trise lyg
sakydami: eikš

mes duris tau atvėrėm / sunku
jas laikyti / vėjas

: ne
aš gal dar čia pasėdėsiu

2004 11 18, 15.02

✷ ✷ ✷

lik toliau: kam tau
mano kvapas::: laikau jį sau
jei būčiau ugnis jau savaime
būtum sustojus

bet kodėl? juk tai tik esencijos
lyg žengtum į ugnį medžius
ar akmenis – jie irgi
kaip aš / jie mano kvapą seniai sugėrė

nemokėdami sustoti ar atsitraukti

o tu stok: turiu ribą
kurią peržengus užsidegsi

ir bus per šviesu
perdaug visko toje šviesoje
nenorėsiu matyti

: teliks kiek šešėlio
jis tai kas ne tavo many surinks

kaip kadaise akmenys
medžiai

2004 06 23

niekur neis

monika nori riešutų (kinų kariai
sunkiai užveria vartus didžiojoje sienoje) du
tušti kevalai krinta į mano saują

šiandien šalta diena: saulė
blyksi lyg pačiūžų peiliai

knyga užsičiaupusiais puslapiais (jau
neprakalbinsiu) besijuokianti
monikos burna vyno taurėj – dvigubas
svaigulys (per

gobio dykumą arkliena nešasi ordą): ne

ji niekur neis (saulė pjausto lapus) ji
ant stalo blyksės šilko šlaunim
(lapai? kam jie dabar) dildele
krapštys varį iš panagių

(tai labai keistas varis) monika

ant stalo (kates įprasta
ten matyti) delnuos laiko blėstančių
poetų pilną tavo galvą (horizonte jau
kyla mongolų strėlės) lyg
ledinis dušas nuo lovos krinta

paklodės paklodės

1995 09 18, 05.50

✷ ✷ ✷

naktiniai debesys pasilenkę
žiūri pro mano langą
: vėl neateisi

turėčiau išpjauti save
iš tavęs kaip iš veidrodžio –
mane atvirkščią atkartoji / turėčiau

vėl iš naujo tau save pasiųsti

: bet ir vėl tavęs daugiau nei
būtų tau atėjus (kaip
moki save klastoti!) drėgnų
ančių pilni naktiniai debesys

kai švinta vėlai

ir kaukolėje ant pagalvės
pamažu užmiega mano smegenys

1995 11 13, 05.03

ką tik

o jeigu nieko neveikčiau? gal tada
laikas stotų ir jo liūdnumas liautųs

Hölderlinas pro savo bokšto langą šypsotųs
ir Baskervilių šuo ramiai sulaižytų ugnį

jei į nieką nežvelgčiau: neskubėčiau nieko
suvokti: gal kambariai kas rytą liautųs kartotis

į vamzdžius grįžtų kulkos ir džipų
benzinas vėl susigertų į gręžinius

: tu atsigręžtum duryse ir už tavęs
gatvėje nutiltų mašinos kregždės ore pakibtų

arbatos lašas ant fajanso pagautų šviesos
kurioje stovėtum žvelgdama akies ketvirčiu

aš nieko nekalbėčiau nieko negalvočiau
viskas kas mano – būtų jau padaryta

: bet! skaitomą knygą ką tik užverčiau
nebaigtą: taip ji prasitęs į rytojų

nešdamasi ir mus: ir lašas nusileis
puodeliu ir kregždės atkels vartus

už kurių ištirpsi: nors ką tik – ką tik
apleidai mano laiką nespėjusį

mumyse sustoti

2006 03 29, 01.43

d'artanjano butas

kažkoks d'Artanjano butas: stalas
čia be kojų lova be patalo lempa
– ką lempa argi tai lempa? šukės

pilnos plaukų lyg jomis šukuotasi: kas
dar skėsčioja ant palaikių vyrių ką vėjas
neranda į kur atverti: langą? baik tu

langai nereikalingi šitam nomadui: jurta
vaizdų veltinis šiapus ir anapus o štai
penkiacolė vinis ant kurios – kertam – kabinamas

balnas: gal net su kutais/varpeliais – maža
kas šaus į ir taip kiaurą galvą: jis ir žemėn
tesiremia savo špaga ne kojom: laukan

jį reikėtų neštis įvyniotą į laikraštį kaip
silkę – kitaip jis apsidairęs iškeliaus
besišypsodamas didelėn kepurėn padėjęs

prakeiktą savo galvą: jo indai skilę tad
geriam veik iš rieškučių: mano akyse jis: jo –
kuri nors niekaip nemirštančių ponių bonasjė

2006 04 16, 01.47

banalaus!

nė mėnulio nebėr: pusę nakties
jį trynė pro kažkur prasprūdę trintukai

pilka padangė lyg iš persiūtų
mano kostiumų

dabar ko nors banalaus!
paikiausių knygų bei muzikos
minčių kur jau tūkstantį kartų galvotos

: kad išsiverščiau visas išorėn
sutapčiau su savo paviršium: kad net
kraujas tekėtų šiapus odos

: bet kas čia šiapus belikę? vėl
nė mėnulio ir nė nakties
pasaulis per mažas man tilpti

štai cigaretė užgesusi rankoj
jį visą ir užgesina

2006 01 25, 04.28

girtuoklis

daiktai nuo žvilgsnio virpą lyg
vėjas eitų iš akiduobių: tokie
žvilgsniai mesti nebegrįžta

pasaulis pamatytas it nesibaigią
traukiniai: tilpęs į traukinius
: išvežamas: įstiklintas

valia kas rytą lipdanti kas naktį
sudaužyta (pats dužo? buvo įstiklinta?)
: stipri tarsi paukščio giesmė

medinė plaštaka lyg į stalą atsirėmus į
acetaldehido suėstas kepenis: ant
jų guli skystoji kasdienė duona

noras kad vėjo malūnėliai nusisuktų
nuo veido: kad atsisuktų saulėgrąžos
: trumpas: kaip gurkšnis tuščio

2006 04 24, 03.20

dvi valandos po

žiūrėkit: ji jau nejuda
ji šaltesnė už geležį – ta
kava jų paliktuos puodeliuos ji
(sunku ištarti) nereikalinga

jie ateina nedažnai: du tris
kartus bet kasmet (tą *kasmet*
irgi sunku ištarti) jie nejunta kaip
šaudau į jų kaktas: maži
mano arbaletai

tai nuolat kartojas: svečiai / jų
kava / katė praeinanti vidine kaimynų
palange /// tai verčia nustebus
suprasti: esu mirtingas

aš dar išeičiau: dar išsprūsčiau iš
tos akies kaip siūlas: dar nusipurtyčiau
šias garuojančių karuselių šventes – tačiau
debesų kvadratai užklojo skliautą: esu mirtingas *ergo*
faktiškai žuvęs

2005 01 13, 02.56

jaunieji

jauniausi yra drugeliai: su
kokia jėga jie dienai virpteli
didžiuliame savo mirties luite!

: galvoju kol jaunutė padavėja
abipus nesančios lėkštės man deda
pernelyg akivaizdžius įrankius

kasmet jos vis jaunesnės kasmet
jų oda vis toliau nuo mano rankų
pernelyg akivaizdžių lyg peilis / šakutė

: etruskų vaza kurią mačiau muziejuj
per blankiai apšviestą (lyg perlais) – ji nepažįsta
drugelių: net patys etruskai kadais jai tapo per smulkūs

vazai aš kasmet vis jaunesnis / ginasi
stiklu nuo mano familiarios artumos / kaip ir
aš savuoju nuo šio šiurpaus laikinumo:

mergina palinksta su lėkšte / lyg
druska joje tirpsta

kas? drugeliai?

2006 01 07, 04.38

keturioliktas

jutes jaučiuos lyg
...-šioj kavinėj
...agiai prižiūryta pribūta
i be lubeitų ir

čia yra net dramblių ir
ų norėdamas rastum – jis juk
...kavuselės (pipirų ant peilio
...- tačiau sako man ~~stinga~~ visad stigo)

praleisti man atlikusį
laiką (nereikalingą laiką?) ir su metais
ebelilės: bet kavinėj
ingai prižiūryta ir pribūta
uta sekundė mane saugo: sukesi
t dramblių (arkliukų)

27
4^{25}

ir pats nelaukiau

B. d.

pirmas

mes išgalvojom po šalį kiekvienai
šio pasaulio briaunai: kiekvienai
krypčiai mes visus jos kelius išmelavom

kiekvienas su savo gaubliu mes
sėdim *Trapaus punktyro* kavinėj
kur viskas smilksta greičiau nei degtų

mes parašėm po žodį kiekvienai
pauzei: kiekvieną raidę kirčiavom
kol sieliai vis plaukė mūs laikrodžiais

: kol jų ištakose nebeliko ką kirsti

antras

nieko neįmanoma sudėlioti iš
paukščių: jie nepaklusnūs jie
išsyk išardys tavo sielą

neįmanoma žaisti paukščiais: jei
jie būtų kauliukai – nė karto
nekristų šešetu

gal kas nors yra kada juos
atspėjęs / ar mokęsis jų metai
po metų: gal kas rado jų svorio centrą

: jie lyg akmenys: mūsų jie nesimokys

trečias

sniegas per naktį čia vėl nulipdys
visą Kauną: gatves bei tarpuvartes
tave grįžtantį su buteliu ugninio pieno

atvėrus langą jis šnypšdamas virs
į vidų: iš oro lipdys tavo baldus
tavo kavą bei pelenines: baltas

: ko gero jis baltas: atversi knygą
tada nulipdys dvi dešimtis tavo metų
tavo susmilkusius poetus: tavo dvitaškį:

iš ryto viskas ištirps (ir tu): ko gero jis juodas

ketvirtas

vagys gyvena medžiuose
kažkur po žieve drėgni
jų būstai: nė dulkės nė spindulio

jie vagia paukščius iš lizdų
jie susirenka kiaunes bei voveres
riešutai bei kerpės dingsta jų saujoj

vėjas nepalankus jiems: bijo
gūžiasi drevėse / per audrą rieda
viršūnėm lyg spalvoti biliardo žirniai

: kas tik nebyra iš jų kišenių

penktas

tad pasakyk man ką veikei
: kilnojai daiktus / senas ir naujas
jų vietas tavo delnas lyg laidas jungė

: ta keista srovė perkėlus knygą ar
obuolį / tas keistas kambario laikinumas
lyg daiktai ten būtų tik trumpam užėję

jie jau buvo pradėję tave pamiršti
ant stalų lentynų kur jie iš lėto
temo: tu pažadinai juos kaip gaisras

: kažkas juk taip ir tave atmerkė

šeštas

iš tuščiavidurių troleibusų jie
lipa: tuščiaviduriai
lyg drabužiai iš spintų

pabėriau jiems saują
spalvotų skiautelių: renka
parsinešę klijuoja ant lapų

vėliau jau ir patys
eidavo link manęs su
blyksnio baltumo popierium

: nuo jo šviesos akli

septintas

niūrus yra paminklų laikas: jie
tūkstantį metų tyli jie neapkenčia
miško: miškas juos vėl išduos

paminklų šaknys užverstos knygose
užbertos smulkiu paragrafų paraku
medžių šaknims erdvu ir lengva

medžiai nemoka laukti / naktimis
jie vaikšto po samanas ar plaukia
jūromis link paukščiams težinomų krantų

: tuomet paminklai sužiūra pro tavo langą

aštuntas

šiandien visi apsvaigę: rodos
juos suka kažkas ore
lyg lėkštes ant cirko lazdelių

šiandien visi erdvėj lyg
radijo ar teleprogramos
lyg žvėrys iš seno mito

nedrąsu užkalbinti / net žvilgsnis
juos galėtų įpjauti: jie tarsi
sukas ore ant plonų lazdelių

: žemė išsyk juos sudaužo

devintas

neškis mano pinigus: keisk
į bet ką: kryžiukus ir nuliukus
klases / kokį nors e2 – e4

jie vis tiek pigesni už viską
iš tavęs: tai kam man jų?
kam tos pilnos kišenės skaičių?

aš vis tiek juos bersiu pavėjui / leisiu
pasroviui sulankstęs laiveliais / iš monetų
nukalęs inkarus: imk nors tris

: už juos tris upes man pirksi

dešimtas

rodos tuoj pat išeitum ten kur
miega granitas: ar kur dūmai
tingiai kyla į viršų lyg jūros žolės

rodos išsyk: bet lieki čia pat
toksai pat: kažkas šion pusėn
tave per stipria ranka sviedė

tad sunerki pirštus ir paklusk
nejaukiems inercijos dėsniams: be tavęs
tavo mintys neturėtų pas ką ateiti

: pasiguosk – jos taipogi sensta ir miršta

vienuoliktas

šis vėjas veikiausiai iš Ispanijos: jis
neša ristūnų ašutus bei burių
skivytus: tolimais pusžaliais valgiais jis

kvepia / jis persmelkia mus / pro
burną mums muša į vidurius jis
tik vedas ir paklaidinti nedrįstų:

ruoškimės: dar trys dienos ir štai
mūs kieme rekonkista: ristūnų tabūnai
karavelių karavanai hidalgai

: tačiau jei iš kapų šitas vėjas

dvyliktas

reikia kažkaip paprasčiau nors gruodas
pasišiaušė pjūklais / vėjo vinys / klevuos
varnai lyg išdžiaustytos juodos pirštinės

: kiek paprasčiau: kad nesprogtų plaučiai
vientisas bei nesvarbus pasiektum tą kambarį
kur Sardanapalas dar tebežaidžia su savo vergėm

nuo vyno juodos jo lūpos / akys nuo
veidrodžių švyti: jis juokiasi veidrodžių šukėm
prikaltas: savo mirties inkliuzas: reikia kažkaip

paprasčiau per tą gruodą: tiesiog žėrėti

tryliktas

viską surišau į ryšelius: gėles
nuskyniau kad nemirtų pačios: iš
kortų malkos ištraukiau širdžių tūzą – nieko!

aš juk važiuoju Paryžiun: man reikia: bet niekas
to rodos nemato / nekviečia: patikrinau savo natas
išdėliojau eiles veidais į pasaulį – nieko!

nubudau anksčiau nei derėtų: iš spintos
ant sagų išriedėjo rūbai – nieko!
Paryžiuj vaikšto saulės bei mėnuliai

aš jų tamsioji pusė: gyvenu jų šešėliuos

keturioliktas

išėjus į miestą pilna žmonių didelėm
galvom: jie rita šunis ant plonų virvelių
jų duonoj tūkstančiai mažų skylučių

nieks jų darbų nenudirba: visada
užsiėmę tie žmonės: jei paskambinsi
jie sakys: rytoj // rytoj tu jau kitas

išeisi į miestą: gatvės jau pėdsakų
pilnos: lyg eitum per duoną
lyg druska ant jos kristų ir kristų

: lyg peilis pjautų nuo jos tavo kojas

penkioliktas

salsvas kraujas – jį turėtų gerti drugeliai
norėtųs jų tiek kad tave visą išgertų
ir skristum jų spalvotam būry: burnose:

švelnūs plaukai – erškėčiai jiems tiktų
sruogos slystų spygliais kaip klusnus
vanduo: skildamas į plonas plaukų čiurkšleles

kvapni oda – ją deginčiau tarsi gintarą
degtukai patys įsižiebtų tau priėjus
: bet tu nori kalbėtis: buvimą versti knyga

: kol tapsi kitur ir ne man parašyta

šešioliktas

reikia miklint pirštus: kažkas tarp jų
vis drožia trumpėjantį pieštuką o dar tiek daug
turi parašyt ant savo beretės pamušalo

kai gulsies kažkas tau ant lūpų
sidabro diską uždės: lazerine akimi
gausi skaityt jo muziką: lavink akis

liftų venki: jie visada nugabens
kur jau buvęs: iš kur išbėgai: kopėčios
yra tikrasis tavo mechanizmas

: kai užkopsi darsyk apverski

2004 12 15 – 2005 01 04

pirmadienis

lyg matyčiau dumsias dėmes miegamajam kur kadais gulėjo mano žaislai. aplink juos jau tada saulė spalvą išėdė. iš ko statyti savo pilis bei mėsmales? iš kokio sutirpusio cukraus? tie laikai lyg sukniubę. nuo vėliavų svorio.

pamanykit – vėliavos: tik siūlas ir vėjas. lengvos. jie sukniubo nuo to ką jos reiškė. reikšmė visad gniuždo. su metais pavargsti ir tuomet žaislai galėtų padėti. skardinis šuo ir laivai iš degtukų dėžučių.

aplink tave šitiek saulės. ties jos kraštu ir tavasis kontūras blunka. girdi šnarant? tai senų laikų vėliavos bando tau perduoti skurdų šešėlį. jo ieškai?
nebandai atsisukti. rašai:

tos dvi alkūnės vėl lyg kažkokie stereo
sargai: kaip nejauku tveriant naują
pasaulį: vis tiek jį užskliaus manojo ribos
: mano triumfas ribosis su mano gėda

ar savo gėdos gėdysiuosi? ne
nes ir paukščius už lango būsiu
teisingai pamatęs / daiktai mano
tekste atpažins vieni kitus / susibus

sakinius ten lyg mažom žirklutėm
iškarpiau: atspėjęs jų slaptą formą
: labai gražu – tačiau ko aš ieškau?

naršau / traukiu iš savęs stalčių po stalčiaus
: jei tai būtų žmogus – pamatęs atpažinčiau
jis turėtų ne mano akis išlestas mano paukščių

antradienis

aš pilnas stalčių kiekviename po tetą ar pusbrolį. po kaimynę su vazonėliu klykiančių krokų. geriau gyvenčiau ant bėgių ir per mane važiuotų nepažįstami.

jie prisisegę gražių ženkliukų su kėkštais ir vandens malūnais. lyg išvirkščioji megztinio akis į mane jie žiūri. jei jie būtų stiklas kas vakarą rinkčiau jų šukes.

nejuntamai. negirdimai. taip visą dieną manyje jie dūžta.

turbūt myliu juos. iš kur man tą sužinoti. aš bijau – jie alsuoja į mano plaukus. jie kalba.

nebandau išgirsti. rašau:

kartais galvoju: jie trukdo
jie per arti – kaip drabužių siūlės
jie netrunka priminti esantys: tada
einame kur nors į gatves ir parkus

tie mano žmonės su kuriais man
lemta gyventi – jie ima mane lyg
raktus nuo stalo: manimi jie
užsirakina tačiau ant staktos –

vien tik jų ūgis: jų! mano čia
viso ko visur kur prislapstyta ir
nieko viešo (be gatvių ir parkų)

kartais galvoju: trukdau jiems – jie man
viską atvėrė aš suslėpiau net juos pačius
jie mano lobiai aš vienintelis jų piratas

trečiadienis

visada žinau iš kur išeinu tačiau niekad – kur. gyvenu trijų sekundžių praeitim jos ir užtenka. visa mano dvasia lyg šis žiogo šuolis.

yra dar tūkstančiai metų. apie juos skaičiau spalvotuos moterų žurnaluos. išsyk pamiršau man užtenka trijų sekundžių. ko nespėsiu per jas jau niekada nebespėsiu.

išeinu nes ant palangės guli vinys ir plaktukas. po trijų sekundžių prikals man rankas ir kojas. tuomet spalvotuos moterų žurnaluos tūkstančius metų grakščiai besisukdamas krisčiau.

mieste turiu savo kelius kurių kelkraščiuos stovi mašinos. jei staiga pajudėtų išsiveztų mane į daugybę pusių. taip kartais galvą užvertus į šalis bėga miškas.

jis turi man žinią. nenoriu išgirsti. rašau:

kiekvieną kartą užsukęs jaučiuos lyg
čia ir gyvenau – šioj kavinėj
: čia šitaip smagiai prirūkyta pribūta
kiekviename čia keli krislai manęs

rodos visi yra – net dramblių bei
arkliukų norėdamas rastum – juos juk
nešasi visos karuselės (pipirų ant peilio
galo – sako knyga) bet saiko man visad stigo

čia smagu praleisti man atlikusį nereikalingą
laiką (nereikalingą laiką?) ir su metais
reikalingo nebeliks: tačiau kavinėj

šitaip talentingai prirūkyta ir pribūta
kad kas trečia sekundė mane saugo: sukasi
ratu lyg ant dramblių (arkliukų)

ketvirtadienis

jie visi apvalūs lyg išristi iš trimitų burnų. tik niekas nenuspaudė ventilių ir jų balsai tušti. nesunkiai galėčiau ką nors pats į juos įdainuoti.

darbininkai neša suolus lyg neštų didelius sausainius. ir lyja. lietus liausis bet aš tebebūsiu pasuktas veidu į minią. tai ne mano minia tai ne mano veidas tai ne mano lietus lyja man į puslapius.

mes įkalti į tą minią lyg plieno skeveldros. dažnai matau kaip nuo mūsų jai skauda. ji pratus kentėti ji sėdi mums tarp puslapių ji atėjo mūsų klastoti.

kažkas dar gelbsti: stringantys mikrofonai scenarijaus klaidos lietus.

nesidžiaugiu juo nestoviu jame. rašau:

vėl ta šventė: kas nors pagrojęs trimitą nuleis
ir pasikeisdami ilgai skaitys negabūs poetai
: nejauku man čia – lyg valgyčiau sumuštinių
likučius išrinkęs iš jų tarpudančių

: negabus poetas! dieve – tarsi negraži
mergina neįstengusi tapti vienu tavo
stebuklų: strėlė negalinti skrieti į
taikinį (jei jau juo aš viską matuoju)

skaitant pirštas eilute lyg tų poetų lūpom
slysta: lietus lyja ir jiems ir man
slysta: lietus lyja ir jiems ir man

po to švis: diena ir jiems ir man bus tuščia
po to švis: diena ir man bus tuščia ir
jiems: jų pirštai slys mano lūpom

penktadienis

diena naktis. viršus apačia. moteris vyras. juodas švarkas balti marškiniai. o jei:

diena diena. viršus viršus. vyras vyras. juodas švarkas juodi marškiniai? o jei:

dienos naktys moterys vyrai knygos drabužiai eilutės tarpai tarp jų tarpai tarp jų ir nebe jų vien tarpai vien eilutės o po to – juodas švarkas balti marškiniai? o jei:

kažkas šito klausos. šitą rašo.

pats ir rašau:

dieną juk viskas sulieta: kontūrai spalvos
žodžiai taip toli nuo savo daiktų: jie
mašinos – jais patogu važinėti po savo
butą: klausimai paprasti o atsakymų kam man

naktis irgi iliuzija: atrodo viskas pasitraukė
lyg nusikirpus vokus šviesu: stalo lempa
užbrėžė naujo pasaulio ribą: čia
dabar tilps visos mano pamėklės

kartais laukiu – ir nieko! tik klaidinantis
lašas iš įsivaizduotos jūros: plėšau
popierių rūkau glostau kiemo akmenis

jie tikri o manęs čia nieks nepaliudys
stalo lempa neatleis tuščio lapo kol
diena: ak! kaip gražiai vėl viską sulies

šeštadienis

andai sėdėjau po artistės balkonu kol naktis ištiško lyg prakirtus eketę juodasis pienas. jei būčiau nors įsmeigęs ten šakelę toli ją būtų nusinešus tąsyk įsisukus žemė. giria iš jos jau šlamėtų ir genys dirbtų savo triukšmingą darbą.

niekam nebeskambinu o paskutiniai laiškai man grįžo dar nespėjus pamiršti adresatų. kur jie dabar. kalbėdavausi su savim lioviausi jei mokėčiau gročiau kokiu nors mediniu pučiamuoju.

geriu tiek daug arbatos. kaip kinai. kinai buvo seni. užsimerkę. kliuksėjo. beveik telkšojo.

kam man tie kinai. rašau:

turbūt aš nebegražus turbūt nebeverta
šukuotis prieš kiekvieną eilėraštį: jie jau
keistų brūkšnelių pilni (skyrybos nuovargis)
: jie liudija mane pūvant ir byrant

: jambas mane paliko: keistų metaforų
griūtis išduoda suglebusį kūną: aš
vis dar šokčiau su šešiolikmetėm bet
šnypščiamųjų priebalsių pilni mano posmai

: kažkas mane dar skaito: kažkas kvėpuoja
mano miazmom: kažkam patinka – keisti
man tie žmonės: nuo puslapio šviesos balti

turbūt jie serga kaip ir aš: balti nuo morfijaus
o gal aš per toli nuo jų (nuo savęs) lyg mirusi
žvaigždė švytėsianti dar keletą vasarų

sekmadienis

turbūt viską išsakau ir rašymui nekas lieka. viską išsėdžiu kavinėse išplaunu iš kaimynų keptuvių išbarstau su skaldytais riešutais. krintantis lašas ir tas man žodį išmuša. ir nėra man priebėgos nėra man luobo girios geniai mano būsto duris suskaldė.

pro jas ir traukia visos armijos bei karavanai. girios voverės visą rudenį rita savo kankorėžius. tada ateina jisai spragteli pirštais ir viskas pranyksta. atsisuka butelio kamštis ugnis įšoka į žvakę ir knyga atsiverčia ten kur apie mus ir rašė.

jis yra irgi aš tik kitas. jis tiek kitas jog nežinau kaip galiu juo būti.

bijau jog subyrės nuo genio beldimo tad rašau:

šiandien užėjo kolega: tas kur man
kaip iš graviūros (graverio adata jį lig šiol vis taiso)
: kai vaikšto visi jie gražūs / išvėdinti / išeiginiai
: kai ateina jie dažniausiai atsineša klevo sėklų

jie mano kad iš to vis kas augtų // užėjo:
ką tik jisai savo parašė (dabar kurį laiką
vaikščios) atrodo mato jog man laikas buvo
tuščias: laikau tuščią lapą jo klevo sėkloms

graveris ne virš manęs pasilenkęs // sėdim
: jei mūsų pokalbis nebūtų prasidėjęs prieš du
dešimtmečius – apskritai nebeprasidėtų

tik jo klevo sėklos suktųsi tuščiame mano
lape: bet sėdim: jis kalba lyg valgytų (ir mane)
tik prieš rytą stringa graverio adatai paslydus

sekmadienis plius

lyg matyčiau dumsias dėmes miegamajame kur kadaise stačiau pilis bei mėsmales. lyg vaikystės ežere saulė degintų mano atspindžio kontūrą. lyg pieštuku taisyčiau klaidas visuos šalikelių veidrodžiuos:

rašau. ką man veikti.

už lango lietus arbata ataušo o neįjungtas televizorius kažkur giliai savyje rodo trisdešimtį savo programų.

o juk taip ir akmenys. veik viską parodė. įjungti jau daugybę metų.

švytintys.

2005 07 27–2005 08 16

Autoriaus žodis

Dvidešimties metų eilėraščiai (1986–2006). Net nepatogu prieš Arthurą Rimbaud arba Vytautą Mačernį, turėjusius tam daug mažiau laiko. Atrodo, per du dešimtmečius privalu parašyti mažų mažiausiai „Mahabharatą" su „Ramajana". Džiaugiuosi, jog taip neatsitiko ir ši rinktinė neatrodo perkrauta. Žinoma, iš stalčiuose likusių tekstų galėčiau sudaryti panašios apimties ir labai blogą knygą, tačiau kažkodėl džiaugiuosi, jog kažkada parašiau ir tuos – blogus – eilėraščius. Tai irgi buvo įdomi dvasinė patirtis.

Į šią rinktinę sudėjau, mano manymu, geresnius savo tekstus iš keturių knygų („Krintantis turi sparnus", 1988, „Pargriautas barokas", 1996, „Žaidimas gražiais paviršiais", 2003, „Atspėtos fleitos", 2006). Nebūtinai chronologiškai ir nebūtinai taip, kaip buvo knygose. Be to, ankstyvesnius eilėraščius nežymiai redagavau bei visur ištaisiau knygose pasitaikydavusias (kartais – esmingas) korektūros klaidas. Pridėjau eilėraščių parašymo datą bei valandą (tiek, kiek šių duomenų man išliko), kartais stebinančias mane patį. Rasite ir vieną į knygas neįtrauktą tekstą, čia jis beveik pats įsiprašė.

Skirtingi tie eilėraščiai. Ne tik stiliumi ar poetine branda, bet ir pačiom jų atsiradimo prielaidom, požiūriu į poezijos tikslus bei priedermes. Daugelis jų tokie, kokių niekada nebeparašysiu. Galima sakyti, jog ši rinktinė žymi užbaigtą mano poetinės kūrybos etapą. Du sidabro dešimtmečius.

Matau savo ankstyvųjų tekstų naivumą bei kiek didoką pasitikėjimą romantine literatūros tradicija, tačiau prisimenu, kokie kūrybingi buvo tie tapsmo metai, kai, rodos, kiekvienas kiemo akmuo alsavo poezija. Veik visa ši knyga parašyta naktimis. Rinktinės dviejų dešimtmečių naktys. Jos sudaro tokią svarbią manęs dalį, jog nežinau kas būčiau be jų. Nenorėčiau, negalėčiau be jų, ačiū Dievui – ir neprivalau. Ir seni mano eilėraščiai kažkaip švelniai, tačiau tvirtai saugo tą laiką, jau išverstą iš valandų į sakinius. Ir atblizga iš visos praeities tamsos, lyg dideliam dulsvam kambary, besikaupiančio ryto įžiebtas, blizgėtų stalo sidabras.

Kęstutis Navakas

mes já šit~~eap~~iele statem

turinys

PIRMAS

sentimentalūs regėjimai

1. rytas ir rankos pilnos užrašų knygelių... 7
2. kadaise žaisdavau peiliais... 8
3. prakaito garai lyg nimbas... 9

prisimenant pasivaikščiojimą Kuzmos gatve 10
saulėgrąža 12
pirmas mėginimas kilti 13
šešiolika tūkstančių pėdsakų 14
Narcizas 15

lengva monotonija

1. daugsyk matytas miestelis... 17
2. dienos slenka viena paskui kitą... 18
3. pavasariais gatvės gražios... 19
4. ir štai sykį eisi Vilniumi... 20
5. daug sykių šmėkščios namai... 21

vabzdžių viešpatijoj 22
akys tamsoje 23

ANTRAS

trys gimtadienio paklausimai 27
laikas kai tu toli 28
eilinįkart ruduo 29
pasijos 30
kamėja lange 31
neperskaitytos knygos 32
angelas 33

neaiškių nuojautų kambariai

1. Štai gyveni vitražuose... 34
2. Bandai įsivaizduoti... 35
3. Bandau įsivaizduoti tavo būstą... 36

Alhambra

1. Mozartas mirė... 37
2. Mozartas mirė seniai... 38
3. apnašos. kultūrų kalkės... 39
4. tu verksi verksi... 40

TREČIAS

gimtadienis 43
tylus saulėlydis ateina lig manęs... 44
meditacija prie arbatos puodelio 45
nakties sukimasis 46
išvykimas 47
aukštai ant sienos kabinu paveikslą... 48
birželis 49
jotynių baladė 51
senkantis senamiestis 52
vidurnaktis Vaižganto gatvėje 53
slėpynės 54
užtaisyti laiškai 55
naktinė medžioklė 56
„Dainava". kampinis staliukas 57
ant priemiesčių rytas parimo 58
langų šviesa 59
laimė šitam vakarui 60

KETVIRTAS

žiūriu į graviūrą su šokančiais 61
atspindžiai upėje 64
katedra kybo virš Kauno 66
vyno pilys 67
melodija 69

fināle 70
jūros link 71
praeinantis šukių rugsėjis 72
Kolumbas 73
rudens rondeliai
I. žeidimus žaidžiau kadaise... 74
II. tyla pilna daiktų tačiau gyva... 75
III. – Šito ryto nekantrusis... 76
IV. kavinių vyno niekas nenumaldo... 77
V. svečiai pašnekovai man reikia savos nakties... 78
VI. kažkas dar tebėra toj naktyje... 79

PENKTAS

Dioniso traktas
(šitos akimirkos tu niekad neatminsi... 83
Rugsėjo 16... 85
movies 86
Rugsėjo 26... 87
liudijimai: raitelis ant mulo 88
Spalio 14... 90
movies II 91
liudijimai: Miriam iš Migdal-elio 92
Spalio 20... 93
liudijimai: Arnautas de Kambrešalis ir
Peirė Montiljanas, trubadūrai 94
Spalio 22... 96
movies III 97
sfinksas pas vartus 98
Ravanos moterys 99
Spalio 26... 101
popiežiaus laiškas Tannhäuseriui 102
Lapkričio 9... 104

Jakšto-Herbačiausko paktas. Slaptieji papildomi protokolai 105
Gruodžio 15... 106
movies IV 108
tercinos
(data nepažymėta)... 110

ŠEŠTAS

trys keturi 113
kelias namo 114
naktis trumpa 115
senas riteris 116
žirgai 117
neklajojančio pameistrio daina 118
miego menė 119
nejaukios keleivio eilės 120
tenai! 121
žaidimai 123
geležinė uždanga 125
laiškas į keturiasdešimt vokietijų 126
nepalaidoti mirusieji 127
gladiatorių maršas 129
šimtas metų draugystės 131
dviakė 132
tulpės 133
lapkritis 134

SEPTINTAS

Lorelei 137
opera 138
piligrimai 139
personažas 140

korsarai
I. ir slidžios jūrų vilnys... 141
II. vidur takto orkestrai... 142
po to 144
ašara 145
nežinomo poeto kapas 146
svetimas gimtasis 147
fin de siècle 149
pūga–kelionė 150
žiema neištarta 151
lyg blyškių lašų... 152
sekmadienio sniegas 153
daina 154

AŠTUNTAS

grįžus namo 157
ryte kai namai leidžias ant pamatų... 158
vargšelis Mozartas 159
metams praėjus 160
užkalbėjimas 161
tuščios Upanišados 162
smėlio laikrodis 163
liudijimai 164
Herakleitas 165
bedugnių artumas 166
dulkės 167
bendrakeleiviai 168
grįžimo elegija 170
paguoda 172
litanija 173
pasikeitęs!.. pasikeitęs... 174
atsitraukimas 175
lietūs liovėsi: vėjas... 176

DEVINTAS

išvykimas 179
jaunystės balsai 180
realu 181
prisiminimai 182
brolis 183
tyla šalia 184
nori išvysti 185
pliušiniai arkliai 186
pasakos 187
feniksas 189
jų įpročiai 190
nuolatinė deportacija 191
trūkinėjantis miegas 192
/////// jau... 194
gravitacija 195

DEŠIMTAS

vienas iš 199
šuliniai 200
kai lašų virbalais 201
ryto ruduo 202
nemitologinis 203
salem 204
ne tu 205
skaičiuotė 206
ir gali būt 207
pirmojo įsakymo variantas 208
prisipažinimas 209
literatai 211
literatai II 212
Antigonės namai 213

tyla 214
telefonu 215
mėnulio deivė 216
dviejų dialogas 217
keliaujantys rudeniu 218
lapkričio žvakės 220
daugtaškis 221
jie 222
išėjusios šventės 224
pasiliekantiems 225
mes pakėlėme daiktus 227
delčia 228

VIENUOLIKTAS

pasaulis viską nuo manęs nurašė 231
fontanas 232
gyva gamta ir toks negyvas kelias... 233
paveikslų vagis 234
naktis 235
pulp fiction 236
parašyk man apie obuolius 237
fragmentas 238
nuplėšytas kalendorius 239
peizažas be figūrų 240
pasroviui 241
kažką sakiau galvojai 242
keleivis 243
mėnesiena 244
balandis 245
taurūs erzacai eilės... 246
vandens žaislai 247
fotografija 248

švintant 250
tavo kambarys. išėjimas 251
ruduo 252

DVYLIKTAS

debesys 255
budintis 256
karštis 257
secesija 258
senas karalius 260
praeivis 261
atrakcionai 262
gal 263
vėjas. atviras langas 264
diena kaip kitos 265
o prieš tai 267
poetai 268
taip mano drauge 269
vaisiai 270
aštuonios trisdešimt 271
parafrazė 272
įstriži žiburiai 273
sapnai 275
rogės 276
tekstilė 278
nieko 280

TRYLIKTAS

žaisti daiktų pavadinimais... 283
plunksnos ir pelenai 284
ko tik nori 286

mano mama buvo iš sniego 287
nešuliai 288
skaitytojas 289
kvietimas 290
lik toliau: kam tau... 291
niekur neis 292
naktiniai debesys pasilenkę... 293
ką tik 294
d'artanjano butas 296
banalaus! 297
girtuoklis 298
dvi valandos po 299
jaunieji 300

KETURIOLIKTAS

sonetai

pirmas 303
antras 304
trečias 305
ketvirtas 306
penktas 307
šeštas 308
septintas 309
aštuntas 310
devintas 311
dešimtas 312
vienuoliktas 313
dvyliktas 314
tryliktas 315
keturioliktas 316
penkioliktas 317
šešioliktas 318

iš nežinomo poeto dienoraščio
pirmadienis 319
antradienis 321
trečiadienis 322
ketvirtadienis 324
penktadienis 326
šeštadienis 327
sekmadienis 328
sekmadienis plius 329

autoriaus žodis 332

Navakas, Kęstutis
Na282

Stalo sidabras: rinktiniai eilėraščiai / Kęstutis Navakas, [dailininkas Romas Orantas]. – Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008. – 343 p.: iliustr. – (Nacionalinės kultūros ir meno premijos laureatai; kn. 13).

ISBN 978-9986-39-569-0

Nacionalinės kultūros ir meno premijos laureato rinktiniai eilėraščiai iš 1988–2006 m. išleistų rinktinių. Eilėraščiai sudėti, pasak autoriaus, „nebūtinai chronologiškai ir nebūtinai taip, kaip buvo knygose“, kai kurie jo šiek tiek taisyti. Rinktinė išryškina poeto įvaizdį, artimą tradiciškai sampratai, – bendravimo, artumo, ilgesio būsenas, grožėjimąsi pasauliu, improvizacinio kalbėjimo eleganciją. Bemaž dviejų dešimtmečių kūrybos telkinys rodo nuotaikų kintamumą – tarp žaismės ir elegiškų spalvų, taip pat formų įvairovę, miesto erdvių prisijaukinimą.

UDK 888.2-1

Kęstutis NAVAKAS

Stalo sidabras

Rinktiniai eilėraščiai

Redaktorius Valentinas Sventickas
Dailininkas Romas Orantas
Korektorė Virginija Savickienė
Maketavo Dalia Kavaliūnaitė

2008 11 21. 7,4 leidyb. apsk. l. Užsakymas 1380.
710-oji leidyklos knyga. Išleido Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, K. Sirvydo g. 6, LT-01101 Vilnius.
www.rsleidykla.lt / info@rsleidykla.lt
Spausdino AB „Aušra“, Vytauto pr. 23, LT-44352 Kaunas

Viešpatie: ar jau viską žinau (ko gi pasaulis many sustojo!) atversk man]mano knygas pro plokštelių skylutes: parodyk išskirptus kambarius kuriuose aš nutebės nebūčiau

79 06 22

Kęstutis Navakas

stalo sidabras

Rinktiniai eilėraščiai

Matau savo ankstyvųjų tekstų naivumą
bei kiek didoką pasitikėjimą romantine
literatūros tradicija, tačiau prisimenu,
kokie kūrybingi buvo tie tapsmo metai,
kai, rodos, kiekvienas kiemo akmuo
alsavo poezija. Veik visa ši knyga
parašyta naktimis. Rinktinės dviejų
dešimtmečių naktys. Jos sudaro tokią
svarbią manęs dalį, jog nežinau kas
būčiau be jų. Nenorėčiau, negalėčiau
be jų, ačiū Dievui – ir neprivalau.
Ir seni mano eilėraščiai kažkaip švelniai,
tačiau tvirtai saugo tą laiką, jau išverstą
iš valandų į sakinius. Ir atblizga iš visos
praeities tamsos, lyg dideliam dulsvam
kambary, besikaupiančio ryto įžiebtas,
blizgėtų stalo sidabras.

9 789986 395690